

НОРА РОБЪРТС

КЛЮЧЪТ НА СВЕТЛИНАТА

Част 1 от „Ключове“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2003

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Бурята безмилостно брулеше планинските възвишения, а плющето на дъждовните струи отекваше като звън на метални късове върху камък. Светкавиците наподобяваха ожесточен артилерийски огън, съпроводен с оглушителен тътен.

Във въздуха витаеше необузданата ярост на зла сила, която сякаш се наслаждаваше на могъществото си.

Това бе напълно в унисон с настроението на Малъри Прайс.

Беше се запитала какво още би могло да я сполети. Сега, сякаш в отговор на този вял риторичен въпрос, природата, с целия си майчински гняв, ѝ показваше колко неприятности могат да ѝ се струпат наведнъж.

Калникът на любимата ѝ малка мазда застрашително тракаше, а все още не бе погасила деветнадесет вноски за нея. За да ги плати, трябваше да запази работата си, която мразеше.

Тя нямаше нищо общо с великия план, който Малъри Прайс бе започнала да съставя за живота си още когато бе осемгодишна. Двадесет години по-късно този план вече бе ясно оформен, с точки, подточки и забележки. Старателно го преглеждаше в първия ден на всяка година.

Трябваше да има работа, която обича. Това гласеше първата точка от раздел „Кариера“.

Бе работила в галерията седем години, през последните три като управител, което бе в съответствие с плана. Приятно ѝ бе да бъде заобиколена от творби на изкуството и да има почти пълна свобода на действие при организирането на изложби и промоции при закупуването на произведения.

Бе започнала да смята галерията за своя и знаеше, че подчинените ѝ, клиентите и художниците гледат на нея като на собственик.

Джеймс П. Хоръс притежаваше малката красива сграда, но никога не оспорваше решенията на Малъри и при редките си

посещения я обсипваше с хвалби за закупените творби, атмосферата и продажбите.

Всичко вървеше идеално, както Малъри се бе надявала да бъде в живота ѝ. Какъв смисъл би имало да се занимава с нещо, от което не се чувства напълно удовлетворена?

Всичко се бе променило, когато Джеймс бе решил да скъса с петдесет и три годишния си спокоен ергенски живот и се бе сдобил с млада, сексапилна съпруга. Бледосините очи на Малъри гневно се присвиха при мисълта за тази жена, която си бе наумила лично да се заеме с галерията.

Въпреки че новата госпожа Хоръс не знаеше почти нищо за изкуството, бизнеса, връзките с обществеността и ръководенето на персонала, Джеймс угаждаше на капризите на своята Памела и работата, която по-рано бе представлявала сбъдната мечта за Малъри, се бе превърнала в безкраен кошмар.

„Досега се справях“, каза си тя, докато се взираше през мокрото предно стъкло на колата си. Бе избрала стратегията просто да изчака Памела да се разкара от пътя ѝ. Щеше да запази спокойствие и самообладание, докато малката празноглава хубавица престане да ѝ пречи.

Но тази гениална стратегия бе отишла по дяволите. Не бе съдържала гнева си, когато Памела бе отменила разпорежданията ѝ за изложба на скулптури от стъкло и бе превърнала съвършено подредената галерия в склад за дрънкулки и грозни тъкани. Имаше неща, които би могла да понесе, но не и да ѝ бъде зашлевена плесница, когато се намира в своя територия. Едва ли можеше да се надява да запази работата си, след като бе нахокала съпругата на собственика и особено след като бе употребила думите „глупава, ограничена кукла“.

Нова светкавица раздра небето над нея и Малъри потръпна — и от уплаха, и от нестихващия гняв. Изключително погрешен ход бе да се подаде на емоциите си. Като капак на всичко, бе разляла капучино върху марковия тоалет на Памела. Но това наистина бе станало случайно.

Почти...

Колкото и привързан да бе Джеймс към нея, тя знаеше, че животът ѝ виси на косъм. Когато и той се скъса, с нея щеше да бъде съвършено. Художествените галерии в живописното градче Плезънт

Вали се брояха на пръсти. Щеше да се наложи или да си намери друго поприще, или да се премести.

Никоя от двете възможности не ѝ допаднаше.

Обичаше Плезънт Вали, заобиколен от планините на Западна Пенсилвания. Обичаше атмосферата на малкия град и смесицата от кич и изисканост, която привлича туристи и тълпи от жители на близкия Питсбърг през уикенда.

Макар и да бе израснала в предградията на Питсбърг, Плезънт Вали бе типът градче, в което винаги бе искала да живее. Копнееше за сенките на хълмовете и красивите улички в подножието им, простотата на живота и гостоприемството на местните хора. Решението някой ден да се установи точно на това място бе взела, когато на четиринадесет години бе прекарала един уикенд тук с родителите си.

В онази есен се бе разходила из галерията и се бе зарекла да намери своето място в нея. Естествено, тогава мислеше, че ще бъдат изложени нейни картини, но вместо да сложи отметка на тази точка от списъка си, когато я постигне, бе принудена да я задраска.

От нея нямаше да излезе художник, но чувстваше нужда да бъде свързана с изкуството и да бъде заобиколена от него.

Все пак нямаше желание да се връща в големия град. Предпочиташе да запази прекрасния си, просторен апартамент с изглед към Апалачите на две преки от галерията, със скърцащи дъски на пода и стени, отрупани с внимателно подбрани художествени творби.

Но изгледите за бъдещето ѝ се струваха мрачни като бурното небе.

С въздишка призна пред себе си, че досега не бе постъпвала разумно с парите си. Не виждаше смисъл да ги влага в банка, вместо да ги похарчи за някой елегантен тоалет. Ако човек не ги използва, парите са просто хартийки. Малъри не пропускаше случай да ги оползотвори.

Бе превишила лимита на кредитната си карта. За пореден път. Но си напомни, че има чудесен гардероб. Както и впечатляваща колекция от произведения на изкуството, които щеше да бъде принудена да продаде едно по едно, за да запази покрива над главата си, ако Памела наложеше волята си.

Но може би тази вечер щеше да спечели малко време и благоразположение. Не искаше да присъства на коктейла в „Уорийърс

Пийк^[1]. „Мрачна дупка“, помисли си тя. При други обстоятелства би се зарадвала на възможността да разгледа старото здание на върха на едно от възвишенията и да се срещне със заможни ценители на изкуството.

Но поканата изглеждаше доста странна. Бе написана с красив почерк върху плътна хартия с шарки на каменен зид и лого с изящен златен ключ. Малъри я бе пхнала в дамската си чанта при пудриерата, червилото, мобилния телефон и очилата си, при новата химикалка, визитки и десетте долара, но все още помнеше думите:

„За нас би било огромна чест да присъствате на коктейл и беседа от двадесет часа на четвърти септември в «Уорийърс Пийк». Вие сте ключът. Ключалката ви очаква.“

„Що за чудатост?“, запита се Малъри и стисна зъби, когато колата ѝ се разклати при внезапен порив на вятъра. Както ѝ вървеше напоследък, възможно бе това да се окаже някакъв зловещ заговор.

Къщата бе стояла необитавана години наред. Знаеше, че наскоро е била закупена, но подробностите бяха оскъдни. Сдружение, наречено „Триад“, спомни си тя. Предполагаше, че е компания, която възнамерява да превърне сградата в хотел или малък курорт.

Решението им да поканят управителя на галерията вместо собственика и досадната му съпруга бе необяснимо. Памела бе позеленяла от завист, когато бе разбрала.

И все пак Малъри не бе имала намерение да приема. Нямаше приятел, което бе още едно лошо стечение на обстоятелствата в живота ѝ напоследък, а да шофира сама по планински път до здание, което изглежда като замък от филм на ужасите, за да се отзове на една смущаваща покана, не бе нейната представа за приятно прекарване на свободното време.

Дори не бе написан номер за обратна връзка, което ѝ се струваше нагло и неучтиво. Също толкова неучтиво би било да не отиде, но би постъпила именно така, ако Джеймс не бе видял плика на бюрото ѝ.

Бе толкова въодушевен, че настойчиво я бе помолил да му опише с подробности интериора на къщата. Освен това ѝ бе напомнил, че ако дискретно спомене за галерията няколко пъти, би било от полза за

бизнеса. Ако успееше да привлече нови клиенти, може би щеше да ѝ бъде простено за обидните думи и разлятото капучино.

Колата ѝ се изкачваше по стесняващия се път през гъстата, тъмна гора. Винаги бе гледала на това възвишение като на приказно място. Но точно сега, в мрака и проливния дъжд, си припомни само поредица страховити старинни легенди.

Ако причината за тракането на калника бе нещо сериозно, би могла да прекара часове сгушена в колата си край шосето, да слуша бурята навън и да си представя конници без глави, докато чака да я изтеглят, за което не можеше да си плати. Крайно нежелателно бе повредата да се окаже сериозна.

Стори ѝ се, че вижда светлина, проблясваща сред дъжда и клоните, но чистачките се плъзгаха по стъклото с максимална скорост и все пак едва успяваха да се преборят с водните струи.

Когато отново отекна гръм, Малъри стисна здраво волана. Макар и да не обичаше бурите, с удоволствие би наблюдавала тази през прозореца на някоя топла стая, с чаша вино в ръка.

Сигурно вече бе близо. Колко дълго можеше да се изкачва по този път, докато започне да се спуска от другата страна на възвишението? Знаеше, че „Уориърс Пийк“ се извисява на върха като закрилник на долината, или като неин властелин. От километри не бе задминала друга кола. Това само потвърждаваше, че всеки, който поне наполовина е запазил здравия си разум, би се отказал да шофира в подобно време.

Стигна до разклон и пое по десния път между огромни каменни колони. Забави и зяпна от изненада, когато видя статуите на воители в естествен ръст до всяка колона. Може би заради бурята или заради гневното си настроение, но за миг си помисли, че приличат по-скоро на живи хора, отколкото на фигури, изсечени от камък. Стори ѝ се, че косите им се развяват, а пръстите им стискат дръжките на мечовете. Бе почти убедена, че на светлината на светкавиците видя как мускулите на ръцете и под широките им голи гърди се издуват.

Едва устоя на изкушението да слезе от колата и да ги разгледа отблизо. Но когато премина през отворения железен портал, усети хладна тръпка и извърна глава назад, изпълнена с толкова уплаха, колкото и възхищение към скулптора.

Рязко натисна спирачките и маздата се закова на чакълената алея. С разтуптяно сърце се загледа във великолепия елен, който стоеше точно пред бронята на колата на фона на внушителния силует на къщата.

За миг взе и него за скулптура, въпреки че никой разумен човек не би я поставил в средата на алеята. Но едва ли онзи, който бе избрал да живее в къщата на върха, можеше да се нарече „разумен“.

Очите на елена светнаха със сапфирен блясък, когато фаровете го озариха и той леко извърна глава. „Възхитително“, помисли си Малъри и продължи да се взира в него като хипнотизирана. От козината му се стичаше вода, а при следващата светкавица цветът ѝ се стори ослепителнобял.

Гледаше я, но в святкащите му очи не се четеше нито страх, нито изненада. Макар да бе невъзможно, в тях сякаш се долавяше злорадство. След миг той просто изчезна в мъглата през завесата от водни капки.

„Невероятно.“ Малъри въздъхна дълбоко и отново я побиха хладни тръпки, въпреки че в колата ѝ бе топло. Внимателно огледа къщата.

Беше я виждала на картини и снимки. Познаваше силуета ѝ, извисяващ се на хълма над долината. Но бе съвсем различно да я зърне отблизо в бурята.

„Нещо средно между замък, крепост и къща на ужасите“, каза си тя.

Каменните стени бяха катраненочерни, а върховете на кулите и бойниците стърчаха, сякаш някое хитро хлапе ги е подредило по свой вкус. През всеки от мокрите дълги и тесни прозорци, навярно стотици, струеше златиста светлина. Явно собственикът не се тревожеше колко ще плати за електричество.

Около приземния етаж се стелеше мъгла. Следващата светкавица огря бяло знаме със златен ключ, което се вееше над най-високата кула.

Тя се приближи с колата си. Край зидовете и по ръба на покрива се открояваха множество шадравани с фигурки на джуджета, от чиито ухилени уста и шепи се стичаха струи вода.

Спря пред издигната каменна площадка и сериозно се замисли дали да не потегли обратно през бурята. Нарече се „страхливка“ и

„глупачка“. Запита се къде бе изчезнала жаждата ѝ за приключения.

Обидните думи се оказаха въздействащи и след няколко мига вече барабанеше с пръсти по дръжката на вратата. Внезапно почукване на стъклото я накара да изпищи. Видя пред себе си лицето на смъртта, което надничаше изпод черна качулка, и изведнъж писъкът ѝ секна.

„Фигурките от фонтаните не оживяват“, каза си уверено и многократно преповтори думите в ума си, докато предпазливо спускаше стъклото.

— Добре дошли в „Уориърс Пийк“ — приветства я нечий глас сред дъжда и усмивката на страховитото лице разкри множество зъби. — Ако оставите ключовете си в колата, госпожице, аз ще се погрижа за нея.

Преди да се опомни и отново да затвори отвътре, костелива ръка дръпна вратата. Посрещачът спря пътя на вятъра и дъжда с едрото си тяло и най-големия чадър, който Малъри бе виждала.

— Ще ви помогна да стигнете суша до вратата.

Какъв беше акцентът? Английски? Ирландски? Шотландски?

— Благодаря.

Когато понечи да слезе, нещо я притегли обратно към седалката. Обзе я паника, но след миг осъзна, че просто е забравила да откопчае предпазния си колан.

Щом се освободи, закрочи под чадъра и се опита да успокои учестеното си дишане, докато вървяха към двойната входна врата. Бе достатъчно широка, за да премине кола, а потъмнелите сребърни хлопци бяха огромни, с форма на драконови глави.

„Страхотно посрещане“, помисли си Малъри миг преди едната врата да се отвори и да я лъхне топлина и светлина.

Пред нея застана жена с буйни, огненочервени коси, които обграждаха прелестно лице с бледа кожа. В зелените ѝ очи проблясваха дяволити пламъчета, сякаш се смееше на нещо. Бе висока, стройна и облечена с ефирна черна рокля. На гърдите ѝ висеше медальон с огромен прозрачен камък. Крайчецът на устните ѝ, червени като косите, леко се повдигна, когато протегна ръка и пръстените ѝ заблестяха.

„Прилича на много секси фея“, помисли си Малъри.

— Добре дошли, госпожице Прайс. Не е приятно човек да бъде навън в такава буря, убедена съм. Заповядайте. — Ръката ѝ бе топла и

силна и пусна десницата на Малъри едва когато влязоха в антрето.

Светлината идваше от кристален полилей, така изящно изработен, сякаш сребърните обръчи и спирали са посипани със захар. Мозайката на пода изобразяваше воители като онези до колоните и безброй митични същества. Малъри изпита желание да коленичи, за да я разгледа внимателно, и затаи дъх при вида на картините, които висяха по стените с цвят на разтопено масло.

— Толкова се радвам, че успяхте да дойдете при нас тази вечер — продължи жената. — Аз съм Роуина. Ще ви поканя в приемната. Има прекрасна камина. Рано е да я палим, но в тази буря се наложи. Трудно ли се придвижихте до тук?

— Доста. Госпожице...

— Роуина. Просто Роуина.

— Роуина. Нали мога да се поосвежа, преди да се присъединя към компанията?

— Разбира се. В тоалетната. — Посочи към една врата под главното стълбище. — Приемната се намира точно вдясно. Не бързайте.

— Благодаря.

Веднага щом влезе, Малъри се убеди, че думата „тоалетна“ едва ли подхожда на разкошното помещение.

Върху мраморен плот горяха шест свещи, които излъчваха ярка светлина и аромат. До голямата мивка висяха тъмночервени кърпи, поръбени с дантела, а позлатената батерия имаше съвършената форма на лебед.

Тук мозайката на пода представляваше русалка, седнала върху скала, която се усмихва на синьото море, докато разресва огненочервените си коси.

Този път, след като се увери, че е заключила вратата, Малъри застана на колене, за да прецени изработката. „Прелестна е“, помисли си тя и прокара пръсти по плочките. Определено бе стара и бе истински шедьовър. Нима има нещо по-велико от дарбата да твориш красота?

Изправи се и изми ръцете си със сапун с лек аромат на розмарин. Посъзерцава картините на нимфи и русалки на Уотърхаус по стените, преди да извади пудриерата си.

Не можеше да направи почти нищо с косите си. Беше ги прихванала на тила с шнола, но вятърът бе разрошил тъмнорусите ѝ къдрици. „Ефектно“, помисли си тя, докато слагаше пудра на носа си. „Небрежно и стилно.“ Не притежаваше съвършената елегантност на червенокосата, но все пак изглеждаше добре. Сложи нов пласт бледорозово червило, което се бе оказало сполучлива инвестиция. Светлият неутрален цвят подхождаше на червендалестото ѝ лице.

Бе платила значителна сума за тоалета си. Разбира се. „Но една жена може да си позволи някои малки слабости“, напомни си тя и приглади тънките сатенени ревери. Освен това, бледосиньото чудесно се съчетаваше с очите ѝ, а елегантната кройка бе подходяща и за бизнес костюм, и за вечерно облекло. Затвори чантата си и повдигна брадичка.

— Добре, Мал, действай.

Излезе и едва се сдържа да не се върне на пръсти в преддверието, за да разгледа отново картините. Токчетата ѝ затракаха по пода. Този звук винаги ѝ се струваше приятен. Бе въздействащ. Женствен. Когато премина през първата сводеста врата вдясно, неволно издаде въздишка.

Не бе виждала нищо подобно, дори в музей. Антиките бяха така старателно поддържани, че повърхностите им блестяха като огледала, а наситените, ярки цветове издаваха темперамента на художника. Килимите, възглавниците и драпериите бяха толкова ценни произведения на изкуството, колкото картините и статуите. На отдалечената стена имаше камина, в която Малъри бе готова да влезе с разперени ръце. Бе изработена от малахит и бе пълна с огромни цепеници, обгърнати от червеникавозлатисти пламъци.

Обстановката я накара да се почувства като героиня от приказка. Би стояла тук с часове, наслаждавайки се на великолепните цветове и светлината. Напълно забрави за смутената жена, която бе треперила навън в колата си.

— През първите пет минути, които прекарах тук, очите ми щяха да изскочат.

Малъри потръпна, обърна се и погледна жената, застанала до страничния прозорец.

Беше брюнетка, с гъсти коси, подвити под брадичката. Вероятно бе с цели двадесет сантиметра по-висока от нейните сто и шестдесет, с

пищни форми, подобаващи на ръста ѝ. Бе облечена с прилепнал черен панталон в съчетание с дълго сако върху бяло стегнато бюстие.

Държеше висока чаша с шампанско в едната си ръка и ѝ подаде другата, когато Малъри се приближи. Очите ѝ бяха тъмнокафяви и съсредоточени. Имаше малък правилен нос и издължени устни без червило. Когато се усмихна, на бузата ѝ се появи лека трапчинка.

— Аз съм Дейна. Дейна Стийл.

— Малъри Прайс. Приятно ми е. Хубаво сако.

— Благодаря. Изпитах голямо облекчение, когато ви видях да идвате по алеята. Тук е чудесно, но ми се струваше малко страшничко да се разхождам сама из къщата. Вече е и петнадесет. — Докосна циферблата на часовника си. — Би трябвало повечето гости да са пристигнали.

— Къде е жената, която ме посрещна на входа? Роуина?

Дейна нацупи устни и хвърли поглед назад към вратата.

— Непрекъснато се носи насам-натам, ослепителна и загадъчна. Каза ми, че домакинът ще дойде при нас след малко.

— Кой е домакинът?

— Зная не повече от вас. Не сме ли се виждали някъде? — попита Дейна. — Във Вали?

— Възможно е. Аз съм управител на галерията. — „Все още“, добави мислено.

— Точно там. Посетих няколко изложби. Понякога просто влизам и ненаситно разглеждам. Работя в библиотеката. Като консултант.

И двете се обърнаха, когато влезе Роуина. Сякаш наистина „се носеше“, без да докосва земята.

— Виждам, че вече сте се запознали. Чудесно. Какво да ви донеса за пиене, госпожице Прайс?

— Същото, което пие тя.

— Добър избор. — Още докато изричаше тези думи, в стаята влезе униформена прислужница и внесе сребърна табла с две високи чаши. — Вземайте си от хапките и се чувствайте като у дома си.

— Дано другите ви гости не се разколебаят заради лошото време — намеси се Дейна.

Роуина леко се усмихна.

— Сигурна съм, че всички, които очакваме, ще дойдат. Извинете ме отново за момент.

— Хм, странно. — Дейна си взе една хапка и установи, че е с паста от омари. — Вкусно, но странно.

— Превъзходно е.

Малъри отпи глътка шампанско и прокара пръсти по бронзова статуетка на фея.

— Все още не мога да си обясня защо получих покана. — Хапките бяха съблазнителни и Дейна си взе още една. — Никой друг от библиотеката не е получил, поне доколкото зная. Започвам да съжалявам, че не придумах брат си да дойде с мен. Този негодник притежава страхотна проникателност.

Малъри неволно се усмихна.

— Не говориш като библиотекарките, които познавам. И не изглеждаш като тях.

— Напълно скъсах с образа на Лора Ашли преди десет години. — Дейна сви рамене. Нервно заудря с пръсти по стените на кристалната си чаша. — Ще почакам тук още десет минути и потеглям обратно.

— Ако ти си тръгнеш, ще те последвам. Бих се чувствала по-сигурна, ако карам зад някого надолу в тази буря.

— Аз също. — Дейна се намръщи и се загледа в дъждовните капки, които барабаняха по стъклото на прозореца. — Ужасна вечер. При това след ужасен ден. Пътят до тук в бурята само за чаша шампанско и няколко хапки е капак на всичко.

— Значи и твоят ден е бил ужасен? — Малъри се приближи към прекрасна картина на бал с маски. Напомни ѝ за Париж, въпреки че никога не бе ходила там, освен в сънищата си. — Дойдох само защото се надявах да установя делови контакти. За да запазя работата си — добави тя и повдигна чашата си като за тост. — В момента положението ми не е никак розово.

— И моето. Свиват бюджета, назначават роднини и съкратиха работното ми време на двадесет и пет часа седмично. Как да преживявам с толкова пари? А и хазяинът ми заяви, че увеличава наема от първи следващия месец.

— Калникът ми трака... а похарчих предвидената сума за поддръжка на колата, за да си купя тези обувки.

Дейна сведе поглед и нацупи устни.

— Бива си ги. Компютърът ми се скапа тази сутрин.

Развеселена, Малъри се обърна с гръб към картината и изгледа другата жена изпод вежди.

— Нарекох младата съпруга на шефа си „глупава кукла“ и разлях капучино върху марковия ѝ костюм.

— Добре, печелиш. — Дейна се приближи и приятелски докосна чашата ѝ със своята. — Какво ще кажеш да проследим уелската богиня и да разберем какво става тук?

— Такъв ли е акцентът? Уелски?

— Приятен е, нали? Но си мисля...

Замълча, когато до слуха им достигна отчетливо тракане на токчета.

Първото, което Малъри забеляза, бе прическата на жената. Беше къса, със съвършено равен бретон. Очите под него бяха големи и издължени и отново ѝ напомниха за феите от картините на Уотърхаус. Имаше ъгловато лице с приятна руменина — от вълнение, от напрежение или от качествена козметика. Пръстите ѝ здраво стискаха малката черна чанта и това накара Малъри да заложи на напрежението. Бе облечена с искрящо червена рокля, прилепнала към изваяното ѝ тяло, която разкриваше стройните ѝ крака. Токчетата на обувките ѝ бяха високи най-малко десет сантиметра и невероятно тънки.

— Здравейте — задъхано поздрави новодошлата и трескаво огледа стаята. — Тя ми каза да вляза тук.

— Добре дошли на купона. Дейна Стийл, и също толкова озадачената ми дружка тази вечер Малъри Прайс.

— Аз съм Зоуи Маккорт. — Плахо направи още една крачка навътре в стаята, сякаш очакваше всеки момент някой да ѝ каже, че е станала грешка, и да я изгони. — Господи! Това място е като във филм. Красиво е, но не мога да спра да си представям онзи страховит тип със смокинга.

— Винсънт Прайс? Нямам роднинска връзка с него — увери я Малъри с усмивка. — Явно и ти не знаеш повече от нас за това, което става тук.

— Не. Мисля, че са ме поканили по погрешка, но... — Зоуи замълча, когато отново влезе прислужницата с още една кристална чаша върху поднос. — А... благодаря. — Енергично грабна чашата и

се усмихна при вида на пенливата течност. — Шампанско. Вече съм сигурна, че е станала грешка. Но не бих пропуснала шанса си да дойда. Къде са всички други?

— Добър въпрос. — Дейна наклони глава и със съчувствие погледна Зоуи, която отпи малка глътка шампанско. — И ти ли си от Вали?

— Да. Живея там от две години.

— Ставаме три — промърмори Малъри. — Познаваш ли още някого, който е получил покана за тази вечер?

— Не. Всъщност, поразпитах и предполагам, че това стана причина за уволнението ми днес. Мога ли да си взема от тези хапки?

— Уволнили са те? — Другите две се спогледаха. — Отново ставаме три.

— Карли... собственичката на салона, в който работя. Работех — поправи се Зоуи и пристъпи към подноса с храната. — Чу ме да разговарям за това с една от клиентките и побесня. Боже, тези неща са страхотни.

Вече изглеждаше по-спокойна и Малъри забеляза, че говори леко провлачено.

— Впрочем, Карли ме беше набелязала от месеци. Мисля, че поканата, каквато тя явно не е получила, разпали злобата ѝ още повече. Обвини ме, че съм взела двадесет долара от касата. Никога в живота си не съм крала. Кучка. — Отпи нова глътка шампанско, с повече ентузиазъм. — Но съм вън. Все едно. Ще си намеря друга работа. Всъщност мразех онзи салон.

„Очевидно не ѝ е все едно“, помисли си Малъри. В очите на Зоуи проблесна уплаха и гняв, който издаде, че работата е означавала нещо за нея.

— Значи си фризьорка.

— Да. По-точно, консултант по прически и грим. Не съм от хората, които получават покани за шикозни приеми, затова мисля, че някой е сбъркал.

Малъри замислено поклати глава.

— Не мисля, че човек като Роуина би допуснал грешка.

— Е, не зная. Нямах да идвам, но реших, че това би могло да подобри настроението ми. Колата ми отказа да запали и се наложи да взема назаем тази на детегледачката.

— Имаш дете? — попита Дейна.

— Да. Саймън е на девет години. Страхотно хлапе. Не бих се тревожила за работата си, ако не трябваше да се грижа за него. Не съм откраднала проклетите двадесет долара или дори двадесет цента. Не съм крадла. — Усети, че се изчервява. — Извинявайте. Шампанското развърза езика ми.

— Не се тревожи. — Дейна я потупа по рамото. — Искаш ли да чуеш нещо странно? Моето работно време и заплатата ми бяха намалени наполовина. Не зная какво ще правя. А Малъри се бои, че всеки момент ще бъде уволнена.

— Така ли? — Зоуи погледна и двете. — Наистина е странно.

— И ние не познаваме други хора, поканени на този коктейл. — Малъри вяло хвърли поглед към вратата и сниши глас. — Струва ми се, че поканите са били предназначени именно за нас.

— Аз съм библиотекарка, ти си фризьорка, а тя е управител на художествена галерия. Какво общо има помежду ни?

— И трите сме загубили работата си — намръщи се Малъри. — Или почти. Това е достатъчно странно, като се има предвид, че населението на Вали е едва пет хиляди. Какви са шансовете три жени да стигнат до задънена улица в кариерите си в един и същи ден и в един и същи малък град? Освен това всички сме от Вали и сме на приблизително еднаква възраст, предполагам. Двадесет и осем.

— Двадесет и седем — каза Дейна.

— Двадесет и шест... през декември навършвам двадесет и седем. — Зоуи потръпна. — Твърде много съвпадения. — Ококори очи, когато зърна полупразната си чаша, и припряно я отмести встрани. — Нали не мислите, че са сипали нещо в питиетата ни?

— Няма да бъдем упоени и продадени за бели робини — суховато отвърна Дейна, но също остави чашата си. — Има хора, които знаят къде сме, нали? Казах на брат си и на колегите.

— Шефът ми, съпругата му, твоята бивша шефка — обърна се Малъри към Зоуи, — детегледачката. Освен това, намираме се в Пенсилвания, за бога. Не сме в Зимбабве.

— Предлагам да намерим загадъчната Роуина и да получим някои отговори. С мен сте, нали?

Дейна кимна към Малъри, а след това към Зоуи.

Зоуи преглътна.

— Гледай на мен като на новата си най-добра приятелка.

В потвърждение на думите си подаде ръка на Дейна, а след това и на Малъри.

Все още се държаха за ръце, когато се обърнаха и видяха мъжа, застанал на прага.

Усмихна им се и влезе в стаята.

— Добре дошли в „Уориърс Пийк“.

[1] Хълмът на война (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

За миг на Малъри ѝ хрумна, че някой от каменните воители на входа е оживял. Излъчваше същата сурова мъжка красота и имаше същото мощно телосложение. Косите му, катраненочерни, се спускаха на талози около изваяното лице. Очите му бяха тъмносини. Почувства силата им и по кожата ѝ премина топла вълна, когато срещнаха нейните.

Не бе от жените, които често фантазират. Но бурята, къщата и този съсредоточен поглед събудиха всички фантастични образи, които някога бяха изплували в съзнанието ѝ.

Той отмести очи и мигът отмина.

— Аз съм Пит. Благодаря ви, че ни удостоихте с присъствието си в сегашния ни дом. — Хвана свободната ръка на Малъри и я повдигна към устните си. Допирът им бе хладен, а жестът изразяваше едновременно кавалерство и достойнство. — Госпожице Прайс. — Почувства как Зоуи освободи пръстите си от ръката ѝ, когато дойде нейният ред да бъде приветствана. — Госпожице Маккорт. — И накрая Дейна. — Госпожице Стийл.

Поредната гръмотевица накара Малъри да подскочи и да потърси отново ръката на Зоуи.

„Той е просто мъж — каза си, — а това е просто една къща.“

Трябваше да възвърне спокойствието си.

— Имате интересен дом, господин Пит — успя да промълви тя.

— Да. Защо не седнете? А, Роуина. Вече сте се запознали с приятелката ми.

Хвана Роуина под ръка, когато се приближи към него.

„Подхождат си — помисли си Малъри — като двете половини на монета.“

— Предлагам да се настаним до камината — каза Роуина и кимна натам. — Нека ни бъде уютно в такава нощ.

— Мисля, че бихме се чувствали по-уютно, ако разбирахме какво става. — Дейна удари с токетата на ботушите си по пода. —

Защо ни поканихте тук?

— Разбира се. Но огънят е чудесен. Когато навън бушува буря, няма нищо по-хубаво от доброто шампанско, добрата компания и един хубав огън. Кажете ми, госпожице Прайс, какво е мнението ви за тази част от колекцията ни от картини, която видяхте?

— Впечатляваща е. Еклектична. — Малъри хвърли поглед назад към Дейна, преди да тръгне след Роуина, която я поведе към едно кресло пред камината. — Навярно ѝ посвещавате значителна част от времето си.

Смехът на Роуина се разнесе като мъгла над водна повърхност.

— О, доста значителна. И двамата с Пит ценим красотата във всички нейни форми. Би могло да се каже, че я боготворим. Както и вие, убедени сме, имайки предвид професиите ви.

— Изкуството само по себе си е смисъл.

— Да. То е светлината във всяка сянка. Пит, трябва да покажем библиотеката на госпожица Стийл, преди да си тръгне. Надявам се, че ще ви хареса. — Махна с ръка към прислужницата, която влезе с кристална кана с шампанско. — Какво би бил светът без книги?

— Книгите са светът.

Обзета от недоверие, но и от любопитство, Дейна седна.

— Мисля, че има някаква грешка. — Зоуи не дръзваше да пристъпи напред и се чудеше към кого да погледне. — Не разбирам нищо от изобразително изкуство. Що се отнася до книгите, чета, но...

— Седнете, ако обичате. — Пит леко я побутна към едно кресло. — И се успокойте. Надявам се, че синът ви е добре.

Тя настръхна и жълтеникавите ѝ очи светнаха като на тигрица.

— Със Саймън всичко е наред.

— Майчинството е вид изкуство, не мислите ли, госпожице Маккорт? Непрестанна работа върху най-великото творение на света, която изисква огромна смелост.

— Имате ли деца?

— Не. Не съм благословен с този дар. — Ръката му докосна тази на Роуина, докато говореше. Повдигна чашата си за тост. — За живота. И всичките му мистерии. — Очите му засияха. — Няма от какво да се боите. Никой тук не ви желае друго, освен здраве, щастие и успех.

— Защо? — попита Дейна. — Не ни познавате, въпреки че, изглежда, знаете доста повече за нас, отколкото ние за вас.

— Вие сте търсец дух, госпожице Стийл. Интелигентна, пряма жена, която се стреми към отговори.

— Не получавам такива.

Той се усмихна.

— Искрено се надявам да ги намерите. За начало искам да ви разкажа една легенда. Вечерта е подходяща за легенди.

Седна и заговори с мелодичен глас, силен и малко екзотичен като този на Роуина.

„Сякаш е създаден за разказване на приказки в бурна нощ.“

Накара я да се отпусне. Нима би могла да прави нещо приятно тази вечер, отколкото да седи край огъня в една фантастична къща и да слуша разказа на странен красив мъж, отпивайки шампанско? За предпочитане бе пред претоплена вечеря у дома и преглеждане на чекови книжки.

Ако успееше да разгледа къщата и да придума Пит да посети галерията, с цел да добави нещо към колекцията си, може би щеше да запази работата си.

Настани се удобно и се подготви да слуша с интерес.

— Много отдавна, в страна с величествени планини и буйни гори живеел млад бог. Бил единственото дете на родителите си, обожавано от тях. Бил надарен с красиво лице, смелост и силно тяло. Един ден щял да властва над страната като баща си и бил възпитаван като бъдещ бог крал, мъдър съдник и воин. В света, който боговете обитавали, царял вечен мир. Красотата, музиката и изкуството били навсякъде. Откакто се помнели, а паметта на боговете е безгранична, имало пълно равновесие и хармония. — Замълча за миг, за да отпие глътка вино, и погледна всяка от слушателките си. — През Завесата на силата и Завесата на сънищата наблюдавали света на смъртните. На по-низшите богове било позволено да дружат и споделят живота си с човешки същества и така се появили феите и горските духове, силфидите и всички приказни създания. За някои светът на смъртните бил по-примамлив и те го населили. Разбира се, част от тях се поддали на покварените му влияния и започнали да причиняват зло. Такава е природата дори на боговете. — Пит се наведе напред, за да намаже хайвер върху тънко парче сухар. — Чували сте приказки за магии, вълшебства и феи. Като пазителка на книгите и историите в тях,

госпожице Стийл, замисляте ли се как тези приказки са станали част от нашата култура и каква е истината, която стои в основата им?

— Създадени са, за да ни внушават, че има сили, по-могъщи от нас. Задоволяват потребността ни да слушаме и четем за герои, злодеи и романтика. — Дейна сви рамене, макар и да не можеше да скрие, че е заинтригувана. — Например, според учените, крал Артур е съществувал като владетел и воин, но колко по-вълнуващ и обаятелен става образът му, ако си го представим в Камелот с Мерлин. Ако гледаме на него като на избраник, заченат с помощта на магия и провъзгласен за крал, след като е изтръгнал вълшебен меч, забит в скала.

— Обичам тази история — сподели Зоуи. — Въпреки че краят ми се струва несправедлив. Мисля...

— Продължете, ако обичате — подкани я Пит.

— Мисля, че може би магиите са съществували, преди да станем твърде образовани, за да вярваме в тях. Не искам да кажа, че образованието е нещо лошо — побърза да обясни тя, смутена да бъде център на внимание. — Просто може би сме ги загърбили, защото сме започнали да се стремим към логични и научни отговори за всичко.

— Добре казано — кимна Роуина. — Както децата често прибират играчките си в килера и когато пораснат, забравят да ги потърсят. Вярвате ли в чудеса, госпожице Маккорт?

— Имам деветгодишен син — отвърна Зоуи. — Всеки път, когато го погледна, се убеждавам, че чудесата съществуват. Предпочитам да ме наричат Зоуи.

Лицето на Роуина засия от топлота.

— Благодаря. Пит?

— А, да, ще довърша легендата. Както повелявала традицията, когато навършил пълнолетие, младият бог бил изпратен отвъд Завесата за една седмица, за да общува със смъртните, да опознае нравите им и изследва техните силни страни и техните слабости, добродетелите и пороците им. Случайно зърнал млада жена, красива и честна девица. Влюбил се от пръв поглед и я пожелал. Въпреки че законите на неговия свят забранявали това, не престанал да мисли за нея. Станал разсеян, неспокоен и нещастен. Отказвал да се храни и да пие, и не намирал нищо привлекателно в младите богини, с които се запознавал. Родителите му, обезпокоени от държането на сина си, отстъпили. Не

искали да го загубят, като му позволят да остане в света на смъртните, но довели избраницата му в своя.

— Отвлекли я? — прекъсна го Малъри.

— Биха могли. — Роуина отново доля чашите. — Но любовта не може да бъде открадната. Тя е избор. А младият бог искал чувствата му да бъдат споделени.

— Били ли? — попита Зоуи.

— Девојката го обикнала и избрала да напусне своя свят, за да живее с него. — Пит сложи длани на коленете си. — Надигнал се гняв — и в света на боговете, и в този на смъртните, и сред мистичните полубожества. Никой смъртен нямал право да преминава отвъд Завесата, а това най-важно правило било нарушено. Смъртна жена била отведена, за да се омъжи за бъдещия крал, без да има по-важна причина от любовта.

— Нима има нещо по-важно от любовта? — попита Малъри и Пит мълчаливо задържа погледа си върху лицето ѝ.

— Според някои не, а други биха казали „честта, истината и лоялността“. Така било и тогава и за първи път от незапомнени времена възникнало негодувание, избухнали бунтове. Равновесието било разклатено. Младият бог крал, вече коронован, бил силен и устоял. А смъртната жена била красива и предана. Част от поданиците я приели, но други кроели тайни заговори.

В гласа му прозвуча нотка на хладен гняв, която отново ѝ напомни за каменните воители.

— Той се справил с явните си врагове, но онези, които заговорничели зад гърба му, подкопали устоите на кралството. След известно време съпругата му родила три дъщери, полубогини със смъртни души. Баща им дарил всяка от тях с амулет, който да я закриля. Усвоили порядките и на божествения, и на земния свят. Красотата и невинността им спечелили много сърца и за няколко години отново се възцарил мир. Когато дъщерите пораснали и се превърнали в млади жени, били дълбоко привързани една към друга и всяка притежавала дарба, която допълвала талантите на сестрите ѝ. — Направи пауза, сякаш да събере мислите си. — Не вредили на никого и дарявали само светлина и красота и от двете страни на Завесата. Но все още витаели сенки. Някой ламтял за това, което те имали, и чрез коварна магия, въпреки всички предпазни мерки, били пленени в

междинния свят на полубожествата. Проклятие ги обрекло на вечен сън, като живи мъртъвци. Спящите девойки били изпратени обратно отвъд Завесата, а смъртните им души били заключени в стъкло ковчеже с три ключа. Дори силата на баща им не могла да разбие ключалките. Докато ключовете не се превъртат веднъж, два пъти, три пъти, трите дъщери ще останат пленници на съня, а душите им ще страдат в стъклен затвор.

— Къде са ключовете? — попита Малъри. — И защо ковчежето не може да бъде отворено с магия, както е било затворено?

— Това все още е загадка. Правени са много заклинания и ритуали за разваляне на магията, но всички опити са се провалили. Все пак, има няколко нишки. Душите им са смъртни и само ръка на смъртен може да завърти всеки от ключовете.

— В моята покана се казваше, че аз съм ключът. — Малъри погледна Дейна и Зоуи и те кимнаха в знак на потвърждение. — Какво общо имаме ние с тази легенда?

— Трябва да ви покажа нещо. — Пит стана и посочи към сводестия вход на приемната. — Надявам се да ви заинтригува.

— Бурята се усилва. — Зоуи тревожно погледна към прозорците. — Трябва да се прибирам.

— Моля ви, отделете ми още малко време.

— Ще си тръгнем заедно. — Малъри стисна ръката ѝ, за да ѝ вдъхне кураж. — След като видим това, което иска да ни покаже. Надявам се някой ден да ме поканите отново — продължи тя, докато вървеше към вратата, където стояха Пит и Роуина. — Бих искала да разгледам цялата ви колекция и съм готова да ви се отплатя за това, като ви разведа лично из галерията.

— Ще се радваме да ни гостувате. — Пит галантно ѝ подаде ръка и я поведе по широк коридор. — За нас с Роуина би било удоволствие да поговорим за колекцията си с човек, който разбира и цени изобразителното изкуство. — Сви под друг свод. — Най-искрено се надявам да разберете и оцените ето тази творба.

Над друга запалена камина висеше картина, която достигаше до тавана. Цветовете бяха толкова ярки и наситени, а стилът толкова уникален, че сърцето ѝ на почитател на изкуството подскочи. Беше портрет на три жени, млади и красиви, с ефирни рокли с цвят на сапфир, рубин и изумруд. Облечената в синьо бе със златисти къдрици,

достигащи до кръста ѝ, и седеше на пейка, заобикаляща фонтан. Държеше малка златна арфа. Жената в червено бе седнала върху сребърни плочки до краката ѝ, с пергамент и паче перо в скута и ръка на коляното, най-вероятно, на сестра си. До тях стоеше момичето в зелено, с рунтаво черно кученце в ръце и малък сребърен меч на хълбока. Земята наоколо бе обсипана с цветя.

Над тях се виждаха клони, натежали от плод, и лазурносиньо небе с птици и крилати феи.

Малъри бе поразена и пристъпи към средата на стаята, за да разгледа картината по-внимателно. Тогава сърцето ѝ се разтуптя още по-силно. Момичето в синьо имаше нейното лице.

„По-млада е — помисли си тя, когато внезапно се спря. — И определено по-красива.“ Кожата ѝ сияеше, очите ѝ бяха по-яркосини, а косите по-буйни, но приликата бе безспорна. Както и тази на останалите две жени от портрета с другите гостенки в „Уориърс Пийк“.

— Великолепно произведение. Гениално — каза Малъри, удивена, че гласът ѝ прозвуча спокойно, когато ушите ѝ бучаха от вълнение.

— Изглеждат като нас — учудено промълви Зоуи и застана до нея. — Как е възможно?

— Добър въпрос. — Думите на Дейна издадоха подозрителност. — Кой ни е използвал като модели за портрет, очевидно, на трите сестри от легендата, която току-що ни разказахте?

— Нарисувана е, преди да се родите. Преди родителите ви, дедите ви и техните предци да се появят на този свят. — Роуина застана под портрета и скръсти ръце. — Това може да се докаже чрез тестове, нали, Малъри?

— Да. Приблизителната възраст може да се установи, но каквато и да е, не отговорихте на въпроса на Зоуи.

Усмивката, с която Роуина прие тези думи, бе едновременно одобрителна и шеговита.

— Права сте. Какво друго забелязвате в картината?

Малъри извади от чантата си чифт очила с ъгловати черни рамки. Сложи ги и започна да изучава образите по-отблизо.

— Ключ в десния ъгъл на небето. Прилича на птиче, докато човек не се вгледа по-внимателно. И втори, на клона на дървото, почти

скрит сред листата и плодовете. Под повърхността на водата в шадравана едва се вижда трети. Там, между дърветата има някаква сянка, на мъж или може би на жена. Просто тъмен силует, който ги наблюдава. Още една сянка, точно до ръба на сребърните плочи. Змия. В далечината, на заден план... — Потопи се в света на картината и се приближи толкова, че едва не стъпи в огъня. — Мъж и жена се прегръщат. Жената е с пищна пурпурна мантия, символ на висок сан. Мъжът е с доспехи на воин. На дървото точно над тях е кацнал гарван. Символизира надвиснала заплаха. Небето тук е по-тъмно, със светкавици. Дебне опасност, за която сестрите не знаят. Гледат напред, стоят една до друга и ги обгръща сияние, от което целият преден план на картината е светъл. Близостта и привързаността помежду им са очевидни, а белият гълъб тук, на ръба на фонтана, символизира чистотата им. Носят амулети с еднаква форма, но камъните им са с цвета на роклите. Изобразени са в единение, но личи и индивидуалността им. Забележителна творба. Изглеждат почти като живи.

— Имате набито око. — Пит докосна ръката на Роуина, когато кимна на Мальри. — Това е бисерът на колекцията.

— Все още не сте отговорили — изтъкна Дейна.

— Магиите не успели да отключат стъкленото ковчеже, в което са душите на кралските дъщери. Магьосници и вещици от всички светове опитали да ги избавят от проклятието, но напразно. Затова било направено друго заклинание. „В този свят във всяко поколение се раждат три жени, които се озовават на едно и също място по едно и също време. Не са нито сестри, нито богини, а просто три смъртни жени. Но те са единствените, които могат да освободят невинните.“

— Искате да повярваме, че това сме ние? — Дейна повдигна вежди. Гласът ѝ трепна, но не от смях. — Само заради случайната ни прилика с жените от тази картина?

— Нищо не е случайно. Независимо дали вярвате или не, вие сте избраниците и мой дълг е да ви съобщя тази вест...

Пит протегна ръце към тях.

— Е, вече ни я съобщихте. А сега...

— ... и да ви отправя следното предложение — продължи той, преди Дейна да довърши. — Всяка от вас ще разполага с по една фаза на луната, за да намери единия от трите ключа. Ако първата не успее в

рамките на двадесет и осем дни, край. Ако го открие, идва ред на втората. Ако тя се провали, всичко свършва. Но ако и трите ключа бъдат донесени тук преди края на третия лунен цикъл, ще получите награда.

— Каква награда? — попита Зоуи.

— Един милион долара. За всяка от вас.

— Шегувате се! — изсумтя Дейна и погледна другите две гостенки. — Какво ще кажете, дами? Просто звучи несериозно. Да ни предлага такава бомбастична сума само за да губим времето си в търсене на някакви ключове, които най-вероятно не съществуват.

— А ако съществуват? — Очите на Зоуи заискриха, когато се обърна към нея. — Нима не би се възползвала от шанса си да спечелиш толкова пари?

— Какъв шанс? Светът е голям. Как ще откриеш някакво малко златно ключе?

— Всяка от вас ще получи напътствия, когато дойде редът ѝ. — Роуина посочи към малък сандък. — Стига и трите да приемете. Бихте могли да работите заедно. Всъщност, надяваме се да бъде така. Всички трябва да се съгласите. Ако едната отхвърли предизвикателството, край. Ако приемете условията, всяка ще получи двадесет и пет хиляди долара. Те остават ваши, независимо дали ще успеете или не.

— Почакайте, почакайте. — Малъри повдигна ръка и свали очилата си. — Почакайте — повтори тя. — Твърдите, че ако се съгласим да потърсим тези ключове, ще получим по двадесет и пет хиляди? Безвъзмездно?

— Парите ще бъдат преведени по сметка, посочена от вас. Незабавно — отвърна Пит.

— Господи! — Зоуи преплете пръсти. — Господи! — извика тя още веднъж и се отпусна на едно кресло. — Това сигурно е сън.

— Или някаква шашма. Къде е уловката? — попита Дейна. — Какъв е рискът?

— Ако се провалите, дори едната от вас, за наказание ще бъде отнета по една година от живота на всички ви.

— Нещо като затвор? — попита Малъри.

— Не. — Роуина махна с ръка на прислужницата, която влезе с количка със съдове за кафе. — Една година от живота ви просто няма да съществува.

— Пуф! — Дейна щракна с пръсти. — Като с магия.

— Ключовете съществуват. Не в тази къща — промърмори Роуина, — но в този свят, на това място. Това е всичко, което можем да направим. Не ни е позволено да ви кажем повече, въпреки че можем да ви дадем някои насоки. Търсенето няма да бъде леко, така че ще бъдете възнаградени за опита. Ако успеете, наградата е по-голяма. При провал ви очаква наказание. Моля ви, обмислете решението си внимателно. С Пит ще ви оставим насаме.

Излязоха от стаята и Роуина затвори плъзгащите се врати.

— Това е лудница — каза Дейна и си взе петифура със сметана. — Ако някоя от вас има намерение да се хване на тази въдица, значи не е с всичкия си.

— Ще кажа само едно. — Малъри си наля чаша кафе и сложи две бучки захар. — Двадесет и пет хиляди долара. На човек.

— Нима наистина вярваш, че ще хвърлят седемдесет и пет хилядарки само ако кажем, че ще търсим ключовете? Онези, дето щели да отворят стъклено ковчеже, в което били заключени душите на три полубогини.

Малъри се замисли, докато отхапваше от малък еклер.

— Има само един начин да разберем.

— Те изглеждат като нас. — Зоуи не прояви интерес към кафето и сладкишите, а застана под картината и погледна нагоре. — Толкова много приличат на нас.

— Да, така е и от това ме побиват тръпки. — Дейна кимна, когато Малъри повдигна каната към нея. — За какво му е било на някого да ни рисува заедно? До тази вечер не се познавахме. Като си помисля, че някой ни е наблюдавал, снимал ни е и е правил скици, за да създаде този портрет, настръхвам.

— Не е нарисуван бързо и нехайно. — Малъри ѝ подаде чаша кафе. — Всичко е уникално. Техниката, колоритът, детайлите. Някой изцяло ѝ се е посветил. Художник с невероятен талант. Работил е върху нея дълго време. Ако всичко е шашма, защо да полага толкова усилия? Какъв е смисълът? Аз съм разорена. А вие?

Дейна изду бузи.

— Почти.

— Аз имам малко спестявания — отвърна Зоуи. — Но бързо ще се стопят, ако скоро не си намеря нова работа. Едва ли тези хора са ни

набелязали заради малкото пари, които имаме.

— Права си. Искаш ли кафе?

— Благодаря. — Обърна се с лице към тях и разпери ръце. — Слушайте, вие двете не ме познавате и не зная дали можете да ме разберете, но тези пари са ми нужни. — Зоуи пристъпи напред. — Двадесет и пет хилядарки са истинско чудо. Биха означавали сигурност за сина ми, а и бих могла да осъществя мечтата си. Да открия свой собствен салон. Единственото, което се иска от нас, е да кажем „да“. Ще търсим някакви ключове. Няма да вършим нищо незаконно.

— Няма ключове — решително заяви Дейна.

— А ако има? — Зоуи остави чашата си, без да отпие. — Трябва да призная, че перспективата за двадесет и пет хиляди долара ме кара да отворя съзнанието си за неща, които изглеждат невъзможни. А милион? — Избухна в смях. — Не мога дори да си го представя. Стомахът ми се свива.

— Ще бъде като търсене на съкровище — промълви Малъри. — Струва ми се забавно, а и кой знае, може да се окаже полезно. Точно сега двадесет и пет хиляди биха ме спасили. Може би ще открия своя фирма. Не голяма галерия, а просто магазин, в който художници и скулптори да излагат свои творби. — Тази точка от плана ѝ бе предвидена за десет години по-късно, но можеше да прояви гъвкавост.

— Нищо не е толкова просто. Никой не би ни дал пари само защото сме обещали да се заловим с нещо. — Дейна поклати глава. — Сигурно има уловка.

— Може би те вярват в легендата — изтъкна Малъри. — Ако е така, парите биха били добра инвестиция. Става дума за три души. — Не можа да се сдържи и отново погледна портрета. — А една душа струва много повече от двадесет и пет хиляди долара. — Вълнението у нея нарастваше като издуващ се червен балон. Никога не бе участвала в подобно приключение, при това срещу заплащане. — Богати са, ексцентрици са и изглеждат, вярват в историята, която ни разказаха. Чувствам се, сякаш ние ги водим за носа, а не те нас. Но ще се отърся от това чувство.

— Искаш да кажеш, че ще приемеш? — Зоуи сграбчи ръката ѝ. — Така ли?

— Не всеки ден човек получава шанс да работи за боговете. Хайде, Дейна, не бъди толкова упорита.

Дейна смръщи вежди и между тях се образува бръчка на съсредоточение.

— Търсите си белята. Не зная къде или как, но ми се струва, че правите точно това.

— А ти в какво би вложила двадесет и пет хиляди? — закачливо попита Малъри и ѝ предложи още една петифура.

— Бих ги инвестирала в собствена книжарница. — Въздишката и изражението ѝ издадоха, че е готова да отстъпи. — Следобед ще предлагам чай, а вечер вино. Ще организирам литературни сбирки. Господи.

— Странно е, че всяка от нас преживява криза в кариерата си и мечтае за собствен бизнес. — Зоуи плахо погледна към портрета. — Не мислите ли?

— Не е по-странно от това, че се намираме в този замък и разговаряме за търсене на съкровище. В безизходица съм — промърмори Дейна. — Ако откажа, надеждите и на двете ви ще бъдат попарени. А ако приема, ще се чувствам като идиотка. Е, добре, идиотка съм.

— Да? — Зоуи се засмя, втурна се към нея и я прегърна. — Страхотно! Удивително!

— По-спокойно. — Дейна се присъедини към смеха ѝ и я потупа по гърба. — Мисля, че е време да изречем великия девиз. „Една за всички, всички за една.“

— Имам по-добър. — Малъри отново взе чашата си и я повдигна като за тост. — „Нека видя парите.“

Точно в този миг вратите се отвориха и влязоха домакините, първо Роуина.

— Да седнем.

— Решихме да приемем...

Зоуи замълча и хвърли поглед към Дейна.

— ... предизвикателството.

— Добре. — Роуина кръстоса крака. — Ще прегледате договорите.

— Договори? — повтори Малъри като ехо.

— Разбира се. Името носи тежест. Подписът е гаранция във всички случаи. Щом изясним условията, ще изберем тази, която ще търси първия ключ.

Пит извади куп книжа от едно бюро и подаде комплект на всяка от жените.

— Мисля, че са прости и уреждат всички въпроси, които вече обсъдихме. Достатъчно е да напишете къде желаете да преведем парите и ще бъде сторено.

— Има ли някакво значение, че не вярваме в тях?

Малъри повдигна ръка към портрета.

— Ще дадете думата си, че приемате условията. Засега това е достатъчно — увери я Роуина.

— Всичко е пределно ясно, въпреки че става дума за толкова необичайно начинание — отбеляза Дейна. На следващия ден непременно щеше да занесе своя договор при адвокат, за да разбере доколко е обвързващ.

Пит ѝ подаде химикалка.

— Прямотата ви е впечатляваща. Ако дойде вашият ред, зная, че ще сторите всичко, което е по силите ви.

Прозорците трептяха от гръмотевиците навън, докато договорите бяха подписани от двете страни.

— Вие сте избраниците — каза Роуина и се изправи. — Сега всичко е във ваши ръце. Пит?

Той се върна до бюрото и извади резбована кутийка.

— Вътре има три диска. На единия е гравирани ключ. Тази, която го изтегли, ще започне търсенето.

— Дано не съм аз. — Зоуи смутено се засмя и изтри влажните си длани в полата си. — Извинете, просто съм нервна. — Затвори очи и протегна ръка към кутийката. Стискайки диска в шепа, погледна Малъри и Дейна. — Нека всички да погледнем едновременно. Съгласни ли сте?

— Добре. Мой ред е.

Дейна посегна и задържа диска до тялото си, докато Малъри вземаше последния.

— Готово.

Застанаха в кръг с лице една към друга и показаха дисковете.

— Аз съм късметлийката — прошепна Малъри, когато видя златния ключ върху белия диск, който бе изтеглила.

— Вие сте първа — каза Роуина и се приближи към нея. — Времето ви започва да тече утре при изгрев-слънце и свършва в полунощ двадесет и осем дни по-късно.

— Но ще получа насоки, нали? Карта или нещо подобно?

Роуина отвори малкия скрин, извади лист хартия и ѝ го подаде. След това изрече думите, написани на него.

— „Твоят дълг е да потърсиш красотата, истината и смелостта. Само едното никога не ще устои. Двете без третото не са достатъчни. Погледни дълбоко в себе си, за да откриеш това, което все още не си опознала. Разбери за какво най-силно копнее мракът. Огледай се наоколо, където светлината побеждава сенките, а любовта — тъгата. Сребърни сълзи се ронят в песента, която тя сътворява, защото извира от душата ѝ. Погледни отвъд и помежду, за да видиш къде процъфтява красотата и богинята пее. Може би ще срещнеш страх, може би ще срещнеш скръб, но преданото сърце ще надделее и над двете. Когато стигнеш до това, което търсиш, любовта ще развали магията, сърцето ти ще изкове ключа и той ще засияе.“

Малъри остана безмълвна за миг.

— Това ли е ориентирът ми?

— Радвам се, че няма да бъда първа — призна Зоуи.

— Почакайте... не можете ли да ми кажете още нещо? Вие с Пит вече знаете къде са ключовете, нали?

— Това е всичко, което ни е позволено да ви разкрием, но е достатъчно. — Роуина сложи ръце на раменете на Малъри и я целуна по бузите. — Бъдете благословена.

По-късно Роуина стана, стопли ръцете си на огъня и се загледа в картината. Почувства как Пит се приближи и застана зад нея. Когато се обърна, ръката му докосна лицето ѝ.

— Надеждите ми бяха по-големи, преди да дойдат — сподели той.

— Те са будни, енергични. Никога не е имало избраница, която да не е достойна.

— И все пак оставаме пленници на това място година след година, век след век и хилядолетие след хилядолетие.

— Недей. — Тя се обърна, плъзна ръце около кръста му и се притисна към него. — Не се отчайвай още преди същинското начало, любими.

— Толкова много начала, а крайт все не идва. — Пит наведе глава и докосна с устни веждата ѝ. — Този свят ме задушаваш.

— Направихме всичко възможно. — Отпусна глава на гърдите му и се заслуша в успокояващите равномерни удари на сърцето му. — Имай малко вяра. На мен ми харесаха — добави Роуина, хвана ръката му и заедно се отправиха към вратата.

— Доста интересни са. За смъртни жени — отвърна той.

Когато преминаха под свода, буйният огън в камината изчезна, лампите угаснаха и оставиха златиста следа в мрака.

ТРЕТА ГЛАВА

Не би могла да каже, че не го е очаквала, а и Джеймс бе тактичен и прояви бащинско разбиране. Но уволнението си бе уволнение, както и да ѝ бе съобщена новината.

Вече бе подготвена и разполагаше с получените по чудо двадесет и пет хиляди долара, преведени по банковата ѝ сметка. Бе проверила това сутринта. Но нищо не можеше да намали болката и унижението.

— Нещата се променят.

Джеймс П. Хоръс, елегантен както винаги, с папийонка и очила без рамки, говореше спокойно. През годините, откакто го познаваше, никога не го бе чувала да повишава тон. Понякога бе разсеян или нехаен по отношение на практическата страна на бизнеса, но учтивостта му бе неизменна. Дори сега лицето му имаше приветлив израз и издаваше търпение.

„Прилича на херувим с посивели коси“, помисли си Малъри.

Въпреки че вратата на офиса бе затворена, много скоро резултатът от този разговор щеше да стане известен на целия персонал.

— Вживявайки се в ролята на баща, ще кажа, че желая само най-доброто за теб.

— Да, Джеймс. Но...

— Ако човек не поеме в нова посока, започва да тъпче на едно място. Наясно съм, че в началото ще ти бъде трудно, Малъри, но скоро ще разбереш, че това е най-хубавото нещо, което би могло да ти се случи.

„Колко ли още изтъркани фрази ще употреби до края на тази реч?“, запита се тя.

— Джеймс, зная, че накарах Памела да се почувства засегната. — „Още една изтъркана фраза и ще вдигна скандал.“ — Нормално е като новодошла да прави опити да се наложи, а аз да браня територията си. Съжалявам, че избухнах. Разливането на кафето стана случайно. Знаеш, че никога не бих...

— Стига, стига. — Той повдигна ръка. — Сигурен съм, че е така. Не искам да се безпокоиш заради тази случка. Вече е минало. Но това, което се опитвам да кажа, Малъри, е, че Памела иска да поеме по-активна роля в бизнеса, да вложи енергията си.

Стомахът ѝ се сви на топка от отчаяние.

— Джеймс, тя размести всичко в главната зала и пренесе неща от предния салон. Поръча някакъв плат... златисто ламе, представи си... и го уви около статуя на гола жена като сари. Не само не се връзва с интериора, а просто е кичозно. Тя не разбира нито от изкуство, нито от пространство. Тя...

— Да, да. — Тонът му бе все така спокоен, а ведрото му изражение не се промени нито за миг. — Но ще се научи. Вярвам, че ще ѝ бъде приятно. Оценявам интереса ѝ към бизнеса ми и ентузиазма ѝ, както винаги съм ценил твоя, Малъри. Но наистина мисля, че тук си постигнала върха. Време е да разшириш хоризонта си. Да поемеш някои рискове.

Гърлото ѝ пресъхна и гласът ѝ прозвуча дрезгаво, когато успя да проговори.

— Обичам галерията, Джеймс.

— Зная. Винаги си добре дошла. Мисля, че е време да ти дам тласък да излетиш от гнездото. Естествено, искам да бъдеш спокойна, докато решиш с какво желаш да се захванеш по-нататък. — Извади чек от вътрешния си джоб. — Едномесечно обезщетение би трябвало да покрие разходите ти.

„Какво ще правя? Къде ще отида?“ Въпросите трескаво се въртяха в съзнанието ѝ като ужасени птици в клетка.

— Това е единственото място, където съм работила.

— Именно. — Джеймс сложи чека на бюрото. — Надявам се, че знаеш колко съм привързан към теб. Можеш да се обърнеш към мен винаги, когато се нуждаеш от съвет. Въпреки че е най-добре това да си остане между нас. В момента Памела ти е доста сърдита.

Закачливо я щипна по бузата, погали косите ѝ и излезе. Беше безкрайно търпелив, тактичен, но и слаб. Неприятно ѝ бе да осъзнае това след толкова години, както и че е егоист. Само от слабост и егоизъм един бизнесмен би уволнил продуктивен, талантлив и лоялен служител заради капризите на съпругата си.

Знаеше, че няма смисъл да плаче, но проля няколко сълзи, докато стоеше в малкия офис, който сама бе обзавела, и прибираше личните си вещи. Целият ѝ професионален живот се побираше в един-единствен кашон.

„Много разумно, практично, но и жалко“, реши тя.

Вече всичко щеше да бъде различно, а не бе готова. Нямаше нито план, нито посока, нито списък за това, което предстои. На следващата сутрин нямаше да стане рано и след лека, здравословна закуска да облече тоалет за работа, подготвен от вечерта.

Очакваше я ден след ден безцелно лутане, сякаш се намира на ръба на бездънен каньон. Съвършено подреденият ѝ живот бе разбит и парчетата от него бяха полетели надолу в пропастта.

Изпитваше ужас, но реши гордо да се изправи срещу страха. Затова оправи грима си, вдигна глава и с уверена походка излезе от офиса с кашона в ръце и се отправи към стълбите. Дори успя да се усмихне на Тод Грайст, който дотича до нея на долния етаж.

Беше нисък и набит, облечен с обичайните си черни панталони и риза. На лявото му ухо блестяха две златни обици. Косите му бяха дълги до раменете и руси на кичури, за което Малъри винаги му бе завиждала. Ангелското лице, което обграждаха, привличаше дамите на средна възраст, както песента на русалките привлича моряците.

Бе започнал работа в галерията година след нея и оттогава бе неин приятел и довереник, с когото споделяше проблемите си.

— Не си тръгвай. Ще убием онази кукла. Малко арсеник в капучиното ѝ тази сутрин и тя е минало. — Посегна към кашона в ръцете ѝ. — Мал, любов моя, не ме изоставяй.

— Уволнена съм. Месечно обезщетение, погалване по главата и куп любезности. — С мъка възпря сълзите, които замъгляваха погледа ѝ, докато вървеше през красивото, просторно фоайе по лъскавия дъбов паркет, облян от светлина. — Господи, какво ще правя утре, щом няма да идвам тук?

— Хей, стига, скъпа. Дай ми това. — Взе кашона и леко я побутна с него. — Ще похленчим навън.

— Аз няма да хленча.

Малъри прехапа устни, за да престанат да треперят.

— Тогава аз — обеща той и продължи да я побутва към вратата. Остави кашона на една от металните маси под сенника на площадката

и я прегърна. — Не мога да понеса това! Нищо тук няма да бъде същото без теб. С кого ще разменям клюки, пред кого ще изливам душата си, когато някой негодник ме ядоса? С мен е свършено.

Това я накара да се засмее.

— Ще си останеш най-добрият ми приятел, нали?

— Разбира се. Нали няма да направиш нещо щуро, като да напуснеш това градче? — Отдръпна се назад, за да огледа лицето ѝ. — Или да се сдружиш с лоша компания и да започнеш работа като продавачка на сувенири?

Малъри почувства тежест в стомаха. Това бяха двата разумни избора, които би могла да направи, ако искаше да оцелее. Но той я гледаше така, сякаш всеки момент ще заплаче, и махна с ръка, за да го успокои.

— За нищо на света. Не зная какво точно ще правя. Но има нещо... — Спомни си за странната вечер и ключа. — Друг път ще ти разкажа. Известно време ще бъда заета с него, а после... Не зная, Тод. Всичко се обърка. — Може би все пак щеше да похленчи. — Не бях предвидила това, така че сега нямам представа какво ме очаква. Уволнението не беше част от великия план за живота на Малъри Прайс.

— Просто малка трудност по пътя ти — увери я той. — Разсъдъкът на Джеймс е замъглен от секса. Скоро ще се опомни. Би могла да го съблазниш — въодушевено добави Тод. — Или аз да преспя с него.

— Отговорът ми и за двете предложения е еднакъв: „Исключено“.

— Напълно си права. Какво ще кажеш да намина тази вечер и да ти донеса нещо китайско и бутилка вино?

— Ти си истински приятел.

— Ще съставим план за кончината на омразната Памела и ще обсъдим твоето бъдеще. Да те изпратя ли до дома, сладурче?

— Благодаря, но няма нужда. Дай ми време да проясня мислите си. Кажи „чао“ на всички от мен... просто не мога да ги погледна сега.

— Не се тревожи.

Докато вървеше към къщи, се опита да не се тревожи и да разсее паниката, но тя все повече я обземаше, с всяка крачка, която я

отдалечаваше от спокойната рутина и я приближаваше към онази огромна бездна.

Беше млада, образована и трудолюбива. Целият живот се простираше пред нея като голямо празно платно. Трябваше само да подбере бои и да се залови за работа.

Но точно сега чувстваше нужда да мисли за нещо друго. Каквото и да е. Имаше месец на разположение да реши. И интересна задача, която да изпълни през това време. Не всеки ден ѝ възлагаха да открие мистериозен ключ и да участва в спасяването на нечия душа.

Щеше да се включи в играта, докато намери цел за живота си по-нататък. Бе дала дума и най-добре бе да се опита да удържи на нея. По някакъв начин. Веднага щом се прибере, щеше да удави мъката си в „Бен енд Джерис“.

Когато стигна до един ъгъл, хвърли премрежен поглед назад към галерията с неизмерима тъга. Кого би могла да заблуди? Бе смятала тази сграда за свой дом.

С дълга въздишка пристъпи напред. Но след миг се озова по гръб на земята.

Това, което я бе повалило, блъсна кашона от ръцете ѝ и се надвеси над нея. Чу ръмжене и нещо подобно на тих вой. Лъхна я топъл дъх и сякаш малка планина я притисна към тротоара. Когато вдигна поглед, зърна лице, обрасло с черни косми.

Понечи да изпищи, но изневиделица се появи огромен език, който се плъзна по лицето ѝ.

— Мо! Престани, ела тук, за бога! Господи! Съжалявам.

Докато се бореше да избегне ново облизване, Малъри чу гласа и долови в него лека тревога. Изведнъж зад огромната черна маса, която я притискаше, се подадоха ръце и втора глава.

Тази поне бе човешка и доста по-привлекателна от първата, въпреки слънчевите очила, които се плъзнаха надолу по правилния нос над тънки устни.

— Добре ли сте? Пострадахте ли? — Непознатият отмести масивната тежест и застана между нея и Малъри като защитна стена. — Можете ли да изправите гръб?

Въпросът бе безсмислен, защото, без да изчака отговора, той ѝ помогна да се надигне. Кучето отново се опита да се промъкне до нея, но бе блъснато с лакът.

— Ти лягай долу, идиот такъв. Не вие — добави той с чаровна усмивка, докато отместваше косите на Малъри от лицето ѝ. — Извинявайте. Безобиден е. Просто е тромав и глупав.

— Какво... какво е това?

— Мо е куче или поне такава се води. Мисля, че е кръстоска между кокер шпаньол и рунтав мамут. Наистина съжалявам. Вината е моя. За миг се разсеях и съм го изпуснал.

Тя плъзна поглед надясно, където кучето — наистина бе куче — играеше с опашката си, дебела колкото ръката ѝ, така невинно, сякаш нищо не се бе случило.

— Нали не сте ударили главата си?

— Мисля, че не. — Забеляза, че собственикът на животното я гледа така съсредоточено, че кожата ѝ настръхна. — Какво има?

Струваше му се неустоима като кифличка на витрината на сладкарница. С тези разрошени руси коси, нежна кожа и розови чувствени устни, съблазнително нацупени. Очите ѝ бяха големи, сини и красиви въпреки гневните пламъчета, които святкаха в тях. Едва се съдържа да не оближе устни, когато тя смръщи вежди и прокара пръсти през заплетените си къдрици.

— Защо ме зяпате?

— Просто проверявам дали очите ви не издават признаци на мозъчно сътресение. Впрочем, имате страхотни очи. Аз съм Флин.

— Писна ми да седя на тротоара, имате ли нещо против?

— О, не, разбира се.

Стана и ѝ подаде и двете си ръце, за да се изправи. Оказа се по-висок, отколкото бе предполагала, и Малъри бързо се отдръпна крачка назад, за да не се налага да вдига очи към лицето му. Слънцето озаряваше косите му, чупливи и кафяви с кестеняв оттенък. Ръцете му притискаха нейните така силно, че задебелялата им кожа я одраска.

— Сигурна ли сте, че сте добре? Можете ли да стоите на крака? Доста силно се ударихте.

— Зная.

Разбира се, че знаеше, съдейки по болката в онази част от анатомията си, която първа бе усетила допира с тротоара. Приклепна и започна да събира разпиляното съдържание на кашона.

— Ще ви помогна. — Той приклепна до нея и заплашително размахна пръст срещу кучето, което сантиметър по сантиметър се

придвижваше към тях, като слон, пристъпващ бавно през африканска савана. — Стой мирно или няма да получиш вечеря.

— Разкарайте кучето си от тук! Нямам нужда от помощ. — Грабна чантичка с козметични принадлежности и я стовари в кашона. Когато забеляза, че си е счупила един нокът, изпита желание да се свие на кълбо и да потъне в самосъжаление. Вместо това избра да излее гнева си върху него. — Нямате право да пускате толкова голямо куче без каишка на обществено място. То е животно и не знае какво върши, а вие би трябвало да знаете.

— Права сте. Напълно права. Хм... това сигурно е ваше. — Подаде ѝ черен сутиен без презрамки.

Напълно загубила самообладание, Малъри го грабна от ръката му и го пъкна в кашона.

— Вървете си. Тръгвайте веднага!

— Слушайте, какво ще кажете аз да нося този...

— Носете глупавото си куче — сопна се тя и се отдалечи с най-гордата походка, на която бе способна.

Флин я проследи с поглед, докато Мо се приближи и отърка доста едрото си тяло в краката на стопанина си. Вяло го почеса по огромната глава и се наслади на приятната гледка, която представляваше стегнатият женски ханш в прилепнала къса пола. Едва ли бримката на чорапогащите се бе появила преди срещата ѝ с Мо, но според него тя не можеше да загрози страхотните ѝ крака.

— Хубавица е — каза си той на глас, когато я видя да затръшва вратата на една сграда недалеч от ъгъла. — При това доста темпераментна. — Хвърли поглед надолу към обнадеждено ухиления Мо. — Добра работа, приятел.

След като взе горещ душ, облече други дрехи и хапна купичка сладолед, Малъри се отпрати към библиотеката. Предишната вечер не се бе уговорила за нищо с партньорките си, за каквито предполагаше, че може да ги смята. Щом на нея се бе паднала честта да бъде първа, тя би трябвало да влезе в ролята на лидер.

Необходимо бе да си уредят среща, за да обсъдят насоките и да съставят план за действие. Не хранеше реална надежда да спечели милион долара, но нямаше да измени на думата си.

Не помнеше кога за последен път е влизала в библиотека. Щом прекрачи прага, изпита странното чувство, че се е върнала в студентските си години, изпълнена с наивни младежки надежди и жажда за знание.

Главното помещение не бе голямо и повечето маси бяха свободни. Възрастен мъж четеше вестник, няколко души стояха до лавиците с книги, а жена с малко дете чакаше на регистрацията.

Беше толкова тихо, че звънът на телефона прозвуча като сигнал за бедствие. Малъри погледна натам, откъдето бе дошъл звукът, и видя Дейна на бюрото в средата на залата. Притискаше слушалка между ухото и рамото си, докато натискаше клавишите на компютъра.

Доволна, че не се бе наложило да обикаля цялата сграда, за да я открие, Малъри тръгна към нея. Махна с ръка, когато Дейна ѝ кимна и ѝ даде знак да почака да довърши разговора си.

— Надявах се да наминеш. Не те очаквах толкова скоро.

— Вече съм свободен човек.

— О! — На лицето на Дейна се изписа съчувствие. — Изритали са те?

— Изритаха ме и затръшнаха вратата зад гърба ми, а после, на път за дома, кучето на някакъв идиот ме събори на тротоара. Общо взето, кошмарен ден... въпреки набъбването на банковата ми сметка.

— Длъжна съм да те предупредя, че не вярвам. Онези двамата на хълма са напълно откачени.

— За наш късмет. Все пак трябва да заслужим парите. Аз съм първа, така че е време да започна отнякъде.

— Аз вече успях да свърша нещо. Джан? Ще ме заместиш ли за малко? — Дейна стана и извади куп книги изпод бюрото. — Ела с мен — каза тя на Малъри. — До прозореца има чудесна маса, на която можеш да работиш.

— Върху какво?

— Събиране на информация. Намерих няколко книги за келтската митология, богове и богини, мъдрост и легенди. Насочих се към келтите, защото Роуина е от Уелс, а Пит е ирландец.

— Откъде знаеш това за Пит?

— Не зная. Говори с ирландски акцент. Имам твърде слаби познания за келтите, както, предполагам, и вие със Зоуи.

— Аз нямам представа.

Дейна стовари книгите с приглушено тупване.

— Трябва да добием. След няколко часа свършвам и ще ти помогна. Ще повикам и Зоуи, ако искаш.

Малъри замислено погледна купчината книги.

— Може би идеята е добра. Не зная откъде да започна.

— Избери една. Ще ти донеса тетрадка.

След около час Малъри имаше нужда и от аналгин. Когато Зоуи влезе и седна до нея, тя свали очилата си и потърка уморените си очи.

— Добре. Идва подкрепление.

Побутна една книга към другия край на масата.

— Извинявай, че се забавих толкова. Трябваше да свърша някои неща. Купих на Саймън видеоиграта, която искаше. Може би не биваше да харча от парите, но просто исках да го зарадвам. Никога в живота си не съм имала много пари — прошепна тя. — Зная, че трябва да бъда внимателна с тях, но ако човек не може просто да се поглези, какъв е смисълът да ги притежава?

— Не е нужно да ме убеждаваш. След като и ти се поровиш малко в тези книги, ще разбереш, че сме ги заслужили. Добре дошла в загадъчния свят на келтите. Сигурно Дейна има още една тетрадка.

— Донесла съм своя. — Зоуи извади от голямата си чанта нова тетрадка с голям брой листове и комплект моливи, вече идеално подострени. — Сякаш отново съм ученичка.

Заразителният ѝ оптимизъм разсея мрачното настроение на Малъри.

— Искаш ли да разменяме бележки в клас и да си говорим за момчета?

Зоуи се усмихна и разтвори книгата пред себе си.

— Ще намерим този ключ. Убедена съм.

Когато Дейна се присъедини към тях, Малъри вече бе нахвърляла куп записки с комбинация от думи и символи от стенографията, която бе усвоила като студентка. Химикалката ѝ бе спряла и пишеше с молив, взет назаем от Зоуи.

— Какво ще кажете да пренесем всичко това у брат ми? — предложи Дейна. — Живее точно зад ъгъла. На работа е, така че няма да ни пречи. Там ще се чувстваме по-спокойни и ще ми разкажете какво сте научили досега.

— Съгласна съм.

Малъри се бе схванала от седене и веднага скочи на крака.

— Аз мога да остана само час. Правя всичко възможно да си бъда у дома, когато Саймън се прибере от училище.

— Тогава да действаме. Записала съм тези книги на свое име — каза Дейна. — Ако желаете да вземете някоя от тях, трябва да я върнете навреме и в състоянието, в което сте я получили.

— Говори като стара библиотекарка.

Малъри взе своята част от книгите под мишница.

— Изпълнявам задълженията си. — Дейна ги поведе към изхода. — Ще видя какво мога да изкопча от Мрежата и междубиблиотечния обмен.

— Не зная докъде ще стигнем с ровене в книги.

Дейна сложи слънчевите си очила, спусна ги ниско и изгледа Малъри над тях.

— Книгите са извор на познание.

— Наистина започваш да се държиш като строгата възрастна дама от библиотеката. Според мен най-важното е да разтълкуваме напътствията.

— Без информация за легендата и героите ѝ нямаме отправна точка.

— Разполагаме с цели четири седмици — намеси се Зоуи и извади от чантата си слънчеви очила. — Това е достатъчно време, за да открием много неща и да посетим много места. Пит каза, че ключовете са някъде тук. Няма да се наложи да пътуваме из целия свят.

— „Тук“ би могло да означава Вали, някой от хълмовете или целия щат Пенсилвания. — Малъри поклати глава при мисълта за такава обширна област. — Пит и приятелката му не уточниха къде. Дори и да са наблизко, биха могли да се намират в някое прашно чекмедже, на дъното на река, в банков сейф или скрити под камък.

— Ако беше лесно, досега и трите щяха да бъдат открити — изтъкна Зоуи. — И голямата награда нямаше да бъде три милиона долара.

— Не излагай разумни доводи, когато развихрям фантазията си.

— Извинявай, но си задавам още един въпрос. Снощи не можах да заспя, защото все не излизаше от главата ми. Всичко е толкова нереално, но дори ако за миг оставим това настрана, ако сме

оптимистки и кажем, че намериш ключа, откъде ще знаем, че е точно твоят, а не някой от другите два?

— Интересно. — Малъри премести книгите в другата си ръка, когато свиха покрай ъгъла. — Нима онези двама чудаци не са помислили за това?

— Предполагам, че са помислили. Първо трябва да приемем, че всичко, което ни се случва, е реалност.

Дейна сви рамене.

— Имаме пари в банката и носим куп книги за келтските митове. Според мен е напълно реално.

— Щом е така, значи Малъри може да намери само своя ключ. Дори ако другите два са пред нея, не би ги открила. Както и ние двете, преди да дойде редът ни да търсим.

Дейна замълча и подозрително изгледа Зоуи.

— Нима вярваш във всичко това?

Зоуи се изчерви, но нехайно сви рамене.

— Бих искала. Звучи фантастично и съдбовно. Никога не съм участвала в нещо толкова интересно и важно. — Погледна триетажната сграда във викториански стил, боядисана в светлосиньо и украсена със златисти релефни шарки. — Това ли е къщата на брат ти? Винаги ми се е струвала много красива.

— Ремонтира я малко по малко. Нещо като хоби.

Погледнаха каменната пътека. Тревата от двете страни бе грижливо окосена, но Малъри си помисли, че липсват цветя. Прецени формите и цветовете. На площадката отпред имаше стара пейка, а до нея ваза с интересни клонки.

Без хора къщата изглеждаше някак самотна, като привлекателна жена, която дълго е чакала за среща.

Дейна извади ключ и отвори вратата.

— Най-доброто, което мога да кажа за тази къща, е, че вътре е тихо и ще работим на спокойствие.

Когато влезе, гласът ѝ отекна във фойето. В него нямаше нищо друго, освен няколко кутии, струпани в един ъгъл. Витата стълба към горния етаж се крепеше върху масивна колона с глава на грифон.

От фойето се влизаше в приемна, чиито стени бяха боядисани в наситено масленозелено, което подхождаше на тъмния чамов паркет. Но стените, както и дворът, бяха голи.

В средата имаше огромен диван, който сякаш крещеше, че е купен от мъж. Въпреки че зеленият фон на тапицерията донякъде се съчетаваше с цвета на стените, беше на грозни карета и изглеждаше твърде голям за помещение с удивителен потенциал за простор. За маса служеше обърнат сандък. Тук имаше още кутии, една от които бе пъхната в чудесната малка камина с изкусно резбована етажерка, над която Малъри веднага си представи великолепна картина.

— Изглежда... — Зоуи се завъртя в кръг — скоро се е нанесъл.

— О, да... Преди година и половина.

Дейна остави книгите си върху сандъка.

— Живее тук от година? — Малъри не можеше да понесе това.
— И няма други мебели, освен един ужасно грозен диван?

— Да бяхте видели стаята му у дома. Тази поне е подредена. Всъщност има и по-приемливи неща на горния етаж. Живее главно там. Може би няма нищо за ядене, но ще се намери кафе, бира и кока-кола. Искате ли някой?

— Диетична кола? — попита Малъри.

Дейна се засмя.

— Той е мъж.

— Добре, ще пийна истинска, колкото и да е вредна.

— За мен също кока-кола — каза Зоуи.

— Настанявайте се. Диванът наистина не е за гледане, но е удобен за сядане.

— Как може човек да пропилее толкова пространство? — промърмори Малъри. — И да даде пари за нещо такова? — Отпусна се на дивана. — Е, добре, удобен е. Но все пак е ужасен.

— Представи си какво е да живееш в такава къща. — Зоуи направи пирует. — Прилича на куклен дом. Доста е голяма, но ми харесва. Бих прекарвала цялото си време в занимания с нея и обикаляне по магазини за бои, тапицерии и малки съкровища, с които да я напълня.

— Аз също.

Малъри наклони глава. Каквото и да направеше, не би могла да изглежда екзотично и шик колкото Зоуи с най-обикновени джинси и памучна блуза. Бе пресметнала на колко години Зоуи е родила сина си. На същата възраст тя бе избирала тоалет за абитуриентския си бал и се бе готвила за следване в колеж.

А сега двете бяха заедно тук, в тази огромна празна къща и им хрумваха почти едни и същи мисли.

— Странно е, че имаме толкова общи неща. Както и че живеем в сравнително малък град, а до снощи не се бяхме срещали.

Зоуи седна в другия край на дивана.

— Къде ходиш на фризьор?

— В „Карминс“ в търговския център.

— Добър салон. „Хеър Тудей“, където работех, е за жени, които искат да изглеждат съвсем еднакво седмица след седмица. — Завъртя големите си жълтеникави очи. — Не те обвинявам, че предпочиташ салоните в големия град. Имаш страхотни коси. Стилистката ти предлагала ли е да ги скъсиш с няколко сантиметра?

— Да ги скъся? — Малъри инстинктивно повдигна ръка към косите си. — Да ги подстрижа?

— Само с три-четири сантиметра, за лекота. Цветът е чудесен.

— Естественият. Е, малко го подсилвам — засмя се и отпусна ръката си. — Предполагам, че гледаш косите ми така, както аз тази стая. Мислиш си какво би направила, ако ти бъде дадена свобода.

— Кока-кола и бисквити. — Дейна донесе три кутии и пакет купени дребни сладки. — С какво разполагаме на този етап?

— Не открих нищо за трите дъщери на млад бог и смъртна жена. — Малъри отвори кутията си и отпи глътка, въпреки че би предпочела чаша с малко лед. — Господи, толкова е сладка, ако човек не е свикнал. Не се споменава и за пленени души и ключове. Множество странни имена като Лъг и Риана, Ану, Дану. Истории за битки, победи и смърт.

Извади тетрадката си и я отвори на първата старателно изписана страница. Когато Дейна ѝ хвърли един поглед, трапчинките ѝ се откриха.

— Сигурно си била отличничка в колежа. Прилежна студентка, достойна за подражание.

— Защо?

— Защото си изключително организирана. Съставяш планове. — Грабна тетрадката от ръцете ѝ и я прелисти. — Полета за дати! Таблици.

— Престани. — Малъри се засмя и взе обратно тетрадката си. — Както казах, преди да започнеш да ми се подиграваш заради моята организираност, келтските богове умират... изглежда, отново

оживяват, но могат да бъдат убити. За разлика от героите от гръцката и римската митология те не живеят на върха на някаква митична планина, а на земята, сред хората. Много политика и условности.

Дейна седна на пода.

— Нещо, което би могло да е метафора за ключовете?

— Ако има, не съм я разгадала.

— Творците са богове и воители — добави Зоуи. — Или обратното. Искам да кажа, че изкуството — музиката, словото, всичко — е важно. Майките също са обожествени. И майчинството е важно. Номер три. Значи, Малъри е художник...

При тези думи сърцето на Малъри се сви.

— Не, само продавам картини.

— Ти познаваш изкуството — обясни Зоуи. — Както Дейна познава книгите. А аз зная какво е да бъдеш майка.

— Чудесно — засия Дейна. — Ето каква е ролята на всяка от нас. Пит каза красота, истина и смелост. На картината Малъри — нека засега за по-просто ги наричаме с нашите имена — Малъри свиреше на арфа. Музика — изкуство — красота. Аз държах пергамент и паче перо. Книга — знание — истина. А Зоуи държеше меч и кученце. Невинност — закрила — смелост.

— Какво означава това? — попита Малъри.

— Бихме могли да кажем, че първият ключ, твоят ключ, е на място, свързано с изкуството и/или красотата. Връзва се с напътствията.

— Страхотно. Ще го намеря на улицата, докато се прибирам. — Малъри побутна една книга с палеца на крака си. — А ако просто са измислили цялата история?

— Не вярвам да са я съчинили само за да ни пратят за зелен хайвер. — Дейна замислено ухапа бисквита. — Каквото и да смятаме ние, те вярват, че всичко е истина. Трябва да има източник, нещо, върху което се основава тази легенда или мит, който ни разказаха снощи. То трябва да е запечатано в някоя книга. Някъде.

— Всъщност... — Зоуи се поколеба, преди да продължи — в книгата, която четох, се говореше, че келтските митове и легенди не са били записвани. Предавали са се от уста на уста.

— Проклетите бардове — промърмори Дейна. — Слушайте, Пит и Роуина са чули историята от някого, който също я е чул отнякъде.

Информацията съществува, а богът, в когото аз вярвам, е информацията.

— Може би трябва да потърсим информация за Пит и Роуина. Кои са те, по дяволите? — Малъри разпери ръце.

— Откъде са дошли? Откъде имат толкова пари, че могат да си позволят да ги раздават наляво-надясно?

— Права си. — Ядосана на себе си, Дейна въздъхна. — Напълно си права, трябваше да се сетя за това по-рано. Случайно познавам човек, който може да ни помогне, докато ние се ровим в митовете. — Хвърли поглед към вратата, когато я чу да се отваря. — Тъкмо влиза.

Прозвуча тупване, затръшване, тътрене на крака и ругатня.

Беше толкова познато, че Малъри притисна пръсти към слепоочията си.

— Света Богородице!

Още докато изричаше тези думи, в приемната се втурна огромното черно куче. Опашката му се люлееше като гюлетрошач, а езикът му бе изплезен. Очите му светнаха, щом я зърна.

След поредица оглушителни излайвания чудовището скочи в скута ѝ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато изтича след кучето си, Флин видя три неща: сестра си, която седеше на пода и се заливаше от смях, привлекателна брюнетка, заета с героични опити да отстрани Мо, и за своя изненада и задоволство — жената, за която не бе престанал да мисли през по-голямата част от деня, почти задушена от тежестта и грубоватите ласки на четириногия му приятел.

— Стига, Мо. Долу. Престани.

Не очакваше кучето да го послуша. Винаги опитваше, а Мо никога не слушаше. Но реши, че най-доброто, което би могъл да стори, е да сграбчи огромното му туловище.

Може би не бе нужно да се навежда толкова ниско, но тя имаше най-красивите сини очи, дори когато изпращаха огнени стрели към него.

— Здравейте. Радвам се да ви видя отново.

Брадичката ѝ затрепери, когато процеди през зъби:

— Махнете го!

— Работя по въпроса.

— Хей, Мо! — извика Дейна. — Бисквитка!

Тактиката се оказа сполучлива. Мо прескочи сандъка, захапа бисквитката от ръката ѝ и я задържа във въздуха, докато се приземи. Би могло да се нарече грациозно приземяване, ако не се бе хързулнал цял метър по незастлания под.

— Действа като магия.

Дейна повдигна ръка и Мо, вече напълно забравил за бисквитката, застана под нея.

— Ау, какво голямо куче. — Зоуи се приближи, подаде ръката си и се усмихна, когато Мо лакомо облиза дланта ѝ. — И дружелюбно.

— Патологично дружелюбно. — Малъри разроши козината на кучето, част от която бе полепнала по чистата ѝ бяла блуза. — Днес ме връхлита за втори път.

— Обича момичета. — Флин свали слънчевите си очила и ги хвърли върху сандъка. — Не ми казахте името си.

— О, значи ти си идиотът с кучето. Трябваше да се досетя. Това е Малъри Прайс — каза Дейна. — И Зоуи Маккорт. Брат ми, Флин.

— Вие сте Майкъл Флин Хенеси? — Зоуи приклепна, за да почеше Мо зад ушите, и вдигна поглед към мъжа изпод бретона си. — М. Ф. Хенеси от „Вали Диспеч“?

— Виновен.

— Чела съм много ваши статии. Хареса ми материалът от миналата седмица за новия лифт на Лоун Ридж и последиците за околната среда.

— Благодаря. — Посегна да си вземе бисквитата. — Това сбирка на литературен кръжок ли е и ще има ли торта?

— Не. Но ако имаш минута свободно време, можеш да седнеш при нас. — Дейна потупа по пода. — Ще ти кажем за какво става дума.

— Разбира се. — Но се настани на дивана. — Малъри Прайс? От галерията, нали?

— Вече не — отвърна тя с гримаса на раздражение.

— Влизал съм там няколко пъти, но не съм ви виждал. Не пиша за изкуство и културни прояви. Сега разбирам, че би трябвало да се насоча в тази област.

Малъри забеляза, че очите му имат същия цвят като стените — успокояващо масленозелено.

— Едва ли имаме нещо подходящо за вашия интериор.

— Никак не харесвате този диван, нали?

— Твърде меко казано.

— Много е удобен.

Флин отмести поглед към Зоуи, чиято бе тази реплика, и ѝ се усмихна.

— Предназначен е за дрямка. Когато човек спи, очите му са затворени, така че му е все едно как изглежда диванът. „Келтска митология“ — прочете той и наклони глава, за да види заглавията на другите книги върху сандъка. — „Митове и легенди на келтите“. — Взе една от тях, завъртя я в ръцете си и погледна сестра си. — Какво сте намислили?

— Казах ти за коктейла в „Уориърс Пийк“.

Закачливата му усмивка внезапно изчезна и чертите му станаха строги.

— Мислех, че няма да отидеш, след като ти казах, че сигурно има нещо гнило, щом никой, когото познаваш, не е получил покана.

Дейна взе кока-колата си и го изгледа с престорено любопитство.

— Наистина ли очакваше да те послушам?

— Не.

— Добре тогава. Ето какво се случи.

Едва бе започнала разказа си, когато той извърна глава и зелените му очи се втренчиха в лицето на Малъри.

— И вие ли получихте покана?

— Да.

— Вие също — кимна към Зоуи. — С какво се занимавате, Зоуи?

— В момента съм безработна фризьорка, но...

— Омъжена ли сте?

— Не.

— Вие също — каза той и отново погледна Малъри. — Не носите халка и не излъчвате вибрации, казващи „Омъжена съм“. Откога се познавате вие трите?

— Флин, престани с този разпит, за бога. Нека ти разкажа за снощи.

Дейна отново заговори и този път брат ѝ седна на облегалката на дивана и извади от джоба си бележник. Давайки си вид, че е напълно безразлична какво прави, Малъри леко извърна глава. Забеляза, че ползва стенография. Истинска стенография, а не няколко запомнени надве-натри символа като нея. Опита се да разшифрова записките, докато Дейна разказваше, но ѝ се зави свят.

— „Дъщерите в стъклен плен“ — промърмори Флин и продължи да пише.

— Какво? — Без да мисли, Малъри протегна ръка и сграбчи китката му. — Знаеш тази история?

— Една от версиите. — Щом успя да привлече вниманието ѝ, той се обърна към нея. Коленете им се докоснаха. — Ирландската ми баба ми е разказвала много приказки.

— Ти не си ли я чувала? — попита Малъри Дейна.

— Тя няма ирландска баба.

— Всъщност Флин е мой доведен брат — обясни Дейна. — Баща ми се ожени за майка му, когато бях на осем години.

— Или моята майка се омъжи за баща ѝ, когато бях на единадесет. Зависи от гледната точка. — Опита се да заиграе с косите на Малъри и дяволито се усмихна, когато тя побутна пръстите му. — Извинявай. Не можах да устоя. Както и да е, баба ми обичаше да разказва приказки и си спомням много от тях. Тази се казваше „Дъщерите в стъклен плен“. Но не мога да си обясня защо вие трите сте били поканени в „Уориърс Пийк“ да слушате приказки.

— Ние трябва да открием ключовете — намеси се Зоуи и хвърли поглед към часовника си.

— Да намерите ключовете и да освободите душите? Страхотно. — Флин изпъна крака, кръстоса ги и ги опря на сандъка. — Мой дълг е да попитам как, кога и защо.

— Ако замълчиш за минута, ще ти кажа. — Дейна пресуши кокаколата си. — Малъри е първа. Разполага с двадесет и осем дни, които текат от днес, за да намери своя ключ. Ако успее, идва ред на Зоуи или на мен. Същата история, докато и последната от нас опита късмета си.

— Къде е ковчето, в което са заключени душите?

Дейна се намръщи, когато Мо се отдалечи от нея и отиде да подуши пръстите на краката на Малъри.

— Не зная. Навярно е у тях. У Пит и Роуина. Ако не знаят къде се намира, ключовете не биха им послужили за нищо.

— Нима искаш да кажеш, че вярваш в това? Ти, непоколебимата реалистка? И ще прекараш следващите седмици в търсене на ключовете от някакво магическо ковчеже, в което са затворени душите на три богини?

— Полубогини. — Малъри побутна Мо с крак, за да го прогони. — Дали вярваме, не е от значение. Сключили сме бизнес сделка.

— Платиха ни по двадесет и пет хиляди на човек — обясни Дейна. — Авансово.

— Двадесет и пет хиляди долара? Шегувате се.

— Парите вече са преведени по банковите ни сметки. Проверихме. — Малъри лекомислено посегна към бисквитите и Мо веднага опря голямата си глава на коляното ѝ. — Не можеш ли да разкараш това куче?

— Не и докато тук има бисквитки. Значи онези двама непознати са дали на всяка от вас по двадесет и пет хиляди долара, за да търсите магическите ключове? Откъде ги имат? Да не би да отглеждат златна кокошка?

— Парите са истински — суховато го увери Малъри.

— А ако не успеете? Какво е наказанието?

— Губим по една година.

— Ще им служите цяла година?

— Ще отнемат година от живота ни.

Зоуи отново погледна часовника си. Наистина бе време да тръгва.

— Коя година?

Тя го изгледа с недоумение.

— Предполагам... че последната, когато остареем.

— А може би тази — каза той и се изправи. — Или следващата. Или една от последните десет години, щом всичко е толкова странно.

— Не, това е невъзможно. — Зоуи пребледня и поклати глава. — Не могат да заличат част от миналото ни. Това би променило всичко. А ако ми отнемат годината, в която родих Саймън или в която забременях? Не може да бъде.

— Разбира се, че не може. — Флин поклати глава и погледна сестра си. — Къде е умът ти, Дейна? Не ти ли хрумна, че ако не занесеш ключа на онези хора, биха могли да ти навредят? Никой не дава толкова пари на непознати, което означава, че вече ви познават. Кой знае защо, те са ви проучили.

— Ти не беше там — каза Дейна. — Определено бих ги нарекла „ексцентрици“, но не и „психопати“.

— Освен това нямат мотив да ни навредят.

Той рязко се обърна към Малъри. Този път изразът на очите му не беше закачлив, а издаваше безпокойство, което все повече нарастваше.

— А какъв мотив имат да ви дадат толкова тлъста сума?

— Трябва да тръгвам — промълви Зоуи с треперещ глас и взе чантата си, — за да посрещна Саймън, сина ми.

Отправи се към вратата и Дейна скочи на крака.

— Браво, Флин. Успя да накараш една самотна майка да изпадне в паника.

Забърза след Зоуи с надеждата да я успокои.

Той пхна ръце в джобовете си и прикова поглед в Малъри.

— Ти изплаши ли се?

— Не, но аз нямам деветгодишен син, за когото да се тревожа. А и не мисля, че Пит и Роуина искат да ни навредят. Освен това мога да се грижа сама за себе си.

— Защо жените винаги казват, че са се забъркали в голяма каша?

— Защото мъжете обикновено усложняват положението още повече. Ще потърся ключа, защото се съгласих. И трите дадохме дума. И ти би постъпил така.

Почувства се хванат натясно и замислено потрака с монетите в джоба си. Бързо възвърна увереността си.

— Какво казаха, че ще стане, ако откриете ключовете?

— Душите ще бъдат освободени. И всяка от нас ще получи милион долара. Да, зная колко нелепо звучи всичко това за човек, който не е присъствал.

— Като добавим, че трите богини сега спят в кристални легла в замък отвъд Завесата на сънищата, права си, че е трудно за вярване, ако човек не е бил там.

— Имат картина на трите дъщери. Изглеждат точно като нас. Картината е великолепа. Разбирам от изкуство, Хенеси, и не е просто някаква цапаница, а истински шедьовър. Това трябва да означава нещо.

На лицето му се изписа любопитство.

— Кой я е нарисувал?

— Не видях подпис, а и стилът не ми е познат.

— Тогава откъде знаеш, че е шедьовър?

— Зная. Това е работата ми. Който и да я е нарисувал, притежава изключителен талант и изпитва огромна любов и уважение към това, на което е посветена. По всичко личи. Ако искат да ни навредят, защо снощи не ни сториха нищо? Дейна е била сама с тях там, преди да пристигна. Защо не са я халосали с нещо по главата и не са я хвърлили в тъмница, а после не сториха същото с мен и Зоуи? Защо не сипаха опиат във виното ни? Вече размишлявах върху всичко това и си зададох безброй въпроси? Ще ти кажа защо. Те вярват във всичко, което ни разказаха.

— И това те успокоява? Добре, кои са тези хора? Откъде са? Как и защо са дошли тук? Дали къщата не е някакъв таен щаб?

— Защо не проучиш въпроса, вместо да ни плашиш? — смъмри го Дейна, когато се върна.

— Добре ли е Зоуи? — попита Малъри.

— Да, ще бъде напълно спокойна, докато си представя как някой използва детето ѝ за човешко жертвоприношение.

Удари Флин по рамото.

— Хей, щом не искаш никой да изтъква слабостите в плана, трябваше да проведеш тази сбирка на друго място. Разкажете ми всичко, което знаете за Роуина и Пит. — Отново започна да води записки и се постара да не подхвърля хапливи забележки за липсата на информация. — Някой пази ли поканата? — Взе онази, която Малъри извади от чантата си. — Ще видя какво мога да намеря.

— В приказката на баба ти споменаваше ли се нещо за местата, на които са скрити ключовете?

— Не. Само че не могат да бъдат завъртени от ръка на бог, което оставя много неясноти.

Флин изчака, докато Малъри си тръгна, и даде знак на Дейна да го последва в кухнята.

Беше невзрачна, с остарели уреди, бели плотове на златисти петна и стар балатум, имитация на плочки.

— Кога ще направиш промяна в тази стая? Ужасна е.

— Всяко нещо с времето си, красавице.

Извади от хладилника бира и я размаха срещу нея.

— Да, защо не?

Взе още една и отстрани капачките на двете със стенната отварачка с форма на блондинка по бикини, ухилена до уши.

— А сега ми кажи какво знаеш за онази невероятно секси жена, Малъри Прайс, с големите сини очи.

— Познавам я едва от снощи.

— Аха. — Флин скри бирата зад гърба си. — Жените усещат някои неща една за друга. Нещо като телепатия. Колкото повече една жена харесва или не харесва друга, толкова повече знае за нея. Има няколко научни изследвания на този феномен. Говори или няма да получиш бира.

Не ѝ се пиеше особено, но сега, когато той се опита да я изнудва, бирата изведнъж ѝ се стори много примамлива.

— Защо се интересуваш точно от нея? Защо не от Зоуи?

— Интересът ми към Зоуи е по-скоро академичен. Не бих могъл да започна страстната връзка, която си представям с Малъри, без да зная всички нейни тайни и желания.

— Повдига ми се от теб, Флин.

Той спокойно взе бирата си и бавно отпи голяма глътка от нея, а другата задържа далеч от Дейна.

— Не съм глупавото ти куче, което чака да получи бисквитка. Ще ти кажа това, което зная само за да ти се подигравам, когато Малъри те разкара. Харесвам я — добави тя и подаде ръка за бирата. — Струва ми се интелигентна, амбициозна и открита, без да е наивна. Работеше в галерията, току-що я уволниха заради разногласия с младата съпруга на шефа ѝ. Щом я е нарекла „глупава кукла“ право в лицето, не би могло да се каже, че е от най-тактичните и дипломатичните, но говори това, което мисли. Обича хубавите дрехи и знае как да ги съчетава. Харчи твърде много за тях и затова беше на червено, преди да получи неочакваното състояние тази сутрин. В момента няма приятел и мечтае за собствен бизнес.

— Наистина ме зарадва. — Флин отпи нова глътка. — Значи няма приятел. И е куражлийка. Не само е дръзнала да се сопне на жената на шефа си, а и шофира вечер сама до най-злокобната къща в Западна Пенсилвания.

— Аз също.

— Не мога да имам страстна интимна връзка с теб, сестричке. Просто би било нередно.

— Наистина ми се повдига от теб.

Но тя се усмихна, когато се наведе и я целуна по бузата.

— Защо не ми погостуваш няколко седмици?

Тъмните ѝ очи го пронизаха с поглед.

— Престани да се грижиш за мен, Флин.

— Ти не ми позволяваш.

— Щом не се нанесох при теб, докато бях разорена, защо да го правя сега, когато съм богата? Знаеш, че обичам да бъда самостоятелна, както и ти. Така стоят нещата. Таласъмните от „Уориърс Пийк“ няма да дойдат при мен някоя нощ и да ме отвлекат.

— Ако бяха таласъми, не бих се тревожил. — Но я познаваше добре и реши, че няма смисъл повече да я убеждава. — Моля те,

спомени на новата си приятелка Малъри колко съм неотразим, остроумен, чувствителен и забавен.

— Искаш да я излъжа?

— Толкова си подла, Дейна. — Отпи още бира. — Просто си подла.

Щом остана сам, Флин се затвори в кабинета си на горения етаж. Предпочиташе да го нарича „кабинет“, вместо „офис“, защото „офис“ означаваше работа и нищо друго, докато в кабинет човек можеше да почете, да подремне или просто дълго да се взира през прозореца, потънал в размисъл. Би могъл и да работи, разбира се, но не бе задължително.

Бе обзавел стаята с масивно бюро и две широки кожени кресла, в които му се струваше, че може напълно да потъне.

Държеше папките си скрити в големи шкафове. На едната стена висяха картини в рамки на красавици от четиридесетте и петдесетте години.

Ако не можеше да се съсредоточи върху нищо друго, часове наред ги съзерцаваше в пълно уединение.

Включи компютъра и когато стана да си вземе още една бира от хладилната чанта, която му бе хрумнало да сложи под плота, едва не се препъна в Мо, вече изтегнат на пода.

Тази идея му се струваше гениална.

Най-сетне седна, завъртя глава като боксьор преди рунд и се залови да сърфира из Мрежата.

Ако в киберпространството имаше нещо за новите обитатели на „Уориърс Пийк“, щеше да го открие.

Както винаги, бе напълно погълнат от света на информацията. Бирата му се затопли. Измина час, два, почти изтичаше третият, когато Мо го накара най-сетне да откъсне поглед от екрана, като блъсна стола му така силно, че го изтласка почти до средата на стаята.

— По дяволите, знаеш, че мразя това. Почакай още няколко минути.

Но Мо неведнъж бе чувал тези думи и показва негодуванието си, като опря тежките си лапи и главата си на коленете му.

— Е, добре, ще те изведе на разходка. Ако случайно минем покрай вратата на една русокоса жена, ще се отбием, за да споделим току-що събраните сведения. Ако нещата не се развият както бих искал, ще вземем пица, така че излизането няма да бъде съвсем напразно.

Думата „пица“ накара Мо да се втурне към прага. Когато Флин слезе на долния етаж, кучето вече бе до входната врата, захапало каишката си.

Беше прекрасна вечер за разходки, спокойна и наситена с омайващи ухания, в която малкото живописно градче се наслаждаваше на последните топли лъчи преди края на лятото. В такива моменти приятният бриз го караше да се чувства доволен от решението си да се вслуша в съвета на майка си и да работи за „Диспеч“, вместо да преследва кариера в някоя престижна редакция в големия град.

Много негови приятели се бяха преместили там, а жената, която мислеше, че обича, бе предпочела Ню Йорк пред него.

Или той бе предпочел Вали пред нея. „Зависи от гледната точка“, каза си Флин. Може би новините тук не бяха толкова значими или сензационни, колкото във Филадельфия или Ню Йорк, но имаше предостатъчно. А нещата, които се случваха във Вали и по възвишенията наоколо, бяха важни.

Точно сега предвкусваше история, по-пикантна от всичко, за което „Диспеч“ бе писал в шестдесет и осем годишната си история.

Ако успееше да помогне на три жени, една от които бе любимата му сестра, да пофлиртува с ослепителна блондинка и да изобличи голям пъклен заговор... е, с един куршум — три заека.

— Трябва да бъдеш мил — каза той на Мо, когато приближиха кокетната тухлена сграда, в която Малъри бе влязла сутринта. — Ако се държиш както обикновено, дори няма да ни пуснат вътре.

За по-сигурно Флин уви каишката около ръката си два пъти, преди да влезе в четириетажната кооперация.

За негов късмет Малъри живееше на партера. Не само нямаше да се наложи да дърпа Мо по стълбите или към асансьора, а и апартаментите имаха малки веранди.

Това щеше да му даде възможност да примаме кучето с бисквитката, която бе пъхнал в джоба си, и да го затвори отвън.

— Бъди мил — напомни му той шепнешком и го изгледа с присвити очи, преди да почука на вратата на Малъри.

Поздравът ѝ, когато отвори, не би могъл да се нарече учтив.

Погледна първо него, а после Мо.

— Господи. Сигурно се шегуваш.

— Мога да го изведа навън — припряно каза Флин. — Но наистина трябва да поговорим.

— Ще изрови цветята ми.

— Той не рови. — „Господи, дано не го направи“, мислено промълви той. — Имам... не мога да изрека думата с „б“, защото ще полудее, но имам една в джоба. Ще го изведа на верандата, за да не ни пречи.

— Не... — Носът на Мо се устреми право към скута ѝ. — Мили боже.

Малъри се отдръпна назад, а Мо сякаш само това чакаше.

Прескочи прага, повлече Флин след себе си по старинния персийски килим и едва не събори вазата в стил „Деко“, пълна с късни лилии.

Ужасена, Малъри изтича до вратата на верандата и рязко я отвори.

— Вън, вън, веднага!

Мо познаваше тази дума, но отказа да излезе от апартамента, в който имаше толкова съблазнителни ухания. Просто отпусна тежките си задни части на пода и удари с лапи.

За да запази достойнство, Флин нямаше друг избор, освен да го повлече за нашийника към вратата.

— Добре, наистина си много мил. — Останал без дъх, уви каишката около едно дърво в градината. Когато Мо започна да скимти, той застана на колене. — Престани. Нима нямаш нито гордост, нито чувство за мъжка солидарност? Как ще успее да сваля тази жена, ако ни намрази? — Зарови лице в козината на главата му. — Легни долу и кротувай. Ако го направиш заради мен, целият свят е твой. За начало ще ти дам това.

Извади бисквитката. Скимтенето изведнъж престана и опашката заудря по земята.

— Още една издънка и следващия път ще те оставя затворен у дома.

Стана и отправи най-чаровната си усмивка към Малъри, която отегчено стоеше до вратата отвътре. Когато я отвори и го покани да влезе, той реши, че е постигнал малка победа.

— Водил ли си го в школа за дресировка? — попита тя.

— О, да, но имаше инцидент. Сега не ми се говори за това. Страхотен апартамент.

„Обзаведен е с женски вкус“, реши той. Нямаше дребни момичешки дрънкулки, а личеше уникален усет и стил.

Стените бяха боядисани в наситен розов цвят, ярък фон за картините. Бяха истински антики или толкова добри репродукции, че можеха да минат за автентични. Нежни тъкани и изящни форми. Всичко бе ново и съвършено подредено.

Уханието на цветята и венчелистчетата, поставени в купички с вода, също издаваше женско присъствие и се съчетаваше с парфюма ѝ. Звучеше тиха музика. Коя бе песента?... Ани Ленъкс редеше иронични стихове за сладки мечти. Всичко говореше за неповторим, много изтънчен вкус.

Флин се приближи към картина на жена, излизаща от тъмносиня вода. Имаше мощно еротично въздействие.

— Красавица е. В морето ли живее, или на сушата?

Малъри повдигна вежди. Поне бе задал остроумен въпрос.

— Мисля, че все още не е направила избора си. — Проследи го с поглед, докато обикаляше стаята. Стори ѝ се по... мъжествен тук, в нейния дом, отколкото на улицата и в необзаведената приемна в къщата си. — Какво правиш тук?

— Първо, исках да те видя отново.

— Защо?

— Защото си красива. — Беше му приятно и забавно да я гледа и затова пъкна палците си в джобовете и застана с лице към нея. — Може би това ти се струва неоснователна причина, но мисля, че е много просто. Ако нямаше красиви неща, които да съзерцаваме, не би съществувало изкуство.

— Колко време ти беше необходимо, за да стигнеш до този извод?

Усмивката му бе закачлива и одобрителна.

— Не много. Имам бърза мисъл. Вечеряла ли си?

— Не, но имам планове. Какво друго те води насам?

— Нека първо изясним едно. Надявам се, че нямаш планове и за утре вечер. Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

— Не мисля, че идеята е добра.

— Защото си ми сърдита? Или не проявяваш интерес?

— Много си досаден.

Зеленикавите му очи я изгледаха похотливо.

— Не и когато човек ме опознае. Попитай, когото искаш.

Имаше чувството, че всъщност не е досаден, а по-скоро забавен и интересен. И опасен. Но колкото и да бе привлекателен, той не бе неин тип.

— Имам твърде много грижи и без да излизам с мъж, който има лош вкус за обзавеждане и си е избрал ужасен домашен любимец.

Докато говореше, хвърли поглед към верандата и не можа да сдържи смеха си, когато видя грозноватата муцуна на Мо, притисната с надежда към стъклото.

— Всъщност, ти не мразиш кучета.

— Разбира се, че не ги мразя. Обичам ги. — Отново извърна глава към косматото същество отвън. — Но това не прилича на куче.

— Заклеха се, че е куче, когато го взех от приюта.

В очите ѝ се изписа жалост.

— Взел си го от приют?

„Аха, пролука в ледената броня.“ Флин се приближи към нея и заедно се загледаха в Мо.

— Тогава беше доста по-малък. Отидох да правя репортаж за кучкарника и той дотича при мен, обиколи ме и ме погледна така, сякаш искаше да каже: „Точно теб чаках. Да вървим у дома. Иначе с мен е свършено“.

— Откъде измисли това име Мо?

— Просто му подхожда. Напомня ми за Мо Хауърд. — Изражението ѝ издаде, че името не ѝ говори нищо, и Флин въздъхна. — Жени, не знаят какво изпускат, като не оценяват скечовете на тримата Студжис.

— О, напротив, знаем. Нарочно го изпускаме. — Малъри осъзна, че стоят твърде близо един до друг, и се отдръпна крачка назад. — Има ли още нещо?

— Започнах да проучвам онези двамата, с които сте се срещнали снощи. Лиъм Пит и Роуина О'Мийра. Поне тези имена използват.

— Защо да не са истински?

— Защото, когато приложих изключителните си способности, не попаднах на никаква информация за тези лица, освен че са новите собственици на „Уориърс Пийк“. Никакви осигурителни номера, паспорти, шофьорски книжки или документи за фирма. Както и нищо за сдружение на име „Триад“. Поне нищо, свързано с тях.

— Не са американци — понечи да възрази тя, но въздъхна. — Добре, нямат паспорти. Може би все още не си се натъкнал на номерата им или са купили къщата под променени имена.

— Може би. Би било интересно да разбере, защото сякаш са паднали от небето.

— А аз бих искала да разбере още нещо за дъщерите пленници. Колкото повече зная за тях, толкова по-големи са шансовете ми да открия ключа.

— Ще се обадя на баба си и ще поискам подробности за легендата. Утре вечер ще поговорим за това.

Малъри го изгледа замислено, а после отново погледна кучето му. Явно имаше желание да помогне, а тя разполагаше само с четири седмици. В лично отношение нещата щяха да бъдат прости. Щеше да се държи приятелски поне докато реши какво да прави с него.

— Маса за трима ли ще резервираш, или за двама?

— За двама.

— Добре. Можеш да ме вземеш в седем.

— Чудесно.

— И можеш да излезеш оттук.

Посочи към вратата на верандата.

— Няма проблем. — Докато вървеше нагам, Флин хвърли поглед назад. — Наистина си красива — каза той и отвори само толкова, колкото да излезе.

Малъри остана загледана в него, докато отвързва кучето и залитва от тежестта му, когато Мо се хвърли да го близне по лицето. Изчака да се отдалечат и избухна в смях.

ПЕТА ГЛАВА

Малъри лесно намери малката къща на Зоуи. Приличаше на кутийка сред тясна тревна площ, боядисана във весело жълто със снежнобели кантове. От двете страни на пътеката до вратата грееха ярки цветя.

Дори ако не бе запомнила адреса и не бе познала колата до бордюра отпред, би разбрала, че това е домът ѝ, щом зърна момченцето в двора, което хвърляше малка топка високо във въздуха и отново я хващаше.

Изглеждаше загадъчно като майка си, с тъмни коси, дълги мигли и миловидно лице. Слабичкото му тяло бе облечено с изтъркани джинси и тениска с емблема на „Питсбърг Пайрътс“.

Когато я забеляза, то застана с разтворени крака и с лекота улови топката с бейзболната си ръкавица.

Изглеждаше предпазливо и враждебно настроено, като дете, на което дълго е било втълпявано да не разговаря с непознати, въпреки че бе достатъчно голямо и умно, за да се справя само.

— Ти сигурно си Саймън. Аз съм Малъри Прайс, приятелка на майка ти. — Продължи да се усмихва, докато момчето я преценява с поглед, и съжали, че не знае друго за бейзбола, освен че група играчи хвърлят, удрят и се опитват да хванат някаква топка, тичайки из игрището.

— Тя е вътре. Ще я повикам. — Направи го, като изтича до вратата и се провикна: — Мамо! Една жена те търси!

След няколко мига Зоуи отвори остъклената врата, застана на прага и изтри ръцете си в кърпа за съдове. Дори по широки бермуди и в стара риза някак успяваше да изглежда екзотично.

— О, Малъри! — Посегна към едно от копчетата на ризата си. — Не очаквах...

— Ако моментът е неудобен...

— О, не, разбира се. Саймън, това е госпожица Прайс. Една от дамите, с които ще работя известно време.

— Добре. Приятно ми е. Мога ли вече да отида у Скот? Свърших с косенето на тревата.

— Изглежда чудесно. Искаш ли първо да хапнеш нещо?

— Не. — Когато я видя да повдига вежди, детето се усмихна чаровно, показва предните си зъби, един от които липсваше, и добави: — Благодаря.

— Върви тогава. Приятно прекарване.

— Ура!

Понечи да се затича, но внезапно спря, когато Зоуи изрече името му с тон, който според Малъри всяка майка усвоява при хормоналния обмен по време на бременността.

Момчето завъртя очи, но с гръб към нея, за да не го види. След това приятелски се усмихна на гостенката.

— Радвам се, че се запознахме.

— Аз също, Саймън.

Втурна се навън като затворник, прескочил оградата.

— Страхотен е.

При тези думи лицето на Зоуи засия от гордост и задоволство.

— Голям сладур, нали? Понякога се промъквам до прозореца, когато играе навън, и просто го гледам. Той е целият ми свят.

— Очевидно е. И сега се безпокоиш, че това, което направихме, би могло да му навреди по някакъв начин.

— Тревогите за Саймън са неразделна част от ежедневието ми. Извинявай, влез. Досега прекарвах съботите в салона и реших да използвам тази, за да поразтребя тук.

— Имаш красива къща. — Малъри прекрачи прага и се огледа. — Много красива.

— Благодаря.

Зоуи също се огледа, доволна, че е приключила с разтребването на хола. Възглавниците бяха изтрупани и подредени върху яркия син калъф на дивана, а по старинната масичка за кафе, която бе купила от разпродажба, нямаше дори една прашинка. Бе сложила на нея три вазички с късни летни маргарити, откъснати от собствената ѝ градина. Килимът, изтъкан от баба ѝ още когато тя бе дете, току-що бе почистен с прахосмукачка.

— Тези са страхотни.

Малъри се приближи да разгледа отблизо изгледите от чужди страни, закачени на стената.

— Просто картички, които поставих в рамки. Винаги моля клиентките си да ми изпращат картички, когато пътуват.

— Много са интересни.

— Обичам да създавам уют. Купувам сносни неща от гаражни разпродажби и битпазари, намирам им подходящи места у дома и ги преобразявам както ми харесва. Така започвам да ги чувствам свои, а и не струват куп пари. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Да, стига да не те задържам.

— Не. Не си спомням откога не съм почивала в събота. — Прокара пръсти през косите си. — Приятно е да си бъда у дома и да имам компания.

Малъри предчувстваше, че Зоуи ще я покани да седне и ще се върне в кухнята. За да избегне това, отиде до вратата и се облегна на касата.

— Двамата със Саймън... — Зоуи нямаше избор и ѝ позволи да я последва. — Нямам нищо газирано. Съжалявам, но не мога да държа такива питиета у дома заради него. Имам само домашна лимонада.

— Чудесно.

Явно бе хванала Зоуи по средата на основното почистване на кухнята, но все пак стаята излъчваше същия уют като хола.

— Това ми харесва. — Малъри прокара пръст по ръба на боядисан в тъмнозелено шкаф. — Ето какво може да постигне човек с въображение, вкус и време.

Зоуи извади от хладилника стъклена кана.

— Това е голям комплимент от устата на човек като теб. Имам предвид човек, който разбира от интериор. Исках да имаме красиви мебели и все пак да остане място, където Саймън да може да тича. Нямаме нужда от по-голяма къща. Не ми пука за онези един милион долара. — Сложи две чаши на плота. — Господи, това прозвуча глупаво. Разбира се, че ми пука. Исках да кажа, че не са ни нужни толкова много пари, а само достатъчно, за да се чувстваме сигурни. Съгласих се да участвам само защото ми се струва интересно и заради двадесет и петте хиляди, които са истинско чудо.

— И защото онази вечер в „Уориърс Пийк“ всичко беше толкова завладяващо. Сякаш бяхме главни героини във филм.

— Точно така. — Зоуи се засмя, докато наливаше лимонада. — Бях заинтригувана от цялата идея, но дори за миг не ми хрумна, че ще поемем такъв риск.

— Не се знае какъв риск поемаме. Няма да се тревожа за това, докато не узная нещо повече. Но аз нямам дете, за което да мисля. Дойдох, за да ти кажа, че ако искаш да се откажем, бих те разбрала.

— Помислих по въпроса. Едно от хубавите неща на основното чистене е това, че имаш предостатъчно време за размисъл. Искаш ли да седнем отвън? Сложих няколко стола в задния двор. Приятно е.

Излязоха и наистина се оказа доста приятно. Под сянката на голям клен в малката спретната градина имаше два стола „Адирондак“, боядисани в същото слънчево жълто като къщата.

Щом седнаха, Зоуи въздъхна дълбоко.

— Ако Пит и Роуина са психопати, които, бог знае защо, са ни набелязали, няма начин да избягаме от тях. Единственото спасение е да намерим ключовете. Ако не са, длъжни сме да удържим на думата си.

— Изглежда, сме стигнали до един и същ извод. Мисля отново да се кача там горе, за да поговоря с тях и да добия още впечатления. След ден-два. — Малъри кимна. — Надявам се дотогава да открием повече подробности. Зная, че Дейна продължава да тършува из книгите, а компютърът на Флин вече е подпушил от ровене в Интернет. Ако попадне на нещо, ще ми каже днес на вечеря.

— Вечеря? Ще излизаш с Флин?

— Да. — Малъри намръщено сведе поглед към лимонадата си. — Пет минути след като ме придума, се питах как е успял.

— Много е симпатичен.

— Всеки би изглеждал симпатичен до онова голямо грозно куче.

— Откровено флиртуваше с теб.

Зоуи разклати чашата си така, че кубчетата лед иззвъняха.

— Забелязах. Флиртуването не влиза в плановете ми за следващите няколко седмици, през които ще се съсредоточа върху търсенето на първия ключ.

— Винаги е приятно да пофлиртуваш с един симпатичен мъж. — Зоуи въздъхна, облегна се назад и раздвижи пръстите на краката си, чиито нокти бяха лакирани в розово. — Поне доколкото си спомням от далечното си мрачно минало.

— Шегуваш ли се? — Малъри изненадано погледна привлекателното ѝ лице. — Сигурно около теб непрекъснато се увъртат мъже.

— Интересът им моментално се изпарява, щом разберат, че имам дете. — Зоуи сви рамене. — А не си падам по мимолетните креватни приключения. Надраснала съм този етап.

— Точно сега и аз нямам намерение да се впускам в подобно приключение. Трябва да помисля какво ще правя с останалата част от живота си. Парите, които получих, няма да стигнат за цяла вечност, но имам време да реша дали наистина искам да се захвана със собствен бизнес и как да действам.

— Днес помислих и върху това. Ще се наложи да си намеря друга работа. Но мисълта да започна на ново място, с нови хора, в големия град... — Зоуи изду бузи и изпусна въздуха. — Последното, което искам, е да отворя салон тук. Никой не те взема сериозно, ако работиш в дома си. Хората мислят, че прическите са твое хоби, а не професия. Освен това къщата, в която живееш, вече не е дом, а не искам да отнема дома на Саймън, както беше отнет моят.

— Майка ти е отворила салон в къщата ви?

— В караваната ни. — Отново сви рамене. — Тя правеше всичко, което бе по силите ѝ. Живеехме на затънтено място в Западна Вирджиния. Баща ми ни напусна, когато бях на дванадесет години, най-голямото от четири деца.

— Било е ужасно тежко. Съжалявам.

— За всички ни беше тежко, но както казах, майка ми правеше всичко, което бе по силите ѝ. Просто се надявам да постигна нещо повече.

— Създала си прекрасен дом за себе си и детето си, което означава, че вече си постигнала много.

Страните ѝ поруменяха.

— Благодаря. Впрочем, мисля да започна да разпитвам за помещение под наем, подходящо за салон.

— Потърси някое и за моето магазинче за художествени произведения. — Малъри се засмя и остави чашата си. — Дори бихме могли да станем партньорки и да съчетаем красотата с изкуството на едно място. Трябва да тръгвам. — Изправи се. — Ще се отбия у Дейна и ще се прибера у дома да умувам върху онези глупави напътствия.

Какво ще кажеш трите да се съберем някой ден в началото на следващата седмица? Да се посъвещаваме.

— Съгласна съм, стига да се съобразим с програмата на Саймън.

— Можем да уредим това. Ще ти се обадя.

Не бе сигурна дали ще открие нещо ново в напътствията, но се зае с тях.

Разгледа ги ред по ред и потърси метафори, скрит подтекст, двусмислени фрази и послания, нуждаещи се от тълкувание. След това ги погледна отдалеч, като цяло. Неведнъж бе спомената богинята, а за ключовете се знаеше, че ще освободят пленени души. Реши, че всичко това, взето заедно, напомня за религиозна проповед. С тази мисъл през останалата част от деня посети всички църкви и храмове във Вали. Върна се с празни ръце, но с чувството, че е свършила нещо смислено в този ден.

За вечерта избра семпъл черен панталон, горнище без ръкави и сако с цвят на ягода.

Точно в седем часа обу сандалите си с висок ток, готова да чака. От опит знаеше, че е единствената, която се старее да бъде точна.

За своя изненада, при това приятна, още докато проверяваше съдържанието на чантата си, чу почукване.

— Идваш тъкмо навреме — каза тя на Флин, когато отвори вратата.

— Всъщност пристигнах още преди десет минути, но не исках да изглеждам твърде нетърпелив. — Подаде ѝ малък букет напъпили рози в цвят почти като самото ѝ. — Изглеждаш зашеметяващо.

— Благодаря. — Малъри го погледна с крайчеца на окото си над розите. „Наистина е симпатичен — помисли си тя. С или без кучето.“ — Ще ги натопя. Чудесно хрумване.

— И на мен ми се стори такава. Мо предложи близалка, но се спрях на цветята.

Тя застина.

— Нали не е отвън?

— Не, у дома е. Хапва кучешка храна и гледа маратона на Бъгс Бъни по „Картуун Нетуърк“. Мо е луд по заека.

— Не се и съмнявам. — Малъри аранжира цветята в прозрачна стъклена ваза. — Искаш ли да пийнеш нещо, преди да тръгнем?

— Зависи. Можеш ли да вървиш пеша три преки с тези обувки, или предпочиташ да отидем с кола?

— Мога да извървя километри на висок ток. Аз съм от жените, които държат да бъдат елегантни с цената на всичко.

— Не мога да оспоря това. Донякъде заради него искам да направя нещо, за което не съм престанал да мисля, откакто те видях за първи път.

Приближи се. Малъри щеше да се пита какво е имал предвид покъсно, когато умът ѝ отново заработеше нормално. Просто се плъзна към нея, бавно прокара ръце от двете страни на тялото ѝ към раменете и шията, и обхвана с длани лицето ѝ.

Замаяна, след миг почувства устните му нежно да докосват нейните. Някак се бе озовала между плота и тялото му, ръцете му бяха обхванали ханша ѝ и притискаха плътта ѝ.

Неусетно се бе предала на тази целувка, без дори плах опит да се съпротиви.

Той зарови пръсти в косите ѝ, а след това обхвана долната ѝ устна със своите и когато дъхът ѝ спря, закачливата целувка прерасна в израз на изгаряща страст.

— О, почакай.

В съзнанието ѝ прозвуча заглъхващото ехо на предупредителни камбанки, но тялото ѝ не помръдна.

— Добре. След минута.

Нужна му бе поне още една минута, за да се наслади на близостта ѝ, на вкуса на устните ѝ и блаженството, които получаваше вместо очакваната плесница.

Ароматът ѝ имаше силно еротично въздействие. Сякаш устните ѝ бяха рядък деликатес, от който той едва бе вкусил. От буйните ѝ златисти коси и прелестните извивки на тялото ѝ струеше покоряваща женственост.

За последен път потърка устните ѝ със своите, преди да се отдръпне.

Гледаше го с широко отворени очи, в които се четеше удивление. В този миг му се струаха най-неуστοими.

— Може би... — Малъри се надяваше гласът ѝ да прозвучи спокойно след дълга, бавна въздишка. — Може би е най-добре да тръгваме.

— Разбира се. — Флин ѝ подаде ръка и изпита задоволство, когато не го избегна, а просто го заобиколи, за да вземе чантата си. — Въобразявах си, че ако те целуна, няма да мисля за това цяла вечер и да изпускам нишката на разговора. — Отиде до вратата и я отвори. — Проблемът е, че след като го направих, може би ще си представям нова целувка и отново ще изпускам нишката. Ако забележиш, че се разсейвам, ще знаеш къде е умът ми и защо.

— Мислиш, че не зная защо го казваш? — Малъри излезе с него навън в чезнещата светлина. — За да ме накараш да мисля за тази целувка през цялата вечер. Това е целта ти.

— Много си проникателна. Щом си толкова добра в разгадаването на подлите мъжки замисли, свързани със секс, загадката с ключа ще бъде детска игра за теб.

— Така ли ти се струва? Истината е, че имам доста повече опит с подлите мъжки замисли, свързани със секс, отколкото със загадки за богини и митологични магии.

— Не зная защо... — хвана ръката ѝ и се усмихна, когато тя го изгледа укорително, — но току-що ми хрумна един вълнуващ замисъл. Ако те напия с вино, може би ще ми разкажеш за опита си. Възможно е да има тактики, които все още не съм усвоил.

— Почерпи ме с мартини и ще видим.

Бе избрал един от най-красивите ресторанти и бе резервирал маса на задната тераса с изглед към планините.

Преди да отпие първата глътка, Малъри вече бе по-спокойна.

— Искам да поговорим за ключа. Ако усетя, че се разсейваш, ще те сритам под масата.

— Добре, но първо ми позволи да кажа нещо.

— Давай.

Наведе се към нея и вдъхна дълбоко.

— Ухаеш страхотно.

Малъри също се наведе към него.

— Зная. А сега искаш ли да чуеш какво правих днес?

Изчака няколко мига и леко го ритна по глезена.

— Какво? Да. Извинявай.

Тя повдигна чашата си и отпи нова глътка, за да скрие колко ѝ е забавно.

— Първо отскочих до Зоуи.

Преразказа му разговора си с нея с кратка пауза, когато сервираха предястията.

— Жълтата къща? — Флин кимна, когато образът изплува в съзнанието му. — По-рано беше в грозен кафеникав цвят. Тя наистина я преобрази. Сега си спомням, че съм виждал хлапето да играе на двора.

— Саймън. Прилича на нея. Одрал е кожата ѝ.

— Мисля, че бих забелязал това, когато се запознах с нея, ако бях откъснал очи от теб за две минути.

Устните ѝ трепнаха. Макар и да не би го признала, чувстваше се поласкана.

— Винаги успяваш да кажеш нещо остроумно и уместно.

— Да, това е дарба.

— После се отбих у Дейна. Беше се заровила в книгите, потънала в размисъл.

— Двете неща, в които е най-добра.

— Не е попаднала на версия на приказката за трите дъщери, но работи по въпроса. След това ми хрумна една идея. Чела съм, че много църкви са построени на места, където е имало езически светилища. Повечето християнски празници съвпадат с ранноезически, основани на сезони, земеделска работа и други неща. Затова обиколих църквите. Влязох във всеки храм в радиус от тридесет километра.

— Интересна връзка. Имаш ясна, логична мисъл.

— Това е една от силните ми страни. Безброй пъти препрочетох напътствията. „Надникни дълбоко в себе си“, „огледай се наоколо“, пеещи богини и прочее. Започнах да търся. Не очаквах да открия ключа на скамейка в някоя църква, но ми хрумна, че е възможно да попадна на символ, нали разбираш? Някаква фигура в стъклописите и статуите. Не открих нищо.

— Все пак идеята е била добра.

— Може би е по-добре отново да отида до онази къща да поговоря с Роуина и Пит.

— Може би. Искаш ли да знаеш какво открих аз?

— Да.

Флин изчака, докато сервираха основното ястие, и погледна рибата пред нея и пържолата пред себе си.

— Искаш ли да опиташ от порцията ми, а аз от твоята?

— Съгласна съм.

Размениха по хапка.

— Знаеш ли, добре е, че и двамата нямаме нищо против. Ето нещо общо помежду ни. Много хора го смятат неприлично. Не и аз. — Отрязва парче пържола. — Искях да кажа, става въпрос за храна. Няма нищо лошо в това да я опиташ. Какво значение има, че е била в чужда чиния?

— Интересна основа за бъдеща връзка. Е, какво откри?

— Поговорих с баба ми за приказката. Има няколко подробности, които бях забравил. Първо, сред поданиците възникнало негодувание заради женитбата на краля със смъртна жена. Не било нередно боговете да се забавляват със смъртните, но той я взел със себе си отвъд Завесата на силата, или Завесата на сънищата. Наричали я и с двете имена. Заради това някои богове изменили на младия крал и смъртната му съпруга и установили своя власт.

— Политически интриги.

— Те са нещо неизбежно. Естествено, кралят не можел да търпи това. Както в много други приказки, и в тази се говори за героични битки, но важното за нас е съдбата на дъщерите, обожавани от родителите си и лоялните поданици — красиви и надарени, всяка с различен талант. Едната творяла музика, другата била бард, а третата — воин. Дълбоко привързани една към друга, те отраснали в кралството, обучавани на магическо изкуство от млада богиня и закриляни от най-доверения бог воин на краля. Или учителката, или закрилникът трябвало да бъдат край тях непрекъснато, за да ги предпазят от кроените заговори.

— На картината имаше два силуета, на мъж и жена, които изглеждаха прегърнати.

Флин завъртя вилницата си, преди да набоде ново парче пържола.

— Това се връзва с продължението. Съветниците на краля го убеждавали да омъжи дъщерите си за трима богове от вражеския лагер, за да обедини кралството. Но самопровъзгласилият се нов владетел не бил съгласен да се откаже от трона. Бил покварен от властта и обсебен от жажда за още, за пълно господство и над

божествения, и над земния свят. Искал да убие дъщерите, но знаел, че ако го направи, най-верните му последователи ще се обърнат срещу него. Затова съставил план и двамата, които били най-близо до момичетата и били влюбени един в друг, подпомогнали осъществяването му.

— Предали са сестрите?

— Не съзнателно. — Флин доля чашите с вино. — Просто се разсеяли. За миг изпуснали трите богини от поглед. Привързани към своите закрилници, младите девойки им позволявали от време на време да се усамотяват. Един ден, когато останали без надзор, магията била направена.

— Душите им били откраднати.

— Не само. Ще доизядеш ли това парче?

— Хм. — Тя погледна към чинията си. — Не. Искаш ли?

— За Мо. Ако се прибера с празни ръце, ще ми се сърди. — Помоли сервитъора да опакова остатъците и се усмихна на Малъри. — Десерт?

— Не, само кафе. Разкажи ми края.

— Две кафета и крем „Брюле“ с две лъжички. Няма да устоиш на крема — каза ѝ и се наведе над масата да довърши приказката. — Лошият крал бил коварен магьосник. Не искал да поема риск, като отнеме живота на нейните, но използвал избора на краля и действията му срещу самия него. Щом една смъртна е достойна за кралица, а три полубогини заслужават да се нарекат кралски дъщери, нека смъртните го докажат. Само смъртни могат да развалят магията. Докато това не бъде сторено, дъщерите ще спят невредими. Ако смъртни жени, представляващи всяка от тях, успеят да намерят своя ключ за ковчежето, душите им ще бъдат освободени и кралството ще бъде обединено.

— А ако се провалят?

— Най-популярната версия според баба ми е, че злият магьосник е поставил срок. Три хилядолетия, по едно за всяка дъщеря. Ако ключовете не бъдат открити и ковчежето не бъде отворено за това време, той ще управлява двата свята.

— Никога не съм разбирала защо някои хора искат да управляват света. Това означава само твърде много главоболия. — Малъри нацупи

устни, когато сервираха купичката с крем „Брюле“ помежду им. Наистина нямаше да му устои. — Какво станало с двамата влюбени?

— И за това има няколко версии. — Флин загреба с лъжичката си от едната страна, а тя от другата. — Баба ми се спира на тази, че кралят ги е осъдил на смърт, но съпругата му се е намесила с молба да бъде милостив към тях. Вместо екзекуция — изгнание. Били изпратени отвъд Завесата на сънищата и им било забранено да се върнат, докато не открият трите смъртни жени, които ще отключат ковчежето. И така, богове, живеещи като смъртни, започнали да се скитат по земята, търсейки трите жени, които ще освободят не само душите на дъщерите, а и техните.

— Роуина и Пит се мислят за учителката и воина?

Доволен бе, че изводите им съвпадат.

— Така предполагам. Имате си работа с двама особняци, Малъри. Хубава приказка. Романтична, интригуваща. Но когато някой започне да се вживява в ролята на приказан герой и замесва и други хора, става дума за психични отклонения.

— Забравяш за парите.

— Напротив. Безпокойството ми е свързано главно с тях. Седемдесет и петте хиляди са доказателство, че всичко това не е игра за онези хора, а нещо сериозно. Или наистина вярват в мита, или целта им е измама.

Малъри загреба нова лъжичка крем.

— С двадесет и петте хилядарки в момента имам приблизително двадесет и пет хиляди двеста и пет долара, включително и двадесетте, които случайно намерих в джоба на едно сако. Произхождам от средно заможно семейство. Родителите ми не са богати и влиятелни. Нямам и богати приятели или любовници. Не могат да спечелят нищо от мен.

— Може би търсят нещо друго, за което не си се сетила. Щом нямаш богати любовници, бедни имаш ли?

Докато отпиваше кафе, тя го изгледа над ръба на чашата. Слънцето вече бе залязло и на масата гореше свещ.

— В момента не.

— Какво съвпадение. И аз съм свободен.

— Търся ключ, а не любовник, Флин.

— Вярваш, че този ключ съществува?

— Да. Ако не вярвах, не бих си правила труда да го търся. А и дадох дума, че ще се опитам да го открия.

— Ще ти помогна.

Малъри остави чашата си.

— Защо?

— Има много причини. Първо, вроденото ми любопитство. Както и да се развият нещата, историята е интересна. — Плъзна пръст по китката ѝ и бавно продължи нагоре, едва докосвайки кожата ѝ. — Второ, замесена е и сестра ми. Трето, за да бъда до теб. Предполагам, че рано ли късно няма да ми устоиш, както на крема „Брюле“.

— Винаги ли си толкова самонадеян?

— Просто съдба, скъпа. Слушай, защо не отидем у дома и... Господи, този поглед ме кара да мисля само за нова целувка. Изпуснах нишката на това, за което говорех.

— Без проблем следя мисълта ти.

— Добре, ще продължа. Искях да кажа, че не е зле да отидем у дома и да потършуваме още. Ще ти покажа на какво попаднах досега, което е почти нищо. Не мога да изровя сведения за тях нито с имената, с които са купили къщата, нито с подобни.

— Засега оставям ровенето на теб и Дейна. — Малъри сви рамене. — Аз имам други нишки за проследяване.

— Например?

— Логика. Богини. В града има две книжарници за езотерична литература. Ще ги посетя. Освен това ще разбера кой е нарисувал онази картина и ще издиря други негови творби. Ще проверя кой ги притежава и как се е сдобил с тях. Трябва отново да отскоча до „Уориърс Пийк“, да поговоря с Пит и Роуина и да разгледам картината по-подробно.

— Ще дойда с теб. В тази история има голям потенциал, Малъри. Може да се окаже престъпен заговор, а моят дълг е да информирам обществото.

Тя застина.

— Нямаш доказателства, че Роуина и Пит вършат нещо незаконно. Може би са луди, но не и измамници.

— Спокойно. — Флин махна с ръка. — Няма да пиша нищо, докато не се добера до факти, а не мога да узная всички факти, без да съм се срещнал с действащите лица. Трябва ми достъп до онази къща.

Ако те придружа, ще го получа. В замяна ти предлагам своите детективски умения и репортерска упоритост. Или ще дойда с теб, или ще придумам Дейна да отидем заедно.

Малъри заудря с пръст по масата, докато обмисляше възможностите си.

— Може би няма да искат да разговарят с теб. Всъщност не зная дали ще одобрят това, че сме ти се доверили.

— Остави на мен. Проникването на места, където присъствието ми е нежелано, е част от професията ми.

— Затова ли така лесно успя да проникнеш в апартамента ми снощи?

— Аха. Искаш ли да тръгнем от там утре сутринта? Ще те взема в десет.

— Добре.

Не би навредило да го вземе със себе си.

— Няма нужда да ме изпращаш чак до вратата — каза Малъри, когато стигнаха до кооперацията ѝ.

— Държа на това. Аз съм старомоден кавалер.

— Не, не си — промърмори тя, докато ровеше в чантата си за ключовете. — Няма да те поканя да влезеш.

— Добре.

Хвърли му подозрителен поглед, когато застанаха пред прага на апартамента ѝ.

— Казваш го така, сякаш си кротко, срамежливо момче, което ще се примири. Това е номер. Имаш скрита цел.

Той се усмихна широко.

— Така ли?

— Да. Ти си упорит, напорист и дори арогантен. Разминава ти се безнаказано заради чаровната, невинна усмивка, която използваш, за да умилостивяваш жените и да получаваш това, което искаш.

— Напълно съм разкрит. — Загледан в нея, уви кичур от косите ѝ около пръста си. — Сега трябва или да те убия, или да се ожения за теб.

— Чарът, който притежаваш, не те прави по-малко досаден. В това е проблемът.

При тези думи Флин обхвана с длани лицето ѝ и нетърпеливо впи устни в нейните. В тялото ѝ се надигна топлина, която сякаш изригна от върха на главата ѝ.

— Както и това — успя да промълви тя. Пъхна ключа си в ключалката, отвори вратата и щом влезе, я затръшна пред лицето му. След миг отново я отвори и се показа навън. — Благодаря за вечерята.

Флин леко се залюля на пети, когато вратата се затвори пред него за втори път. Докато вървеше към дома, не престана да си подсвирква и да си мисли, че Малъри Прайс е от жените, които правят живота на един мъж безкрайно интересен.

ШЕСТА ГЛАВА

Дейна изпи първата чаша кафе, докато стоеше гола в малката си кухня, със затворени очи, неспособна да мисли. Погълна го горещо и силно и издаде тиха въздишка на облекчение.

Преполови втората чаша на път за банята.

Нямаше нищо против сутрините, главно защото бе твърде съннена, за да негодува. Преминаваха почти по един и същ начин. Когато будилникът ѝ звъннаше, тя го изключваше, ставаше и залитайки се отправяше към кухнята, където автоматичната кафе машина вече бе сварила първата кана.

След чаша и половина бе достатъчно будна за един душ.

Когато излезеше от банята, всички елементи вече функционираха нормално и бе напълно бодра. Допиваше втората половина на втората чаша и докато се обличаше за работа, слушаше сутрешните новини по радиото.

С препечена питка и третата чаша кафе за деня, сядаше да почете книга. Едва бе отгърнала втората страница, когато почукване на вратата прекъсна най-свещения ѝ ритуал.

— По дяволите.

Отбелиза докъде е стигнала. Раздразнението ѝ леко намаля, когато отвори и видя Малъри.

— Много си ранобудна.

— Извинявай. Каза, че днес си на работа, и предположих, че по това време вече ще си станала.

— Всъщност станала съм.

Дейна се облегна на касата за миг и се загледа в ситните зелени карета на памучната риза, която съвършено подходдаше на широкия панталон на Малъри. Светлосините ѝ обувки бяха в съвсем същия цвят и от същия материал като чантата ѝ.

— Винаги ли се обличаш така? — попита тя.

— Как?

— Безупречно.

Малъри се засмя и погледна тоалета си.

— Боя се, че да. Това е неизкореним навик.

— Изглеждаш страхотно, както винаги. Може би ще те намразя по тази причина. Заповядай, влез.

Стаята приличаше на малка частна библиотека. Книгите бяха подредени върху високите до тавана етажерки покрай двете стени, струпани на купчини върху масички и строени като войници на различни места. Малъри имаше чувството, че служат не само за черпене на познание или развлечение, а придават пъстрота и издават цел, уникален подход в оформлението на интериора. В късата част на Г-образното помещение имаше още книги и малка масичка, върху която бе недоизядената ѝ закуска.

Дейна проследи реакциите на Малъри със скръстени ръце. Бяха ѝ до болка познати.

— Не, не съм ги чела всичките, но възнамерявам да ги прочета. И не, не зная колко са на брой. Искаш ли кафе?

— Ще ти задам един въпрос. Ползваш ли някога услугите на библиотеката?

— Разбира се, но предпочитам да си купувам книгите, които харесвам. Ако нямам двадесет-тридесет тук, чакащи да бъдат прочетени, чувствам, че нещо ми липсва. Това е моят неизкореним навик.

— Разбирам. Не искам кафе, благодаря. Вече изпих две и кипя от енергия.

— След първите две аз едва успявам да съставям смислени изречения. Закуска?

— Не, но ти довърши своята. Искях да те хвана, преди да тръгнеш за работа. Да те осведомя докъде стигнах.

— Заповядай, седни.

Дейна посочи към втория стол в стаята и седна да се донахрани.

— Днес отново ще се кача до „Уориърс Пийк“. С Флин.

Дейна нацупи устни.

— Знаех, че ще си уреди посещение там. Както и че ще започне да те сваля.

— Има ли проблем за теб в някое от двете неща?

— Не. По-хитър е, отколкото изглежда. Благодарение на това кара хората да изливат душите си пред него. Ако не беше успял да те

придума, щях да го дразня, докато се откаже. Що се отнася до свалянето, предполагам, че ще си падне или по теб, или по Зоуи. Има слабост към жените, а и те го харесват.

Малъри си спомни как се бе приближил към нея в кухнята ѝ и я бе накарал да се почувства, сякаш се разтапя.

— Определено помежду ни има химия, но все още не съм решила дали го харесвам или не.

Дейна ухапа питката.

— Нямам нищо против, но ще те разиграва. Това е едно от нещата, в които е добър. Като опитно коли.

— Моля?

— Знаеш ли как овчарските кучета водят стадата? — Завъртя свободната си ръка наляво-надясно, за да ѝ покаже образно. — Примамват овцете ту в една, ту в друга посока, докато накрая всички се озоват там, където трябва. Такъв е Флин. Ти си мислиш: „Искам да вървя насам“. А той си мисли: „Не, по-добре натам“. Накрая става така, както той желае, без да усетиш, че е успял да ти наложи волята си. — Облиза крем сиренето от пръста си. — Най-ужасното е, че почти винаги накрая сама се убеждаваш, че е бил прав, но не ти го натяква и така оцелява.

„Вечерях с него, нали? — каза си Малъри. — Целуна ме два пъти.“ Три, ако трябваше да бъде точна. И не само я бе убедил да дойде с нея в „Уориърс Пийк“, а щяха да отидат с неговата кола.

— Не обичам да ме манипулират.

Изречението на Дейна издаде съчувствие и насмешка.

— Добре, ще видим как ще се развият нещата. — Стана и събра съдовете от масата. — Какво се надяваш да постигнеш, като отидеш при Роуина и Пит?

— Не очаквам да узная много от тях. Искам да видя отново картината.

Малъри влезе след Дейна в кухнята. Не се изненада да види книги и там, върху рафтовете в отворения килер, където почти всяка домакиня би подредила продукти.

— Сигурна съм, че в нея има нещо важно — продължи тя, докато домакинята миеше съдовете. — Посланието и онзи, от когото е отправено.

Преразказа ѝ продължението на историята, както го бе чула от Флин по време на вечерята.

— Значи те са възприели ролите на учителката и закрилника.

— Такава е теорията — потвърди Малъри. — Любопитна съм как ще реагират, когато я споделя с тях. Освен това Флин би могъл да отвлече вниманието им, за да имам време да разгледам картината и да направя няколко снимки. Възможно е да открия други картини с подобна тематика. Би било от полза.

— Тази сутрин ще потърся нещо за връзките между изкуството и митологията. — Дейна погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Не е зле трите да се срещнем възможно най-скоро.

— Да видим до какво ще се добера днес.

Излязоха заедно и Малъри спря на тротоара.

— Дейна, мислиш ли, че всичко това е пълна лудост?

— Разбира се. Обади ми се, когато се върнеш от „Пийк“.

Атмосферата по пътя бе по-приятна в слънчевото утро. Докато се возеше, Малъри можеше да се наслаждава на гледките и те я накараха да се запита какво ли е да живееш на върха на хълм, от който небето изглежда на ръка разстояние и като на картина се вижда целият свят наоколо.

„Подходяща панорама за двама богове — помисли си тя, — великолепна и драматична.“ Безспорно Роуина и Пит бяха избрали мястото не само заради уединението, а и заради неговото величие.

След още няколко седмици, когато полегатите склонове почувстват полъха на есента, цветовете щяха да пленяват окото и да карат човек да затаи дъх. Сутрин щеше да се спуска мъгла и всички долини и пропасти между хълмовете да потъват в нея като в океан от проблясващи капчици, докато слънцето ги разсее.

А къщата щеше да се извисява над всичко това и черният ѝ силует да се откроява върху синевата. Пазител на долината. Или безмълвен наблюдател. Какво ли бе виждала тази къща година след година през десетилетията? Какви ли тайни знаеше?

Въпросът я накара да потръпне от внезапно обзел я ужас.

— Студено ли ти е?

Тя поклати глава и отвори прозореца от своята страна. Изведнъж в колата ѝ се стори задушно.

— Не. Просто ми хрумват страховити мисли.

— Ако не си готова за това...

— Искам да отида. Не се боя от двама богати ексцентрици. Всъщност, харесаха ми. А и трябва на всяка цена да видя картината още веднъж. Не излиза от мислите ми. В каквато и посока да поемат, винаги се връщат към нея. — Хвърли поглед към буйните тъмни гори. — Би ли искал да живееш тук?

— Не.

Заинтригувана, Малъри извърна глава към него.

— Много категоричен отговор.

— Аз съм социално животно. Обичам да бъда сред хора. Може би на Мо ще му хареса.

Флин надникна в огледалото за обратно виждане и видя кучето да провира нос през тесния процеп на прозореца. Клепналите му уши трептяха от вятъра.

— Не мога да повярвам, че си го взел.

— Обича да се вози в колата.

Малъри се обърна и забеляза блаженото изражение на Мо.

— Очевидно. Хрумвало ли ти е да подрежеш козината над очите му?

— Не говори за подрязване. — Той се намръщи, докато изричаше думата. — Все още не сме уредили въпроса с кастрирането.

Забави, докато караха покрай оградата на имението, и спря да огледа каменните воители от двете страни на портала.

— Не изглеждат приятелски настроени. Няколко пъти съм спал тук на палатка с приятели от гимназията. Тогава къщата беше необитаема и прескачахме оградата.

— Влизали ли сте вътре?

— Няколко бири не можеха да ни вдъхнат достатъчно кураж за това, но се надпреварвахме да фантазираме. Веднъж Джордън твърдеше, че видял някаква жена да върви по парапета. Кълнеше се, че не си измисля. По-късно написа книга за това, така че може би наистина е видял нещо. Джордън Хоук — добави Флин. — Сигурно си чувала за него.

— Джордън Хоук е писал за „Уориърс Пийк“?

— Нарече я...

— „Фантом в замъка“. Чела съм тази книга. — Докато надничаше между решетките на портала, по гърба ѝ пробягна тръпка на въодушевление. — Разбира се. Описанията бяха интересни, но той е страхотен писател. — Подозрително изгледа Флин. — Джордън Хоук е твой приятел?

— От детство. Отрасна тук, във Вали. Мисля, че бяхме на шестнадесет, аз, Джордън и Брад. Пийвахме бира в гората, изпохапани от комари колкото врабчета, и си разказвахме преувеличени истории за сексуалните си подвизи.

— Незаконно е непълнолетни да пият алкохол — укорително отбеляза Малъри.

Той се обърна към нея и очите му закачливо трепнаха зад тъмните стъкла на очилата.

— Така ли? Какво сме си въобразявали? Както и да е, десет години по-късно Джордън издаде първия си бестселър, Брад вече управляваше семейната империя, веригата „Хоуммейкърс“, и се наричаше Брадли Чарлз Вейн IV, а аз имах шанса да стана репортер на „Ню Йорк Таймс“.

Малъри повдигна вежди.

— Работил си за „Таймс“?

— Не, не отидох. Отказах се. — Сви рамене. — Да видим как ще преминаем през този портал. — Когато понечи да слезе от колата, вратите се отвориха така безшумно, че косъмчетата на тила му настръхнаха. — Сигурно пантите са добре смазани — промърмори той. — Явно някой вече знае, че сме тук. — Отново се настани удобно зад волана и потегли.

На дневна светлина къщата изглеждаше не по-малко странна и внушителна, отколкото в бурната нощ. Този път не я посрещна великолепият елен, но знамето с ключа се вееше, а в градината сияеха реки от цветя. Струваше ѝ се, че каменните същества в шадраваните са готови да скочат върху всеки неканен посетител не на шега.

— Никога не съм идвал толкова близо през деня.

Флин бавно слезе от колата.

— Изглежда доста загадъчно.

— Да, но в добрия смисъл. Страхотна е, прилича на замък върху скала над бурно море. Жалко, че няма ров с вода. Тогава би било

съвършено.

— Почакай да я разгледаш отвътре. — Малъри вървеше до него и не се съпротиви, когато хвана ръката ѝ. Трепетът в гърлото я накара да се почувства като глупаво момиче. — Не зная защо съм толкова неспокойна — прошепна тя и издърпа ръката си от неговата, щом входната врата се отвори.

Отвъд високата каса стоеше Роуина. Бе облечена със сепгъл сив панталон и широка риза с цвета на горите. Беше с разпуснати коси, боса и без червило, но дори в този небрежен вид изглеждаше екзотично, като чуждестранна кралица на почивка в уединение.

Малъри забеляза, че на ушите ѝ проблясват диаманти.

— Каква приятна изненада. — Роуина подаде ръката си с множество изящни пръстени. — Толкова се радвам да ви видя отново, Малъри. Имате много симпатичен придружител.

— Флин Хенеси. Братът на Дейна.

— Добре дошли. Пит ще дойде след малко. Довършва телефонен разговор.

Покани ги вътре. Флин едва се сдържа да не се ококори, когато огледа фоайето.

— Не бих очаквал да видя телефони на такова място.

Смехът на Роуина прозвуча съвсем тихо, почти като котешко мъркане.

— Възползваме се от напредъка на технологиите. Елате, ще ви предложи чай.

— Не искаме да ви създаваме неудобство — заговори Малъри, но домакинята махна с ръка.

— Гостите никога не ни притесняват.

— Откъде научихте за „Уориърс Пийк“, госпожице...

— Роуина. — Грациозно се приближи и го хвана под ръка. — Наричайте ме Роуина. Пит винаги намира интересни места.

— Много ли пътувате?

— Да.

— По работа или за удоволствие?

— Ако няма удоволствие, какъв е смисълът от работа. — Закачливо побутна ръката му с върха на пръста си. — Ще седнете ли? Тъкмо сервират чая.

Малъри позна прислужницата от първото си посещение. Безшумно внесе количката и се оттегли.

— С какъв бизнес се занимавате? — попита Флин.

— О, с това-онова, различни неща. Мляко? — обърна се тя към Малъри, докато наливаше. — Мед, лимон?

— Малко лимон, благодаря. Имам много въпроси.

— Сигурна съм, че имате, както и привлекателният ви приятел. Как предпочитате чая, Флин?

— Чист.

— По американски. А вие с какво се занимавате?

Той взе изящната чаша, която Роуина му подаде. Погледът му бе съсредоточен и изведнъж стана хладен.

— Сигурен съм, че знаете. Не сте избрали сестра ми случайно. Проучили сте всичко за нея, както и за мен.

— Разбира се. — Роуина сложи и мляко, и мед в своя чай. Вместо да изглежда смутена или обидена, на лицето ѝ се изписа задоволство. — Навярно журналистиката е нещо много интересно. Събиране и разпространяване на толкова информация. Предполагам, че е нужен изключително проницателен ум, за да се справяте и с двете задачи. Ето го и Пит.

„Има осанка на генерал“, помисли си Флин, щом го зърна. Домакинът влезе и се огледа, сякаш преценяваше обстановката на бойното поле, готов да изгради стратегия. Несъмнено зад приветливата му усмивка се криеше закален воин.

— Госпожице Прайс. Какво удоволствие е да ви видя отново.

Пит хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си с жест, който изглеждаше напълно естествен за него.

— Благодаря, че ни приехте. Това е Флин...

— Да. Господин Хенеси. — Учтиво кимна. — Приятно ми е. Как сте?

— Добре.

— Нашите приятели имат въпроси и опасения — каза Роуина и му подаде вече приготвената чаша чай.

— Естествено. — Пит седна. — Предполагам, че се чудите дали не сме... — Хвърли въпросителен поглед към Роуина.

— Лунатици — довърши тя и повдигна чинийка. — Кифлички?

— А, да, лунатици. — Пит си взе една кифличка и пълна лъжичка сметана. — Уверявам ви, че не сме, но ако бяхме, бих твърдял същото. Затова няма смисъл да ви убеждавам. Кажете ми, госпожице Прайс, да не би да сте размислили относно уговорката ни?

— Приех парите и ви дадох думата си.

Изречението му стана леко шеговито.

— Да. За някои това не означава нищо.

— Но за мен означава много.

— Това би могло да се промени — намеси се Флин. — Зависи откъде идват парите.

— Нима намеквате, че е възможно да сме престъпници? — Руменината, която избяга по високите скули на Роуина, издаде гняв. — Проява на неучтивост е да влезете в дома ни и да ни обвинявате, че сме крадци.

— Репортерите не се славят с учтивост, както и братята, загрижени за сестрите си.

Пит промърмори нещо тихо и неясно и плъзна дългите си пръсти по ръката на Роуина така, както човек би успокоил котка, готова да хапе и драска.

— Разбираме ви. Случайно съм вещь в паричните операции. Придобили сме всичко, което притежаваме, по законен път. Не сме нито лунатици, нито престъпници.

— Кой сте вие? — попита Малъри, преди Флин да заговори отново. — Откъде сте дошли?

— Как мислите? — тихо, но предизвикателно попита Пит.

— Не зная. Но според мен вярвате, че сте учителката и воинът, които не са успели да опазят пленените дъщери.

Веждите му леко се повдигнаха.

— Научили сте нещо ново, откакто бяхте тук за първи път? Ще продължите ли да обогатявате познанията си?

— Такова е намерението ми. Бихте могли да ми помогнете.

— Не ни е дадена свобода да помагаме по този начин, но ще ви кажа едно. Били са не само закрилници, а и най-близки приятели на онези, за които са се грижили, и затова отговорността им е още по-голяма.

— Това е само легенда.

Ярките му сини очи се премрежиха, когато се отпусна в креслото си.

— Разбира се, щом тези неща са отвъд границите на вашето съзнание и вашия свят. Все пак, уверявам ви, че ключовете съществуват.

— Къде се намира ковчежето с душите? — попита Флин.

— На сигурно място.

— Мога ли да видя отново картината? — обърна се Малъри към Роуина. — Бих искала и Флин да я види.

— Разбира се.

Тя стана и ги поведе към стаята, централно място в която заемаше портретът „Дъщерите в стъклен плен“. Малъри усети как Флин затаи дъх, докато се приближаваха заедно към картината.

— Още по-великолепна е, отколкото си я спомням. Можете ли да ми кажете кой я е нарисувал?

— Някой — тихо отвърна Роуина, — който знае какво е любов и мъка.

— Някой, който познава Малъри. Както и сестра ми, и Зоуи Маккорт.

Роуина въздъхна.

— Вие сте циник, Флин, при това твърде подозрителен. Но щом сте приели ролята на закрилник, може да ви бъде простено. Не искаме да навредим на Малъри, Дейна и Зоуи. Тъкмо обратното.

Нещо в тона ѝ го накара да изпита желание да ѝ повярва.

— Това, че виждам лицето на сестра си на картината, ме изпълва с тревога.

— Ще направим всичко възможно, за да не бъде изложена на риск. Разбирам предаността и любовта ви. Достойни са за възхищение и уважение. Няма никаква опасност за нея от мен или Пит. Мога да се закълна.

Флин извърна глава, доловил нещо, което не бе изречено.

— Но все пак някой я застрашава?

— Животът е хазарт — бяха единствените думи на Роуина. — Чаят ви ще изстине.

Обърна се към вратата точно когато Пит застана на прага.

— Навън има голямо куче, което изглежда много нещастно.

Флин прие троснатия отговор на жената спокойно, но тази реплика го накара да потръпне.

— Мое е.

— Имате куче?

Тонът на Роуина внезапно се промени и стана почти детински. Сякаш цялата засия и след миг сграбчи ръката му.

— Той го нарича куче — промълви Малъри под носа си.

Флин просто я изгледа със съжаление, преди да се обърне към Роуина.

— Обичате ли кучета?

— Да, много. Мога ли да го видя?

— Разбира се.

— Докато запознаваш Роуина и Пит с Мо на техен риск, аз ще се поосвежа. — Малъри нехайно посочи към тоалетната. — Спомням си къде е.

— Добре. — За първи път, откакто се бяха запознали, домакинята изглеждаше разсеяна. Вече бе хванала Флин под ръка и вървяха по коридора. — Каква порода е?

— Неустановена.

Малъри влезе в тоалетната и преброи до десет. Бавно. С разтуптяно сърце открехна вратата и се огледа в двете посоки. Втурна се към стаята с портрета и в движение извади малкия си дигитален фотоапарат.

Направи шест снимки на цялата картина и още няколко на отделни участъци. Виновно хвърли поглед към вратата, прибра апарата и измъкна найлонов плик и малък нож.

Ушите ѝ бучаха, докато внимателно остъргваше люспици боя в плика.

Всичко това трая по-малко от три минути, но по дланите ѝ изби пот, а когато свърши, едва стоеше на краката си. Щом възвърна спокойствието си, излезе от стаята и тръгна по коридора с нехайна походка. Бе поразена от това, което видя навън. Царствената Роуина седеше на земята и огромното куче се търкаше в скута ѝ.

Тя се кикотеше като момиче.

— О, страхотен е! Толкова е сладък. Добро момче. — Приблужи лицето си към Мо и зарови нос в козината му. Опашката му удари по

земята като чука. — Какъв хубавец! — Роуина вдигна поглед към Флин и развълнувано попита: — Той ли ви намери, или вие него?

— Беше взаимна любов от пръв поглед. — Явно двамата любители на кучета вече бяха намерили общ език. Флин пъхна ръце в джобовете си и огледа обширните тревни площи и гори. — В такова голямо имение има предостатъчно място за тичане. Бихте могли да имате кучета колкото поискате.

— Да, разбира се.

Роуина отново наведе глава и почеса Мо по корема.

— Често се местим.

Пит погали косите ѝ.

— Колко дълго възнамерявате да останете тук?

— Когато изтекат трите месеца, ще продължим напред.

— Къде ще отидете?

— Зависи.

— Да, да. — Роуина отново почеса Мо и се изправи с тъжна въздишка. — Късметлия сте, че този добряк е ваш приятел. Предполагам, че сте привързан към него.

— Разбира се.

— Очевидно е. Може да сте подозрителен и циничен, но куче като него разпознава хората с добри сърца.

— Да — съгласи се Флин. — Мисля, че наистина е така.

— Надявам се да го доведете, ако дойдете отново. Може да потича. Довиждане, Мо.

Мо седна на задните си части и повдигна тежката си лапа с непривично достойнство.

— Я виж ти. Това е нещо ново. — Флин примигна, когато Мо позволи на Роуина да стисне лапата му. — Хей, Мал! Видя ли...

Щом чу името ѝ, Мо завъртя глава и се понесе в спринт към нея. Тя затаи дъх и се подготви да бъде връхлетяна.

Роуина извика една-единствена неразгадаема дума със спокоен, но властен тон. Мо се спря на сантиметри от краката на Малъри, седна и отново подаде лапа.

— Добре. — Малъри въздъхна с облекчение. — Така е по-добре. — Наведе се и хвана лапата на кучето. — Ето че можеш да бъдеш и мил, Мо.

— Как успявате? — полюбопитства Флин.

— Имам подход към животните.

— Нека позная. На какъв език беше това? Галски?

— Мм.

— Странно как Мо разбра команда на галски, а обикновено не обръща внимание, когато му се говори на чист английски.

— Думите не са достатъчни за едно куче. — Роуина подаде ръка на Флин. — Надявам се и тримата да дойдете отново. Обичаме компания.

— Благодаря, че ни отделихте време.

Малъри тръгна към колата и Мо игриво заподскача до нея. Щом седна, тя остави чантата си на пода, сякаш за да се освободи от чувството за вина.

Роуина се засмя, но в гласа ѝ се долови тъжна нотка. Помаха на Мо, който подаде нос през прозореца и се облегна на рамото на Пит, когато Флин потегли.

— Обнадеждена съм — промълви тя. — Не мога да си спомня кога за последен път съм била изпълнена с надежда. Боя се... вече не смея да я изпитвам.

Пит обви ръка около раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Не плачи, любов моя.

— Глупаво е. — Роуина изтри сълза. — Да тъгувам за кучето на един непознат. Когато си отидем у дома...

Пит застана с лице към нея и повдигна брадичката ѝ. Гласът му бе нежен и задъхан:

— Когато си отидем у дома, ще имаш сто кучета. Хиляда.

— Искам само едно.

Тя се повдигна на пръсти и докосна устните му със своите.

В колата Малъри въздъхна дълбоко.

— Предполагам, че това е израз на облекчение, защото си успяла да направиш снимките.

— Точно така. Почувствах се като крадец на произведения на изкуството. Трябва да благодаря на Мо за това, че отвлече вниманието им. Кажи ми, какво е мнението ти за тях?

— Изглеждат интелигентни, проникателни и загадъчни. Но не мисля, че са луди. Свикнали са да имат пари, много пари. Пият чай от

старинни чаши, сервиран от прислужница. Образовани са, изтънчени и с малко снобски маниери. Домът им е пълен с ценни вещи. Тук са от няколко седмици, така че едва ли са поръчали мебелите си от местни фирми. Пренесли са ги отнякъде, което би могло да се проследи. — Смръщи вежди и заудря с пръсти по волана. — Тя полудя по Мо.

— Какво?

— Сякаш се разтопи, щом го видя. Не че е лишен от чар, но наистина полудя по него. Вътре ми се струваше изключително властна и самоуверена. От привлекателните жени, които осъзнават въздействието си върху околните. Като дамите, които вървят по „Медисън авеню“ с чанти „Прада“ или председателстват заседания на управителни съвети в Ел Ей. Власт, пари, ум и изтънченост, всичко това в секси опаковка.

— Разбирам. Значи смяташ, че е секси.

— Всеки нормален мъж би споделил мнението ми. Но трябваше да видиш лицето ѝ, когато Мо изскочи от колата. Цялата ѝ изтънченост просто изчезна. Засия от радост като дете на Коледа.

— Явно обича кучета.

— Нещо повече. Не само го галеше и му говореше, както някои жени изразяват обичта си към кучетата, а легна на тревата и започна да се търкаля с него и да се залива от смях. Тогава защо не си вземе куче?

— Може би Пит не е съгласен.

Флин поклати глава.

— Едва ли мислиш така, по-наблюдателна си. Той би прерязал вените си заради нея. По странен начин успя да накара Мо да подаде лапа. Всичко беше странно.

— Безспорно. Аз ще се съсредоточа върху картината, докато някой от нас стигне до нещо ново. Оставям на теб да разкриеш тайните на Роуина и Пит.

— Тази вечер ще правя репортаж за заседанието на общинския съвет. Какво ще кажеш да се видим утре?

„Той налага волята си. Той е манипулатор.“ Спомни си думите на Дейна и му хвърли подозрителен поглед.

— Какво имаш предвид под „да се видим“?

— Разбирай го както искаш.

— Имам четири седмици, вече дори по-малко, за да открия ключа. В момента съм безработна и трябва да реша с какво да се

занимавам, поне в професионално отношение, през останалата част от живота си. Наскоро приключих една връзка, която нямаше бъдеще. Като се има предвид всичко това, ясно е, че нямам време да излизам с когото и да било.

— Почакай.

Флин спря в една отбивка от криволичещия път и разкопча предпазния си колан. Наведе се, обхвана раменете и я притегли към себе си, доколкото позволяваше коланът ѝ, а устните му ненаситно се впиха в нейните. По гръбнака ѝ премина силна струя топлина, която изпълни цялото ѝ тяло.

— Да, наистина те бива в това — успя да каже тя, когато възстанови дишането си.

— Често практикувам. — За да го докаже, отново я целуна. Този път по-бавно, по-дълбоко, докато усети, че цялата затрепери. — Просто исках да добавиш това към плюсовете и минусите в уравнението.

— Следвала съм история на изкуството. Не съм добра по математика. Ела насам.

Сграбчи го за ризата, дръпна го рязко към себе си и се предаде на усещанията. В кръвта, костите и главата ѝ нахлу огън. „Щом това означава да бъдеш манипулирана — каза си тя, — остави се да те водят.“ Когато пръстите му стиснаха в шепа кичур от косите ѝ, в нея се прокрадна силна тревога, макар и да бе замаяна като от наркотик.

— Не можем да го направим.

Но докато изричаше тези думи, издърпа ризата му от колана в отчаян стремеж да докосне плътта му.

— Зная. Не можем. — Ръката му трескаво потърси токата на предпазния ѝ колан. — След малко ще спрем.

— Добре, но първо...

Тя придвижи ръката му към гърдите си и простена. Сякаш сърцето ѝ скочи в дланта му. Притисна я и изрече проклетие, когато удари лакътя си във волана. В този миг Мо, явно готов за боричкане, провря глава между седалките и обсипа и двамата с грубовати ласки.

— Господи! — Чудейки се дали да избухне в смях, или да изкрещи, Мальри повдигна ръка към устните си. — Надявам се езикът да е бил твоят.

— Аз също.

Задъхан, Флин се загледа в нея. Косите ѝ бяха съблазнително разрошени, страните зачервени, а устните леко подути от страстните атаки на неговите.

Силно перна Мо по носа и му нареди да седне. Кучето се отпусна на седалката и заскимтя, сякаш го бяха ударили с кол.

— Нямах намерение да прибързвам.

Малъри поклати глава...

— Аз също. А винаги действам по план.

— Отдавна не съм опитвал това в кола край пътя.

— Аз също. — Хвърли поглед по посока на жалните звуци откъм задната седалка. — При тези обстоятелства...

— Да. По-добре не. Искам да се любим. — Отново я притегли към себе си. — Да те докосвам. Да усещам движенията ти в ръцете си. Желая те, Малъри.

— Трябва да помисля. Всичко е толкова сложно.

Определено имаше върху какво да помисли и това бе фактът, че току-що едва не бе разкъсала ризата на един мъж в кола край пътя посред бял ден.

— Животът ми е в пълен безпорядък, Флин. — Мисълта бе толкова потискаща, че пулсът ѝ изведнъж отново стана нормален. — Каквито и да са плюсовете и минусите, оплесках нещата и трябва да стъпя на крака. Не умея да се справям със сложни ситуации, така че нека успокоим малко темпото.

Флин погледна към деколтето на блузата ѝ.

— Колко малко?

— Все още не зная. О, не мога да търпя това. — Малъри се обърна и надникна над облегалката. — Не плачи, нали си голямо момче? — Разроши козината между ушите на Мо. — Никой не се сърди на теб.

— Говори само от свое име — промърмори Флин.

СЕДМА ГЛАВА

Усещам слънцето, топлината и нещо, което тече като тих водопад, спускащ се от златна река. Струите ме обливат, сякаш при кръщение. Долавям уханье на рози, лилии, някакво непознато цвете със силен сладостен аромат. Чувам водата, която игриво се спуска и надига и отново влива в себе си.

Всичко това нахлува в мен, както и аз в него, но не виждам нищо друго, освен непроницаема бяла мъгла. Като завеса, която не мога да отместя. Защо ли не изпитвам страх?

Към мен се носи вълна от смях. Весел момичешки смях. Полъх на младост ме кара да се усмихвам и смехът напирва в гърлото ми. Искан да открия източника му и да се слея с него.

Зазвучават гласове, момичешки и весели, като птиче чуруликане.

Звуците се появяват и изчезват, усилват се и затихват. Към тях ли се нося, или се отдалечавам?

Завесата постепенно изтънява. Става съвсем ефирна, като дъжд от копринени нишки, които проблясват на слънцето. Отвъд нея виждам цветове, толкова ярки и наситени, че разкъсват ефирната мъгла и заслепяват очите ми. Лъчите пробягват по лъскави сребърни плочки и изпращат отблясъци към гъсти корони от зелени листа и ярки розови цветове, които не хвърлят сянка. Цветя танцуват в шадравани и спираловидни лехи.

Три жени, по-скоро момичета, седят край фонтан, от който звучи игрива мелодия. Те са изворът на смеха, който чувам. В скута на едната има малка арфа, а на втората — перо, но се смеят на кученцето в ръцете на третата.

Толкова са прелестни. От тях струи покоряваща невинност и изглеждат така съвършени, както градината, в която прекарват слънчевия следобед. В този миг съзирам меча на хълбока на третата девойка.

Може би невинни, но и силни. Усещам сила, която сега заискрява във въздуха.

И все още не изпитвам страх.

Наричат кученцето Дайърмейт и го оставят да потича край фонтана. Радостният му лай напомня звън на камбанки. Виждам как една от девойките обгръща талията на друга, а третата отпуска глава на рамото на втората. Превръщат се в неразделна триада. Едно цяло от три части, които се радват на новото си кученце и се смеят, докато гледат как то весело се търкаля сред цветята.

Чувам ги да изричат имена, които са ми познати отнякъде, както и лицата им. В далечината, в сянката на дърво с клони, натезжали от сочни плодове, виждам двойка в страстна прегръдка.

Той е висок и тъмнокож и излъчва сила, която би могла да стане страховита, ако някой разпали у него гняв.

Тя е красива и много стройна, но притежава и нещо повече от красотата.

Двамата са отчаяно влюбени. Усецам неудържимото желание, което гори в мен като пулсираща рана.

Нима любовта причинява толкова болка?

Тя кара момичетата да въздишат. „Някой ден“, казват си те с надежда. Някой ден и те ще обичат така страстно и романтично, със страх и радост, слети в едно с любимия. Ще познаят вкуса на устните му и трепета от докосването му.

Някой ден.

Ние стоим прегърнати, обзети от завист и потънали в блянове. Изведнъж небето притъмнява. Цветовете избледняват. Усецам вятър. Надига се вихрушка от студ и тътенът ѝ отеква в ушите ми. От клоните се откъсват цветове и венчелистчетата им политат като розови куршуми.

Сега изпитвам страх. Обзема ме ужас още преди да зърна коварния черен силует на змия, пълзяща по сребърните плочки, и сянката, която се прокрадва сред дърветата и високо повдига стъклено ковчеже с черните си ръце.

Отекват думи. Притискам ръце към ушите си, за да ги заглуша, но звучат в съзнанието ми.

„Запомнете този съдбовен час, в който силата си ще развия аз. Смъртните души от този ден нека спят дълбоко в стъклен плен. Три хиляди години ще отминат и три жени в света ще се родят. Три смъртни три урока ще научат и тяхната съдба ще

предрешат. Отворят ли в срок златните ключалки, душите ще освободят. Миг повече, и те ще изгорят. Трите златни ключа изковавам и в ръцете на съдбата ги предавам“.

Вятърът утихва и въздухът застива. Там, на сребърните плочки, лежат трите девойки със затворени очи. Държат се за ръце. Трите части на едно цяло. А до тях е стъкленото ковчеже с прозрачни стени, обковани с олово по ръбовете, и три златни ключалки отпред. Вътре танцуват топли сини сияния, които се удрят в стените, безпомощни като пеперуди, затворени в стъклена. Ключовете са разхвърляни наоколо. Виждам ги и избухвам в плач.

Малъри все още трепереше, когато отвори вратата на Зоуи.

— Дойдох веднага щом можах. Трябваше да изпратя Саймън на училище. По телефона ми се стори разтревожена. Какво...

— Дейна все още не е дошла. Предпочитам да го споделя наведнъж и с двете ви. Приготвих кафе.

— Чудесно. — Зоуи сложи ръка на рамото ѝ и я побутна към едно кресло. — Аз ще го донеса. Все още изглеждаш задъхана. Насам ли е кухнята?

— Да.

С въздишка на благодарност, Малъри се отпусна и разтри страните си.

— Как мина срещата ти с Флин онази вечер?

— Какво? О, прекарах приятно. — Отпусна ръце и се загледа в тях, сякаш са чужди. — Без кучето ми се стори почти нормален. Това сигурно е Дейна.

— Аз ще отворя. Не ставай.

Зоуи забърза от кухнята към входната врата, преди Малъри да се изправи.

— Добре. Къде е пожарът? — попита Дейна и смръщи ноздри, доловила познат аромат във въздуха. — Кафе. Не ме карай да моля за чаша-две.

— Ще го донеса. Постой при Малъри — тихо добави Зоуи.

Дейна се отпусна на един стол, нацупи устни и втренчи поглед в домакинята.

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря.

— Хей, не очаквай да те разцелувам, след като ме измъкна от леглото и едва успях да изпия едно кафе. Освен това с облекчение забелязвам, че когато станеш от сън, външността ти не е толкова съвършена. Какво има?

Малъри вдигна очи, когато Зоуи донесе поднос с три големи чаши кафе.

— Сънувах нещо.

— Аз също. Мисля, че беше свързано със Спайк от „Бъфи, вампирът убиец“ и огромен шоколад, но ти се обади и прекъсна съня ми.

— Дейна. — Зоуи поклати глава и седна на облегалката на креслото на Малъри. — Кошмар ли беше?

— Не, поне... не. Веднага щом се събудих, напечатах всичко. — Стана и взе от масата няколко листа. — Никога досега не съм запомняла сън с такива подробности. Описах го, защото се боях, че ще забравя някои от тях. Но едва ли. По-лесно ще бъде, ако двете просто прочетете записките.

Подаде им напечатаните страници, взе своята чаша и застана до остъклените врати за верандата.

Ще бъде още един прекрасен ден, каза си тя. Започваше поредният слънчев летен ден с ясно небе и топъл бриз, в който хората щяха да ходят по улиците на града и да се наслаждават на хубавото време, докато изпълняват нормалните си ежедневни задължения в нормалния свят.

А Малъри никога нямаше да забрави свистенето на вятъра от съня си и внезапния вледеняващ студ.

— Господи! Разбирам какво те е разтърсило толкова, ясно е от какво е породено. Флин ми разказа за посещението ви в къщата вчера. Видяла си отново картината и тя просто се е запечатала в подсъзнанието ти.

— Страховито е. — Зоуи стана, приближи се към Малъри и разтри раменете ѝ. — Нищо чудно, че си толкова разстроена. Радвам се, че ни се обади.

— Не беше просто сън. Аз бях там. — Малъри задържа чашата си с две ръце, за да ги стопли, и се обърна. — Влязох в онази картина.

— Добре, скъпа, успокой се. — Дейна вдигна ръка. — Твърде много се вживяваш, това е. Понякога ярките сънища наистина са обсебващи.

— Не очаквам да ми повярвате, но ще изрека на глас това, което не излиза от главата ми, откакто се събудих.

Спомняше си, че когато се бе събудила, потръпваше от студ, а в ушите ѝ отекуваше свистенето на ужасяващата вихрушка.

— Бях там. Усещах мириса на цветя и топлината, а после студа и вятъра. Чух писъците им. — Затвори очи и у нея се надигна паника. — Долових заплахата, витаеща във въздуха. Думите продължиха да звучат в съзнанието ми, след като се събудих. Бяха на галски, но ги разбирах. Нима е възможно?

— Просто си решила, че...

— Не! — Енергично поклати глава и погледна Зоуи. — Знаех. Когато се разрази буря и всичко полудя, чух трите момичета да викат на баща си: „Чи атаир син“. „Татко, помогни ни.“ Тази сутрин проверих значението, но го знаех. Откъде? — Дълбоко си пое дъх. — Имената им са Венора, Ниниан и Кайна. Как е възможно да ги зная?

Върна се до креслото и отново седна. Най-сетне бе споделила това, което я терзаеше, и изпита облекчение. Пултът ѝ се успокои, както и гласът ѝ.

— Толкова се страхувах. В един миг бяха просто млади момичета, които си играят с кученце в свършен и спокоен свят, а в следващия човешкото в тях бе изтръгнато, страдаха, а не можех да сторя нищо, за да им помогна.

— Не зная какво да мисля за това — каза Дейна след миг. — Опитвам се да разсъждавам логично. Картината те привлече силно още от първия миг. Знаем, че легендата е келтска. Изглеждаме като трите девойки, което ни кара да се идентифицираме с тях.

— Откъде знаех галски? Откъде знаех имената им?

Дейна се намръщи над кафето си.

— Ще ви кажа още нещо, което зная. Силата, която е заключила душите им, е огромна и ненаситна. Тя не иска да успеем.

— Ковчежето и ключовете — прекъсна я Зоуи. — Видяла си ги. Знаеш как изглеждат.

— Ковчежето е просто и много красиво. Стъклено, с оловен обков, висок извит капак и три ключалки отпред. Ключовете са същите

като на логото на поканите и герба на знамето. Малки са, не по-дълги от шест-седем сантиметра.

— Все още има много неясноти — отбеляза Дейна. — Щом ключовете са били там, защо са ги скрили? Защо просто не са ги дали, на когото трябва, и край на играта?

— Не зная. — Малъри потърка слепоочията си. — Трябва да има причина.

— Каза, че знаеш и имената, с които те са наричали двамата влюбени в сянката на дървото — напомни й Дейна.

— Роуина и Пит. — Малъри отпусна ръце. — Роуина и Пит — повтори тя. — И те не успяха да предотвратят това, което се случи. Стана светкавично. — Въздъхна дълбоко. — Ето кое е най-странното: аз вярвам във всичко това. Зная колко налудничаво звучи, но искрено вярвам. То се случи. Преминах отвъд Завесата на сънищата и сцената се разигра пред очите ми. Трябва да открия ключа. На всяка цена трябва да го откроя.

След сутрешното съвещание, на което бе хапнал понички и се бе наложило да дава обяснения на разгневена репортерка защо статията ѝ за есенната мода е била съкратена наполовина, Флин се оттегли в офиса си.

Тъй като екипът му се състоеше от по-малко от тридесет души, сред които и напориста шестнадесетгодишна авторка на тийнейджърска рубрика, гневът на един от тях бе голям проблем.

Прегледа съобщенията си, прочете материал за нощния живот във Вали, одобри две снимки за следващия брой и провери какви са приходите от реклами. Чуваше звън на телефони и дори през затворената врата до слуха му достигаше тракане на клавиатури. Радиото над шкафа пращеше и бръмчеше, а звукът на телевизора, едва сместен между книгите върху една лавица, бе изключен.

Прозорецът му бе отворен и от вън нахлуваше шум на автомобили и ритъм от твърде усилена стереоуредба. В съседното помещение често се затръшваха врати. Рода, която съставяше колоната за светски клюки и мода, все още изливаше гнева си.

Без да наднича през стъклената преграда, си представяше как хвърля стрели по негов адрес. Тя, както и повече от половината

персонал, работеше в редакцията откакто той бе дете и мнозина все още смятаха „Диспеч“ за вестник на майка му или дори на дядо му.

Понякога това го изпълваше с негодувание, друг път с отчаяние, а имаше и моменти, в които просто го караше се усмихва.

Не можеше да реши как да реагира този път. Единственото, което Рода го бе накарала да изпита, бе неувереност.

Най-добре бе да не мисли за нея, а да доизглади старта си за заседанието на общинския съвет, на което бе присъствал предишната вечер. Предложение за подмяна на светофарите до централния пазар и дебати за бюджета и нуждата от ремонт на тротоарите на главната улица. Идеята за инсталиране на таксови апарати на паркингите, с цел да бъдат събрани средства за този ремонт бе родила разгорещен спор.

Флин направи всичко възможно да придаде на материала пикантен привкус, без да нарушава журналистическата етика и обективност.

„Диспеч“ не бе „Дейли Планет“, но и той не бе Пери Уайт. Никой не желаше да се държи с него като с началник. Дори без честите избухвания на Рода не бе сигурен дали някой от екипа, дори самият той, вярва, че вестникът е под негово ръководство.

Сянката на майка му, Елизабет Флин-Хенеси-Стийл, бе твърде дълга. Дори името ѝ хвърляше сянка.

Разбира се, че я обичаше. През повечето време дори я харесваше. В тийнейджърските му години бяха имали чести спречквания, но винаги я бе уважавал. Не можеше да не изпитва уважение към една жена, която с еднаква увереност управляваше и живота, и бизнеса си.

Не можеше да не ѝ се възхищава за достойнството, с което се бе оттеглила от този бизнес, макар и да го бе стоварила върху плещите на сина си, който бе поел бремето с неохота.

Беше се отървала от всичко, включително и от нахални репортери като Рода, за което Флин ѝ завиждаше.

Рода нервничеше и губеше времето си, вместо да работи. Нарочно го дразнеше. „Не си струва да се ядосваш — каза си той. — Денят не е подходящ да ѝ показваш кой командва.“

Но скоро щеше да настъпи подходящ момент. Бе съсредоточен върху оформянето на статията си в колони, когато влезе Дейна.

— Дори не си направи труда да почукаш или поне дискретно да надникнеш през вратата, преди да нахълташ.

— Не съм нахълтала. Трябва да поговоря с теб, Флин. — Тя се настани на един стол и огледа офиса. — Къде е Мо?

— Днес е наказан в задния двор.

— Аха.

— Не е зле да отидеш при него за малко следобед. Бихте могли да стъкмите нещо за вечеря, докато се прибера.

— Разбира се.

— Слушай, денят ми започна ужасно. Имам главоболие, а трябва да довърша оформлението на тази статия.

Дейна нацупи устни и го изгледа изпитателно.

— Рода пак е вдигнала скандал?

— Не я гледай — сопна ѝ се Флин, преди да извърне глава към преградата. — Ще стане още по-злобна.

— Флин, защо просто не я уволниш? Прекалено дълго търпиш изблиците ѝ.

— Работи за „Диспеч“ от осемнадесетгодишна. Това е доста време. Благодаря, че се отби да ми даваш съвети как да се справям с персонала си, но съм зает.

Дейна спокойно изпъна дългите си крака.

— Този път здравата те е вбесила, а?

— По дяволите.

Шумно въздъхна и издърпа чекмеджето на бюрото си, което държеше опаковка аналгин.

— Справяш се добре тук, Флин.

— Да, да — промърмори той и извади от друго чекмедже бутилка вода.

— Стига, говоря сериозно. Добър си в работата си колкото Лиз. В някои отношения дори по-добър, защото приемаш препоръки. Освен това пишеш по-добре от всеки в екипа си.

Прикова поглед в нея, докато преглъщаше таблетката.

— На какво дължа тези комплименти?

— Изглеждаш съсипан. — Мразеше да го вижда истински нещастен. Сърдит, объркан, разгневен — да, но не и с израз на отчаяние в очите. — Плезънт Вали не може без „Диспеч“, а „Диспеч“ не може без теб. Но може без Рода и тя го знае. Обзалагам се, че това я кара да беснее.

— Така ли мислиш? — Думите ѝ му донесоха утеха. — Имам предвид причината за държането ѝ.

— Убедена съм. По-добре ли се чувстваш?

— Да. — Флин затвори бутилката и я прибра. — Благодаря.

— Второто ми добро дело за днес. Прекарах един час с Малъри и още двадесет минути в умуване дали да ти обадя, или да си остане между нас, момичетата.

— Ако сте си говорили за прически, месечен цикъл или голямата разпродажба в търговския център, по-добре да остане между вас.

— Престани с мъжкарското си пренебрежение или нищо няма да... каква разпродажба?

— Прочети обявата в утрешния брой на „Диспеч“. Какво става с Малъри?

— Добър въпрос. Сънувала е нещо, но не вярва, че е било сън.

Дейна му преразказа разговора им, преди да извади от чантата си своето копие от записките на Малъри.

— Тревожа се за нея, Флин, а започвам да се тревожа и за себе си, защото почти успя да ме убеди, че е права.

— Замълчи за минута. — Прочете написаното два пъти, а след това се облегна назад и се загледа в тавана. — Представи си, че наистина е права.

Гласът ѝ издаде раздражение.

— Говориш като Мълдър и искаш аз да вляза в ролята на Скъли. Става дума за богове, магии и пленени души.

— Обсъждаме вероятностите, всяка от които трябва да бъде проверена. Къде е тя сега?

— Каза, че отива в галерията, за да потърси нещо във връзка с картината.

— Добре. Значи се придържа към плана.

— Не си се виждал с нея.

— Не, но ще се видим днес. А ти? Откри ли нещо?

— Попаднах на няколко нишки.

— Добре, нека се срещнем у дома довечера. Обади се на Зоуи, а аз ще кажа на Мал. — Когато видя намръщеното изражение на Дейна, той се усмихна. — Ти ме потърси, сестричке. Вече съм замесен.

— Наистина съм ти задължена за това...

— О, сладурче, всяка възможност да направя нещо зад гърба на онази кукла — нацистка е добре дошла за мен.

Все пак Тод предпазливо се огледа наляво и надясно, преди да отвори вратата на офиса, който по-рано бе принадлежал на Малъри, а сега бе владение на Памела.

— Господи, какво е направила с моя офис.

— Истинско кощунство, нали? — Тод артистично потръпна. — Сякаш някой е повърнал върху антика от времето на Луи XIV. Доволен съм единствено, че тя вижда тази грозота всеки път, когато влезе.

Помещението бе препълнено. Извитото бюро, масите, столовете и двете канапета се бореха за място върху килима на крещящи червени и златисти шарки. По стените бяха окачени картини в сложно гравирани позлатени рамки, а всяка равна повърхност бе отрупана със сувенирни кутийки, стъклени статуетки и какво ли не. Малъри забеляза, че поотделно всеки от предметите е малко съкровище. Струпани в толкова ограничено пространство обаче, напомняха за много скъпа гаражна разпродажба.

— Как успява да свърши нещо тук?

— Има роби и покорни слуги — мен, Ернестин, Джулия Франко. Симон Легре седи на трона си и дава заповеди. Късметлийка си, че се измъкна, Мал.

— Може би.

Все пак бе мъчително да влезе през входната врата на сградата, в която вече нямаше място за нея. Нямаше представа къде е мястото ѝ.

— Къде е тя сега?

— Обядва в клуба. — Тод погледна часовника си. — Имаш два часа.

— Не ми е нужно толкова време. Трябва ми списък на клиентите — каза тя и се отправи към компютъра на бюрото.

— О, нали не си решила да измъкваш клиенти изпод красивия ѝ нос, чудо на пластичната хирургия?

— Не. Хм, идеята не е лоша, но не. Опитвам се да разкрия автора на една картина. Трябва да разбере кой от клиентите купува творби в подобен стил. После ще запиша файловете за картини с митологическа тематика. По дяволите, сменила е паролата.

— Моя е.

— Използва твоята парола?

— Не. М-О-Я. — Поклати глава. — Написа си я на лист, да не я забрави като предишните две пароли. Случайно видях бележката.

— Обичам те, Тод — извика Малъри, докато я въвеждаше.

— Заслужавам ли да ми кажеш за какво е всичко това?

— Разбира се, но първо трябва да поговоря с няколко души. — Бързо копира на дискета списъка на клиентите с подробни сведения за тях. — Кълна се, че няма да използвам информацията за нищо незаконно или неетично.

— Много жалко.

Това я накара да се засмее. Извади от чантата си разпечатка на една от дигиталните снимки на картината.

— Позната ли ти е тази творба?

— Не, но има нещо в стила.

— Точно така. Нещо в стила. Не мога да отгатна чия е, но съм виждала някъде други произведения на този художник. — Отвори друг файл и сложи нова дискета. — Ако си спомниш, обади ми се по което и да е време на денонощието.

— Толкова ли е спешно?

— Ако не изживявам някакъв период на лудост, би могло да се окаже.

— Има ли нещо общо с М. Ф. Хенеси? Върху материал за вестника ли работиш?

Малъри ококори очи.

— Откъде ти хрумна?

— Онази вечер са ви видели да вечеряте заедно. Чувам всичко — добави Тод.

— Не е свързано с него, поне не пряко. И не, не работя за вестника. Познаваш ли Флин?

— Само в сънищата си. Симпатията е.

— Е... може би отново ще изляза с него. Не желяех да започвам нова връзка, но изглежда, става точно това.

— Целувки?

— Няколко.

— Оценка?

— Максимална.

— Секс?

— Почти, но здравият разум надделя.

— По дяволите!

— Освен това е забавен, интересен и толкова ловък манипулатор, че не усещаш как започваш да играеш по свирката му. Остроумен е и ми се струва изключително упорит.

— Явно е съвършен. Имам ли шанс с него?

— Съжалявам, приятел, но може би ще го запазя за себе си. — Извади дискетата, затвори всички документи и изключи компютъра. — Мисията е изпълнена без жертви. Благодаря, Тод. — Обви ръце около врата му и звучно го целуна. — Трябва да се залавям за работа върху това.

Върна се в апартамента си и прекара по-голямата част от деня в преглеждане на информацията, отсяване и елиминиране, докато успя да състави сравнително кратък списък. Преди да тръгне към къщата на Флин, го бе свела до тридесет процента от клиентите на галерията. Дейна вече бе там, когато пристигна.

— Вечеряла ли си?

— Не. — Малъри предпазливо се огледа за Мо. — Забравих.

— Всичко е наред. Поръчали сме пица. Флин изведе Мо на разходка. Имаш ли нещо против, че му разказах съня?

— Не, вече го въвлякохме в тази игра.

— Добре. Настанявай се. Ще пийнем вино.

Току-що бе седнала, когато пристигна Зоуи заедно със Саймън.

— Надявам се, че няма проблем. Не можах да намеря детегледачка.

— Нямам нужда от детегледачка — заяви Саймън.

— Аз имам. — Зоуи сложи ръка на рамото му. — Има домашно за писане, ще се намери ли някое удобно кътче? Донесох оковите.

Дейна му намигна.

— Ще го затворим в тъмницата. Какво ще кажете да го мъчим, а после да го нахраним с пица?

— Вече сме...

— Мога да хапна пица — прекъсна майка си Саймън и нададе вик, когато Мо се втурна в къщата през задната врата. — Ау, какво голямо куче!

— Саймън, недей...

Но момчето и кучето вече се боричкаха, привлечени от взаимна любов от пръв поглед.

— Хей, Флин, виж кого ни е довела Зоуи. Трябва да го караме да напише домашното си.

— Отдавна ми се иска да поизмъчвам някого. Ти сигурно си Саймън.

— Аха. Страхотно куче, господине.

— Кучето се казва Мо, а аз съм Флин. Зоуи, ще позволиш ли на Саймън да заведе Мо в задния двор и да потичат като луди?

— Добре. Двадесет минути, Саймън, и после залягаш над учебниците.

— Супер!

— Ето там, отзад — каза му Флин. — Отвън има топка, цялата в драскотини и лиги. Обича да я хвърля, а ти да му я носиш обратно.

— Много смешно — отбеляза Саймън. — Да вървим, Мо.

— Пицата — каза Дейна, когато на вратата се позвъни. — Да го повикам ли? — обърна се тя към Зоуи.

— Не, току-що изяде три порции спагети.

— Флин, бъди кавалер. Плати за пицата.

— Защо винаги трябва да се правя на кавалер? — Хвърли поглед към Малъри и се усмихна. — Ето защо.

Дейна седна на пода с нова тетрадка в скута.

— Нека бъдем организирани. Като библиотекар държа на това. Зоуи, налей си вино. Всеки ще разкаже какво е открил или измислил от последната ни среща досега.

— Аз не успях да намеря много. — Зоуи извади папка от платнената си торба. — Но напечатах записките си.

— Добро момиче. — Дейна със задоволство взе папката и посегна към първата кутия с пица, когато Флин остави двете на масата. — Умирам от глад.

— Да започваме с новините. — Той седна на дивана до Малъри, повдигна брадичката ѝ и я целуна дълго и страстно. — Здравей.

— Господи, аз няма ли да получа същото?

Обърна се, когато чу въпроса на Зоуи и се наведе към нея, но тя се засмя и леко го побутна.

— По-добре да се задоволя с вино.

— Ако Флин е свършил с целувките... — заговори сестра му.

— Почакай да си поема дъх.

— По-сериозно — строго нареди Дейна. — Вече знаем преживяването на Мал. Ето напечатаните ѝ записки, които ще добавя към информацията, събрана досега.

— Имам още. — Малъри си взе парче пица от кутията и я сложи върху картонена чинийка. — Списък от клиенти на галерията, които са купили или проявили интерес към творби с класическа или митологическа тематика. Освен това започнах да търся подобен стил, но това ще отнеме време. Реших утре да се обадя на тези хора по телефона.

— Мога да помогна — предложи Зоуи. — Хрумна ми, че може би трябва да издирваме произведения, в които ключът присъства като мотив.

— Добра идея — съгласи се Малъри и откъсна парче от хартиените кърпи, които служеха за салфетки.

— Имам няколко уговорени срещи, но ще ги отложам.

— Прегледах напътствията. — Дейна повдигна чашата. — Можем да извадим някои ключови фрази и да търсим места с подобни имена. Например „Пеещата богиня“. Не попаднах на нищо, наречено така, но би могло да бъде име на магазин или ресторант.

— Не е лошо — каза Флин и си взе второ парче пица.

— Имам още новини. — Но продължи едва след като хапна залък и отпи глътка вино. — Въведох в Интернет трите имена, които Малъри е чула в... съня си. „Ниниан“ се среща на няколко места. В някои легенди така се нарича магьосницата, която е пленила Мерлин в кристалната пещера. В други това е името на майка му. Но когато написах заедно с другите две, имах сполучливо попадение в сайт за езотерика и божества. Там прочетох версия на легендата, в която трите дъщери са назовани точно с тези имена.

— Така се казват. Едва ли смяташ, че съвпадението между имената от съня ми и тези, които си открила, е случайно.

— Не — колебливо каза Дейна. — Но не е ли възможно да си влязла в същия сайт и трите имена просто да са се запечатали в съзнанието ти?

— Не. Щях да ги напиша и да ги запомня. Никога не съм ги чувала преди онзи сън.

— Добре. — Флин докосна коляното ѝ. — Първо, ще ви кажа, че не намерих никакви сведения за транспортиране на мебели до „Уориърс Пийк“, както и за клиенти на фирма за превоз, записани под името „Триад“.

— Трябва да са ги пренесли там по някакъв начин — възрази Дейна. — Не е станало с магическа пръчка.

— Просто излагам фактите. Агенцията за недвижими имоти също не е уредила това. До момента не съм попаднал на никаква следа как Роуина и Пит са се озовали в „Пийк“. Не твърдя, че няма такава — побърза да обясни той, преди Дейна да го прекъсне. — Просто не се натъкнах на нея по логически път.

— Предполагам, че трябва да опитаме по нелогически.

Флин се усмихна на Зоуи.

— Права си. Но остава още една логическа стъпка, която може да се направи. Кой от познатите ми е сериозен колекционер на творби на изкуството, когото бих могъл да използвам като източник? Семейство Вейн. Позвъних на стария си приятел Брад. След няколко дни пристига тук.

— Брад ще дойде във Вали? — попита Дейна.

— Ще поеме ръководството на местния магазин на „Хоуммейкърс“. Наследил е страстта на предците си към изкуството. Описах му картината, доколкото можах. Още преди да свърша, той ми каза заглавието — „Дъщерите в стъклен плен“.

— Не, не може да бъде. Не съм чувала за нея. — Малъри стана и нервно закри из стаята. — Кой е художникът?

— Не се знае със сигурност.

— Не е възможно — продължи Малъри. — Такъв велик талант, а да не е известен. Би трябвало да съм виждала и други негови творби.

— Може би не. Брад казва, че никой не знае много за този художник. „Дъщерите в стъклен плен“ е видяна за последен път в частен дом в Лондон. Къщата, в която се е намирала, според всички сведения е била разрушена при бомбардировките през 1942-а.

ОСМА ГЛАВА

Малъри не излезе от апартамента си цели два дни. Ровеше се в книги, провеждаше телефонни разговори и изпращаше писма по електронната поща. Струваше ѝ се глупаво да поема в десетки различни посоки и като отправни точки да ѝ служат само предположения. Далеч по-добре е да се довери на технологията и систематичната логика.

Не можеше да живее и дори да мисли сред безпорядък. „Затова се провалих като художник“, каза си тя, докато внимателно поставяше етикет на поредната папка.

Изкуството, истинското творчество изискваше известно влечение към загадъчното и вродена способност за оцеляване сред хаос. Поне такава бе нейното мнение. Умение човек да изпитва и разбира десетки различни емоции едновременно. Освен това безспорно бе необходим и талант да се изразят тези емоции върху платно.

На нея ѝ липсваше дарба, докато създателят на „Дъщерите в стъклен плен“ я притежаваше в изобилие. Картината в „Уориърс Пийк“ или друга творба на художника бе пътят. Вече бе убедена в това. Защо винаги се връщаше към нея? Защо в съня си бе влязла в нея?

Защо бе избрана да открие първия ключ, ако не заради познанията си и връзките си в художествените среди?

В напътствията се казваше да се огледа наоколо. Но дали ставаше дума за обстановката около нея в съня ѝ, или за тази около картината?

Отвори папката и отново разгледа разпечатките на снимките. От какво бяха заобиколени трите дъщери? Спокойствие и красота, любов и страст... и заплахата всичко да рухне. „Но и средството да бъде възстановено“, каза си тя.

Ключ във въздуха, сред клоните на дървото и във водата.

Сигурна бе, че няма да улови своя ключ от въздуха или да го намери скрит в короната на някое дърво. Какво означаваше това? И кой от трите бе нейният?

Твърде елементарно? Може би. Може би първо трябваше да надникне „дълбоко в себе си“ и да прецени чувствата, породени от картината, емоционалната и интелектуалната си реакция.

„Където богинята пее“, мислено си повтори тя, стана от бюрото и неспокойно закрачи. В съня ѝ никое от момичетата не пееше. Но шуртенето на водата във фонтана напомняше за музика. Може би имаше нещо общо с фонтана.

Може би ключът във водата бе нейният.

„От два дни се въртя в кръг“, помисли си тя с тревога.

Вече ѝ оставаха само три седмици.

Сърцето ѝ подскочи, когато чу отчетливо почукване на стъклото. От другата страна стоеше мъж с куче. Малъри инстинктивно прокара пръсти през косите си, хванати надве-натри на конска опашка. Беше без грим, а сутринта дори не си бе направила труда да се преоблече и все още бе по памучния клин и тениска, с които бе спала.

Изглеждаше не просто зле, а вероятно ужасно, както не бе изглеждала никога в живота си.

Когато отвори вратата, бе сигурна, че и Флин забеляза това, защото я изгледа със загриженост и каза:

— Скъпа, трябва да излезеш за малко.

Почувства как на лицето ѝ се изписа тъга.

— Заета съм. Работя.

— Виждам.

Флин погледна материалите върху масата в трапезарията, старателно събрани на купчини, красивата кана за кафе и порцелановата чаша. Имаше няколко малки кутии за моливи, кламери и етикети, всичките от еднаква червена пластмаса.

Стъклена тежест за книги на разноцветни ивици притискаше няколко напечатани страници. Под масата имаше кутия, в която тя навярно събираше всичко, свързано с проекта, с който бе заета в момента, и на следващата сутрин отново я отваряше. Стори му се удивително, че дори когато работи сама в дома си, се старее да поддържа ред. Мо докосна крака ѝ с носа си и се подготви за скок.

Малъри вече познаваше тази поза и вдигна ръка.

— Долу — нареди тя. Мо се подчини, макар и с неохота. За награда го потупа по главата. — Нямам никакви...

— Не изричай думата — предупреди я Флин. — Когато чуе за храна, полудява. Хайде, навън е страхотно. — Хвана ръката ѝ. — Ще се поразходим.

— Работя. А ти защо не си на работа?

— Защото след шест часа предпочитам да прекарвам времето си извън офиса.

— След шест? — Малъри сведе поглед към часовника и едва сега се сети, че сутринта не го бе сложила на ръката си. Това бе още един знак, че съвършено подреденият ѝ живот е излязъл от релси. — Не знаех, че е станало толкова късно.

— Ето защо имаш нужда от разходка. Свежият въздух ще ти се отрази добре.

— Може би, но не мога да изляза така.

— Защо?

— Защото съм по пижама.

— Не прилича на пижама.

— Но спя с тези дрехи и няма да изляза с тях, с разрошени коси и без грим.

— Няма изискване за официално облекло, когато отиваш да разходиш кучето. — Но Флин имаше майка и сестра и знаеше, че е безсмислено да убеждава една жена в това. — Ако все пак искаш да се преоблечеш, ще почакаме.

Беше си имал работа с доста жени и бе готов да чака от десет минути до цяла вечност. За жените преобличането за излизане бе като ритуал и той нямаше нищо против него. Можеше да поседи отвън на верандата и докато Мо си играе наоколо, да нахвърля идеи за статии в бележника си. Според него всяка минута свободно време трябваше да бъде оползотворена за нещо; дори ако то беизиране в далечината, докато мислите му се носят накъдето ги отведе вятърът. Този път посоката, в която се понесоха, бе какво да стори, за да накара Малъри отново да се озове в обятията му, но реши, че е по-добре да впрегне енергията си в работа.

Скоро Брад щеше да се завърне във Вали и „Диспеч“ трябваше да отрази това събитие, като публикува подробен материал за семейство Вейн и „Хоуммейкърс“. История на рода и компанията,

лицето ѝ при днешната икономическа обстановка и плановете ѝ за бъдещето.

Сам щеше да напише тази статия и да съчетае професионалния с личния си интерес. Точно както с Малъри. Започна да нахвърля нещата, които вече знаеше за нея, и чертите, които бе забелязал досега. На първия ред написа думите: „Русокоса, умна, красива“.

— Хей, добре е като за начало — каза той на Мо. — Имало е причина да изберат точно нея и тази причина със сигурност е свързана с личността ѝ, с това, което е или не е.

„Организирана. С богато въображение.“ Не бе срещал друг човек, който да притежава и двете качества. „Неомъжена. Безработна.“

Ха. Биха могли да публикуват статия за около тридесетгодишните несемейни жители на Вали. „Как да намериш партньор в един малък американски град?“ Ако я възложеше на Рода, може би тя отново щеше да му проговори.

Вдигна поглед, когато с крайчеца на окото си усети движение, и видя Малъри да върви към вратата на верандата. Не ѝ бе отнело толкова време да се преоблече и гримира, колкото бе очаквал. Изправи се и хвана Мо за нашийника, преди кучето да се втурне към нея.

— Изглеждаш страхотно. Ухаеш още по-добре.

— Дано не се наложи да се преобличам отново. — Малъри се наведе и потупа Мо по носа. — Никакви скокове.

— Какво ще кажеш да отидем с колата до реката? Ще го пусна да тича на воля.

Не би могла да отрече, че умело бе успял да превърне разходката с кучето в любовна среща. Толкова умело, че тя осъзна това едва когато седяха на одеяло край реката и хапваха пържено пиле, докато Мо гонеше катерички и лаеше.

Но нямаше от какво да се оплаче. Въздухът бе хладен и свеж, а слънцето вече се снишаваше на запад. Щом се скрие зад възвишенията, небето щеше да добие сив оттенък и да стане още по-хладно. Ако останеха, докато изгреят звездите, щеше да се наложи да облече тънкото яке, което бе взела.

Откога не бе съзерцавала звездите? Беше се съгласила да дойдат тук, но сега се питаше дали ще има полза от това кратко разсейване,

или мислите ще станат още по-объркани. Не обичаше да стои затворена у дома. Нуждаеше се от контакт с хора, от разговори, шум и движение. Тази потребност я караше да осъзнава, че трябва отново да стане част от трудещите се жители на града.

Дори и да получише един милион долара в края на тази странна игра, трябваше да работи само за да влага енергията си в нещо полезно.

— Трябва да призная, радвам се, че ме измъкна от къщи.

— Ти не си язовец. — Флин пъкна ръка в пакета за още едно бутче и когато видя израза на недоумение, изписан на лицето ѝ, продължи: — Ти си социално животно. Дейна например е по-скоро язовец. Ако я оставиш сама, седмици наред ще стои в дупката си, ще се рови в книги и ще се налива с кафе, докато ѝ хрумне да излезе на чист въздух. Аз бих полудял за ден-два. Имам нужда от зареждане. Както и ти.

— Прав си. Как успя да прозреш това толкова скоро?

— „Скоро“ е относително понятие. През последната седмица прекарах толкова часове в мисли за теб, колкото не съм посвещавал на друга жена за година. Доста отдавна не съм мислил за жена, ако те интересува.

— Не зная дали ме интересува. Всъщност, да — поправи се тя. — Защо не споменаваш за ключа и не питаш какво съм открила?

— Защото ти е писнало от това. Ако имаше желание да говориш за него, досега сама щеше да повдигнеш въпроса. Не си срамежлива.

— Отново си прав. Защо ме доведе тук, извън града?

— Тихо е. Гледките са прекрасни. На Мо му харесва. А съществува и малка вероятност да те видя гола върху това одеяло...

— Нищожна.

— Все пак ще опитам късмета си. — Набоде с пластмасова вилица парче картоф от салатата, която бяха купили от заведение за бързо хранене. — Освен това исках да видя дали Брад вече се е нанесъл. — Погледна отвъд малката река към старата двуетажна къща на отсрещния бряг. — Изглежда, не е.

— Той ти липсва.

— Този път ти си права.

Мальри откъсна стрък трева и вяло го плъзна между пръстите си.

— И аз имам няколко приятелки от колежа. Бяхме много близки и мислехме, че винаги ще бъде така, но се разпиляхме и сега се виждаме най-много веднъж в годината. Чуваме се по телефона и си пишем по електронната поща, но не е същото. Липсват ми. Липсва ми приятелството ни и телепатията, която възниква между хора, прекарващи дълго време заедно. Често отгатвах мислите им. И с теб ли беше така?

— Почти. — Флин протегна ръка и заигра с краищата на косите ѝ, както тя със стръка трева. — Но се познаваме от деца. Не обичаме да водим лични разговори по телефона, може би защото и двамата с Брад прекарваме по-голямата част от работния си ден в служебни обаждания. Електронната поща е нещо друго. Джордън е цар в това отношение.

— Срегнах се с него за около деветдесет секунди веднъж, когато раздаваше автографи. В Питсбърг, преди около четири години. Тъмнокос красавец с опасен блясък в очите.

— Падаш ли си по опасни типове?

Този въпрос я накара да избухне в смях. Флин седеше върху овехтялото одеяло и кротко хапваше пържено пиле, докато голямото му глупаво куче лаеше по катеричка, която бе на три метра от земята сред клоните на едно дърво.

Изведнъж той я повали по гръб, тялото му притисна нейното и смехът ѝ секна. Устните му бяха опасни. Глупаво бе от нейна страна да забрави това. Колкото и спокойно и шеговито да се държеше привидно, в него бушуваше буря, която я връхлетя, преди да успее да потърси подслон.

Без да се замисли, тя я остави да бушува и онази съкровена част от нея, която никога не бе дръзвала да разкрие, сега излезе на показ. Бе готова да се отдаде на внезапния порив.

— Е, как е? — промълви той и невероятните му устни се впиха в шията ѝ.

— Дотук добре.

Вдигна глава и я погледна. Сърцето му подскочи.

— Долавям нещо много силно тук. Нещо голямо.

— Не мисля...

— Напротив. — Последва гневен изблик, породен от неочаквано нетърпение. — Защо се опитваш да отричаш? Самият аз не съм отчаян

колкото теб. Не искам да използвам точно тази метафора, но е като щракване на ключ в ключалка. Чух това щракване, по дяволите. — Надигна се и прокара треперещи пръсти през косите си. — А не съм готов за него.

Тя се изправи и трескаво приглади предницата на ризата си. Смутена бе, защото гневът му ѝ се струваше едновременно вбесяващ и възбуждащ.

— Мислиш, че аз искам да го чуя? Точно сега имам предостатъчно грижи и без ти да се въртиш в съзнанието ми. Трябва да открия първия ключ. Щом разреша тази загадка, искам да си намеря работа, но не каквото и да е. Искам...

— Какво? Какво искаш?

— Не зная. — Малъри стана. У нея се бе надигнала ярост, причината за която не можеше да назове. Застана с лице към къщата отвъд реката и скръсти ръце. — А досега винаги съм знаела какво искам.

— За разлика от мен.

Той също стана, но не отиде при нея. Не бе сигурен какво намира в него — гняв, желание или страх, но бе така разтърсващо, че не смееше да я докосне.

Вятърът играеше с косите ѝ, както преди малко пръстите му. Облакът от златисти къдрици бе като свален от картина. Изглеждаше толкова крехка и съвършена така, в полупрофил на светлината на залязващото слънце, чиито лъчи очертаваха с огнени контури върховете на западните възвишения.

— Единственото, за което някога съм бил абсолютно сигурен, че желая... — осъзна той — си ти.

Малъри хвърли поглед към него, почувствала нервно свиване в стомаха.

— Не си въобразявам, че съм единствената жена, с която си искал да спиш.

— Не си. Всъщност първата беше Джоули Риденбекер. Бяхме на тринадесет години и желанието ми беше задоволено.

— Сега се шегуваш с това.

— Не, казвам самата истина. — Приблужи се към нея и продължи да говори с тих глас. — Желаях Джоули, доколкото знаех какво означава това на тринадесет. Беше силно и неудържимо и

изпитах известна наслада. Пожелавал съм и други жени в живота си. Дори обикнах една и благодарение на това зная каква е разликата между физическото желание и това, което изпитвам към теб. Ако исках само секс, не бих се ядосал.

— Едва ли имам някаква вина за гнева ти — намръщи се Малъри. — Вече не изглеждаш ядосан.

— Винаги, когато съм сериозно разгневен, се държа разумно. Това е проклятие. — Взе топката, която Мо бе оставил до краката му, и я хвърли със силен замах. — Ако мислиш, че е удоволствие да можеш да разбираш и двете страни в един спор и да преценяваш аргументите им, повярвай ми, ужасно е.

— Коя беше тя?

Флин сви рамене, взе топката, след като Мо я върна, и отново я хвърли.

— Няма значение.

— Бих казала, че има. Все още означава нещо за теб.

— Просто не се получи.

— Добре. Време е да се прибирам.

Малъри се върна до одеялото, застана на колене и започна да събира остатъците от импровизирания пикник.

— Възхищавам се на това умение. На дарбата на жените да се преструват на безразлични — обясни той и за пореден път хвърли топката във въздуха. — Тя ме напусна. Или аз отказах да тръгна с нея. Зависи от гледната точка. Бяхме заедно почти година. Работеше като репортер за местна радиостанция. После започна да води предаване през уикенда, а по-късно вечер. Беше добра и споровете ни за влиянието и стойността на пресата и електронните медии бяха изключително възбуждащи. Възнамерявахме да се оженим и да се преместим в Ню Йорк. Проблемът бе в преместването. Тя получи предложение от станция там и замина. Аз останах.

— Защо остана?

— Защото съм скапаняк като Джордж Бейли.

Изстреля топката като ракета.

— Не разбирам.

— Джордж Бейли се е отказал от мечтите си за пътувания и приключения и е останал в родния си град, за да спаси старата банка. Не съм Джими Стюърт, но „Диспеч“ се оказа моята стара банка.

Вторият ми баща се разболя. Майка ми прехвърли част от отговорностите на главен редактор на мен. Предполагах, че е временно, докато Джо отново стъпи на крака. Но лекарите го посъветваха да се премести някъде, където зимите не са толкова студени, и майка ми се съгласи. Освен това имат право да се порадват на пенсионерските си години. Тя заплаши, че ако не поема вестника, ще го закрие, а майка ми никога не говори празни приказки. — Засмя се насила и отново хвърли топката. — Уверявам те, че е така. Или някой от семейство Флин ще ръководи „Диспеч“, или няма да има „Диспеч“.

„Майкъл Флин Хенеси“, помисли си Малъри. Значи името Флин бе наследство на рода му.

— Щом е знаела, че ти искаш нещо друго...

— Беше категорична — усмихна се той. — Можех да нарежа всичко и да замина с Лили за Ню Йорк. Целият персонал на редакцията щеше да остане без работа. Половината от тези хора, а може би повече, нямаше да бъдат наети от онзи, който реши да основе нов вестник. Тя знаеше, че ще избира да остана. — Огледа топката в ръката си, завъртя я и бавно добави: — Всъщност никога не е харесвала Лили.

— Флин...

Той отстъпи пред нетърпеливите подскоци на Мо и повдигна топката.

— За да не ме сметнеш за слаб и жалък, държа да изтъкна, че исках да замина. Тогава обичах Лили, но не толкова, че да се откажа от всичко тук, а тя ми постави ултиматум. Явно не ме е обичала достатъчно, защото замина, без дори да ми даде време да уредя нещата.

„Истината е, че помежду ви не е имало истинска любов“, помисли си Малъри, но не го изрече на глас.

— По-малко от месец след като се установи в Ню Йорк, се обади, за да развали годежа ни. Трябвало да се съсредоточи върху кариерата си, а една сериозна връзка носела много стрес, особено когато двама души живеят в различни градове. Даде ми свобода да се срещам с други хора и да продължа живота си, а тя щяла да бъде венчана за кариерата си. След шест месеца се омъжи за изпълнителен

директор на „Ен Би Си Нюз“ и се издигна в йерархията. Постигна това, което искаше, аз също.

Отново се обърна към Малъри. Изражението му бе спокойно, а погледът на зелените му очи бе ясен, сякаш зад тях никога не бе горяла ярост.

— Майка ми се оказа права, колкото и да ми е неприятно да го призная. Мястото ми наистина е тук и се занимавам с това, което искам.

— Фактът, че си го разбрал, говори много повече за личността ти, отколкото което и да е от двете неща.

За последен път хвърли топката.

— Накарах те да изпитваш съжаление към мен.

— Не. — Въпреки че бе прав. — Накара ме да изпитвам уважение. — Малъри се приближи и го целуна по бузата. — Мисля, че си спомням Лили от радиото. Червенокоса е, нали? Малко зъбата.

— Точно тя.

— Има носов и провлачен говор.

Флин се наведе и отвърна на целувката ѝ.

— Радвам се, че го каза. Благодаря.

Мо се върна при тях с топката.

— Докога може да издържи така? — попита Малъри.

— Цяла вечност или докато ръката ми омалее.

Тя ритна топката.

— Стъмнява се — каза Малъри, когато Мо игриво се отдалечи.
— Трябва да ме откараш у дома.

— Или да откарам Мо у дома, а ние...

— Това повдигане на вежди и присвиване на устни издава, че имаш нечисти помисли.

— Щях да предложа да отидем на кино.

— Не, друго се канеше да кажеш.

— Напротив. Случайно имам програмата на кината в жабката, ако искаш да я прегледаш.

Отново разговаряха непринудено и тя изпита желание да го разцелува, този път приятелски. Но вместо това се включи в играта, която бе започнал.

— Имаш екземпляри от вестника в колата, защото си негов собственик.

- Може би е така, но оставям на теб да избереш филма.
- А ако се спра на някой за изкуството със субтитри?
- Тогава ще страдам мълчаливо.
- Вече знаеш, че в момента не дават такива филми в местния киноцентър, нали?
- Позна. Хайде, Мо, скачай в колата.

Разсейването от загадката и проблемите за една вечер наистина ѝ се бе отразило добре. На сутринта Малъри се чувстваше по-бодра и оптимистично настроена. Вълнуващо бе да изпитва интерес и влечение към един мъж със сложен характер.

„Наистина е сложен“, помисли си тя. За нейна изненада се бе оказал такъв, след като първото ѝ впечатление бе, че е напълно предсказуем. Това го превръщаше в още една загадка за разрешаване.

Не можеше да отрече „щракването“, за което бе заговорил. Защо да го отрича? Не бе от жените, които гледат на интимните отношения като на игра. Беше предпазлива. Затова трябваше да разбере дали влечението е само физическо, или нещо повече.

„Загадка номер три“, реши тя и продължи с търсенето.

Първото телефонно обаждане сутринта доведе до смайващо откритие. Миг след като затвори, започна трескаво да прелиства учебниците си по история на изкуството.

Вратата на къщата на семейство Вейн бе широко отворена. Цяла армия мускулести мъже внасяха или изнасяха мебели и сандъци. Само като ги гледаше, Флин почувства болка в гърба.

Спомни си онзи уикенд преди години, когато той и Джордън се бяха нанесли в общ апартамент. Тогава двамата, с помощта на Брад, бяха качили диван, тежък колкото мотор „Хонда“, по стълбите до третия етаж.

„Такива времена бяха — помисли си Флин. — Слава богу, че свършиха.“

Мо изскочи през задната врата на колата и без да чака покана, се втурна право в къщата. Чу се трясък и ругатня. Докато тичаше след

него, Флин можеше само да се моли да не е направил на пух и прах някоя от антиките на семейство Вейн.

— Господи! Наричаш това кутре?

— Беше... преди година.

Флин погледна стария си приятел, който в момента бе обект на интереса на Мо, и сърцето му сякаш запя.

— Съжалявам за... лампа ли беше?

Брад погледна натрошените стъкла на пода.

— Беше, до преди минута. Добре, голямо момче. Долу.

— Вън, Мо. Тичай да хванеш заека!

В отговор Мо нададе лай и профуча през вратата.

— Какъв заек?

— Онзи, който живее във фантазията му. Здравей. — Флин пристъпи напред и под краката му изхрущяха стъкла. Прегърна приятеля си. — Добре изглеждаш. За костюмар.

— Кой е костюмар?

Не приличаше на такъв с износените джинси и работната риза. Все още бе строен и енергичен. Златното момче на фамилията Вейн, принцът в семейството, който с еднакво настървение даваше наставления на строителни работници и председателстваше заседания на управителния съвет.

Може би първото му доставяше повече удоволствие.

— Снощи наминах, но беше пусто. Кога пристигна?

— Късно. Да се махнем от тук, за да не пречим — предложи Брад, когато хамалите внесоха поредния товар. Посочи с палец към кухнята.

Къщата винаги бе обзаведена с мебели от корпорацията на Вейн и често бе посещавана от отговорни лица. Сега тя бе домът на семейството във Вали и Флин я познаваше толкова добре, колкото собствения си дом. Кухнята бе преобзаведена, откакто бе влизал там, за да взема бисквити, но гледката през прозорците отвъд терасата бе все същата. Гори, вода и хълмове, издигащи се в далечината. Някои от най-съкровени спомени от детството му бяха свързани с тази къща. Както и със сегашния ѝ собственик.

Брад наля кафе и поведе приятеля си към терасата.

— Как се чувстваш отново у дома? — попита Флин.

— Все още не мога да кажа. Странно, може би.

Облегна се на парапета и се загледа в пейзажа. Всичко бе същото. Или нищо. След малко отново се обърна. Движеше се с лекота, свикнал с телосложението си. В големия град бе качил няколко килограма, но нямаше нищо против това. Русите му коси бяха потъмнели с годините, а трапчинките на бузите му сега приличаха по-скоро на бръчки. За негово облекчение. Имаше оловносиви очи под прави вежди. Погледът им често изглеждаше сериозен, дори когато на лицето му се появяваше усмивка. Флин знаеше, че те разкриват истинското му настроение. Когато очите на Брад се усмихваха, радостта му бе искрена, както сега.

— Радвам се да те видя отново, негоднико.

— Не мислех, че някога ще се върнеш за постоянно.

— Аз също. Нещата се променят, Флин. Предполагам, че така е писано. Нещо ме измъчваше от няколко години. Накрая осъзнах, че е носталгия. Какво става с теб, господин главен редактор?

— Добре. Надявам се, че ще се абонираш за вестника. Ще уредя това — добави Флин с усмивка. — Слагаме хубава червена кутия до пощата на всеки абонат. Ще получаваш сутрешния брой около седем часа.

— Запиши ме.

— Обещавам. В замяна искам интервю от Брадли Чарлз Вейн IV възможно най-скоро.

— По дяволите. Дай ми време да се устроя, преди да вляза в кожата си на влиятелен бизнесмен.

— Какво ще кажеш за понеделник? Ще дойда при теб.

— За бога, станал си също като Кларк Кент. Или по-лошо, като Луиз Лейн... без страхотните крака. Не зная какви са ангажиментите ми за понеделник, но ще се обадя на секретарката си да те вмести.

— Добре. Какво ще кажеш да пийнем по бира довечера?

— Нямам нищо против. Как е семейството ти?

— Мама и Джо живеят щастливо във Финикс.

— Всъщност имах предвид онази сладурана Дейна.

— Нали няма отново да започнеш да сваляш сестра ми? Смуцаващо е.

— Има ли си приятел?

— Не, няма.

— Все още ли е девствена?

Флин се намръщи.

— Млъквай, Вейн.

— Обичам да те дразня. — Брад въздъхна, вече напълно спокоен и доволен, че си е у дома. — Въпреки че е забавно, не за това ти се обадох да дойдеш. Има нещо, което мисля, че би искал да видиш. Поразмишлявах, след като ми каза в какво са се забъркали Дейна и приятелките ѝ.

— Знаеш нещо за онези хора в „Уориърс Пийк“?

— Не. Но зная доста за изкуството. Ела. В голямата приемна е. Тъкмо я разтоварвах лично, когато чух колата.

Тръгна по терасата, заобикаляща цялата къща, и сви покрай ъгъла, зад който имаше двойна остъклена врата с резбована дограма. Голямата приемна бе с висок таван, извит балкон и камина от зеленикав гранит с дъбови кантове. Имаше място за два дивана, единият в средата на стаята, а другият уютен ъгъл, удобен за разговори насаме. През широк свод се влизаше в онази част на помещението, където бе пианото, на което Брад бе прекарвал дълги часове в досадни упражнения. Там, подпряна на стената на втора камина, бе картата.

Флин почувства, че му се завива свят.

— Господи! Мили боже!

— Озаглавена е „След магията“. Купих я на търг преди около три години. Помниш ли, споменах ти, че съм я избрал, защото едната от жените прилича на Дейна.

— Не съм обърнал внимание. Винаги подхвърляш шеги за сестра ми.

Флин приклепна и разгледа картината отблизо. Не разбираше от изкуство, но въпреки това би се заклел, че е рисувана от същата ръка, сътворила платното в „Уориърс Пийк“.

Тук нямаше радост и невинност. Тоновете бяха тъмни, внушаващи печал. Единствената светлина, съвсем бледа, сияеше от три стъклени ковчега, в които спяха три жени.

С лицата на сестра му, Малъри и Зоуи.

— Ще се обадя на един човек. — Флин се изправи и извади мобилния си телефон. — Веднага трябва да види това.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не обичаше да я карат да бърза, особено без обяснение за причината. Вярна на принципа си, Малъри измина пътя до къщата на семейство Вейн, без да пришпорва колата си.

Имаше много грижи, а малката разходка сред природата щеше да ѝ даде възможност да въведе ред в хаотичните си мисли. Освен това обичаше да кара по криволичещия път покрай реката, под шарената сянка на дърветата, която образуваше причудливи тъмни и светли петна върху асфалта.

Ако можеше да рисува, би изследвала нещо толкова просто и същевременно интересно като редуването на сенките и светлината върху едно затънтено шосе. „Ако можех да рисувам“, помисли си тя с тъга. Мечтата ѝ да стане художник бе неосъществима, въпреки уроците и дългогодишното ѝ старание. Но някой друг със сигурност владееше това изкуство до съвършенство.

Трябваше да се свърже с Дейна и Зоуи, преди да тръгне. Те бяха нейните партньорки в работата, а не Флин. Общуването с него бе допълнително удоволствие...

„Нещо като аксесоар — каза си Малъри, — привлекателен, интересен, секси аксесоар.“ А тя обожаваше аксесоарите. Ако мислите ѝ продължаха в същата посока, нямаше да стигне до нищо полезно.

Изключи радиото, за да не я разсейва. Трябваше да открие Дейна и Зоуи и да им каже за находката си. Може би, когато изрече на глас това, до което се бе добрала, тя или другите щяха да разшифроват смисъла му.

Защото в момента нямаше представа какъв би могъл да бъде. Инстинктивно усещаше, че е важно, дори съдбовно. Ако не бе самият отговор, със сигурност бе камъче по пътя към него.

Сви по алеята към имота. Нямаше нито портал, нито ограда. Семейство Вейн бяха достатъчно богати, за да си го позволят. Запита се защо не бяха купили „Уориърс Пийк“, вместо да строят къща край реката, близо до града.

Щом я зърна, разбра какъв е отговорът. Беше красива, дървена постройка. Производител на изделия от дърво едва ли би купил каменна или тухлена сграда. По-скоро би създал дом, който е образец за изяществото на продуктите на компанията.

Бе червеникавозлатиста на цвят, с медни парапети, добили зелен цвят с годините. И от двата етажа стърчаха множество тераси. Покривът бе начупен, с пет-шест върха, чието симетрично разположение придаваше хармония на всичко. Градината имаше естествен облик, подходящ за панорамата и архитектурата на къщата, но Малъри бе сигурна, че мястото на всеки храст, дърво и цвете е внимателно предвидено.

Одобряваше старателното проектиране и изпълнение. Спря до камион на фирма за превоз на мебели и миг преди да слезе, чу весел лай.

— О, не и този път. Вече зная какъв е номерът, приятел.

Пъхна ръка в кутията на пода до себе си и извади голяма кучешка бисквита. Когато Мо опря грозната си муцуна на стъклото, Малъри го спусна.

— Мо! Хвани бисквитката!

Хвърли я толкова далече, колкото можеше. Докато кучето тичаше, тя скочи от колата и се втурна към къщата.

— Браво!

Флин я посрещна на входната врата.

— Бързо усвоявам.

— Вече се убедих в това. Малъри Прайс, Брад Вейн. Изпреварих те — добави Флин като завоалирано предупреждение, когато видя закачливия блясък в очите на приятеля си.

— А? Е, не мога да те упрекна. Все пак, радвам се да се запознаем, Малъри.

— За какво говорите?

— Мъжки приказки — каза Флин, наведе се и я целуна. — Съобщавам новините на Брад. Ще дойдат ли Дейна и Зоуи?

— Не. Дейна е на работа, а със Зоуи не можах да се свържа. Оставих съобщения и на двете. За какво става дума?

— Сама ще видиш.

— Какво ще видя? Караш ме да дойда тук... Не че не ми харесва — обърна се тя към Брад. — Имате чудесна къща. Но ме измъкна от

къщи без обяснение, а бях заета. Факторът „време“...

— Тогава да не го губим — прекъсна я Флин и я поведе към голямата приемна.

— Извинете за безпорядъка. Днес правя голяма подмяна. — Брод ритна парче от счупената лампа. — Флин ми каза, че сте управител на художествената галерия.

— Доскоро бях. О, каква прекрасна стая.

Спря се, впечатлена от голямото пространство. Липсваха картини, скулптури, по-наситени цветове и пищни материали. В такова помещение си заслужаваше да бъдат поставени произведения на изкуството. Ако имаше свобода и неограничен бюджет, би го превърнала в изложбена зала.

— Сигурно нямате търпение да разопаковате багажа си, да се настаните и... Господи!

Бе поразена, щом зърна картината. Внезапното откритие накара кръвта ѝ да закипи. Трескаво потърси очилата си и коленичи пред нея, за да я разгледа внимателно.

Цветовете, замахът, техниката и дори четката бяха същите като на другата картина. Същите три централни фигури.

— След открадването на душите — заключи тя. — Те са тук, в ковчежето върху пиедестала на преден план. Боже мой, вижте как светлината сякаш пулсира зад стъклените стени. Дело на гений. На заден план са двата силуета от първата картина, този път обърнати в гръб. Напускат, прогонени са и всеки момент ще преминат през мъглата. Отвъд Завесата на сънищата. Ключовете. — Прихвана косите си отзад с ръка и се вгледа съвсем отблизо. — Къде са ключовете? Ето ги! Висят на верижка в ръката на жената в гръб. Три ключа. Тя е пазителката.

Нетърпелива да види още подробности, Малъри извади малка лупа със сребърна дръжка.

— Носи лупа в чантата си — отбеляза Брод с удивление.

— Да. — Флин се усмихна глуповато. — Нали е страхотна?

Съсредоточена върху картината, тя не обърна внимание на забележките по свой адрес и надникна през увеличителното стъкло.

— Да, да, имат същата форма. Не са загатнати, както на другата картина, а се открояват. Вече не са само символ, а факт. Ключовете са у нея. — Свали лупата и леко се отдръпна назад за цялостен поглед. —

Сянката на злодея все още е сред дърветата, но по-далеч. Едва се забелязва. Изпълнил е замисъла си, но наблюдава. Може би злорадства.

— Кой е той? — полюбопитства Брад.

— Тихо. Остави я да работи.

Малъри прибра лупата в калъфа ѝ и обратно в чантата си.

— Толкова тъжна картина. Толкова скръб в светлината, осанките на двамата, които пристъпват към мъглата, лицата на основните фигури изглеждат ведри, но не са. Това, което издават, е празнота, а светлината в ковчежето навява отчаяние. Печално и изключително.

— От същия художник ли е? — попита Флин.

— Разбира се. Не е ученик или подражател. Но това е само мое мнение. — Малъри седна на пети. — Аз не съм авторитет.

„Опитва се да скромничи“, каза си той.

— Мисля, че нямаме нужда от по-авторитетно лице от теб и Брад.

Бе забравила за Брад и изведнъж се изчерви от срам. Почти прегръщаше картината, коленичила пред нея като пред икона.

— Извинявайте. — Все още на колене, вдигна поглед към него.

— Увлякох се. Бихте ли ми казали откъде се сдобихте с тази творба?

— От един търг в Ню Йорк. Малка галерия, „Бандърби“.

— Чувала съм за тях. А художникът?

— Неизвестен. Вижда се само част от подпис... всъщност инициал. Прилича на „Р“ или „П“, следвано от символ, наподобяващ ключ.

Малъри се наведе към долния ляв ъгъл.

— Поискахте ли сведения за епохата и автентичността?

— Разбира се. Седемнадесети век. Стилът изглежда по-съвременен, но са проведени изследвания. Щом сте чували за „Бандърби“, навярно знаете колко държат на прецизността.

— Да, зная.

— Освен това поръчах да бъде тествана от независими специалисти. Така постъпвам винаги — добави Брад. — Резултатите съвпаднаха.

— Имам теория — заяви Флин, но Малъри му даде знак да замълчи.

— Мога ли да ви попитам защо я купихте? „Бандърби“ продават на доста високи цени, а и авторът е неизвестен.

— Една от причините беше приликата на момичето в средата с Дейна. — Това бе само част от истината. — Първо ме привлече цялостното ѝ въздействие, а после вникнах в детайлите и... — Поколеба се и плъзна поглед по картината. Чувствайки се глупаво, сви рамене. — Не мога да обясня. Просто поисках да я притежавам.

— Да, разбирам. — Малъри свали очилата си, сгъна ги и внимателно ги пхна в калъфа. — Разбрах, че Флин ви е казал за картината в „Уориърс Пийк“.

— Да, казах му. И когато видях тази, реших...

— Шшт. — Потупа Флин по коляното и протегна ръка нагоре, за да ѝ помогне да стане. — Сигурно е серия. Има и друга картина, представляваща сцена преди първата, след втората или между двете. Но съм убедена, че са три. Числото три е неизменно. Три ключа, три дъщери. Ние сме три.

— Е, вече станахме пет — изтъкна Брад. — Но съм съгласен с вас.

— Съгласи се с мен, когато казах абсолютно същото преди половин час — промърмори Флин. — Това е моята теория.

— Съжалявам. — Този път Малъри го потупа по ръката. — Всичко се върти в главата ми. Почти различавам парчетата от мозайката, но не разбирам какво означават, не мога да ги сглобя. Имате ли нещо против да седнем?

— Не, разбира се. — Брад веднага я хвана под ръка и я поведе към единия от диваните. — Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Имате ли бренди? Зная, че е рано, но чувствам нужда да пийна малко.

— Ще намеря.

Когато Брад излезе от стаята, Флин се настани до нея.

— Какво има, Мал? Изведнъж пребледня.

— Мъчително е. — Отново хвърли поглед към картината и затвори очи, за да сдържи сълзите си. — Въпреки че ми се струва необяснимо, изпитвам болка, когато ги гледам. Видях как се случил, Флин. Почувствах това, което ги сполетя.

— Ще я скрия.

— Не, недей. — Хвана ръката му и допирът ѝ донесе утеха. — Това е силата ѝ. Каква ли е третата? И кога...

— Какво кога?

Малъри поклати глава.

— Доколко си склонен да приемеш неща, които изглеждат невъзможни? Започвам да се питам доколко самата аз мога да ги приема. Всичко ли разказа на Брад?

— Да. — Флин се загледа в нея и усети, че има нещо, което таи в себе си и не смее да изрече. — Можеш да му имаш доверие, Малъри. Както и на мен.

— Въпросът е дали вие двамата ще ми повярвате, когато споделя какво открих тази сутрин и какво означава то според мен. Навярно приятелят ти учтиво ще ме разкара отгук и ще залости вратата след мен.

— Никога не гоня красиви жени от дома си — увери я Брад, когато донесе чаша бренди. Подаде ѝ я и седна до масичката с лице към нея. — Давай, пресуши я.

Малъри направи точно това, изпивайки брендите на един дъх, сякаш е доза лекарство.

— Жалко е да се похабява истински „Наполеон“ така нехайно. Благодаря.

— Разбира от бренди — каза той на Флин. Руменината ѝ бързо се върна. За да ѝ даде време напълно да дойде на себе си, Брад побутна приятеля си с лакът. — Как успя да привлечеш вниманието на жена от класа с толкова изтънчен вкус?

— Накарах Мо да я събори на земята и да не ѝ позволява да стане. По-добре ли си, Мал?

— Да — въздъхна тя. — Значи картината е от седемнадесети век. Абсолютно сигурно ли е?

— Да.

— Тази сутрин открих, че онази в „Уориърс Пийк“ е от дванадесети, вероятно по-рано, но не и по-късно.

— Ако си го узнала от Пит и Роуина... — заговори Флин.

— Не. Узнах го от доктор Стенли Бауър от университета във Филаделфия. Той е експерт и мой личен познат. Изпратих му люспици боя от картината.

— Как успя да ги вземеш? — полюбопитства Флин.

Страните ѝ поруменяха още повече, но този път не от брендито. Прочисти гърлото си и нервно заигра със закопчалката на чантата си.

— Остъргах ги, когато отидохме там миналата седмица. Докато вие с Мо отвличахте вниманието им. Беше абсолютно нередно и неетично, но го направих.

— Страхотно. — Тонът на Флин издаде искрено възхищение. — Значи или експертите на Брад грешат, или твоят, или пък ти се лъжеш, че двете картини са нарисувани от един и същи човек. Или...

— Или всички експерти са прави, аз също. — Малъри отмести чантата и отпусна ръце в скута си. — Доктор Бауър би могъл да направи по-подробни и задълбочени изследвания за установяване на годината, но не е възможно да е сбъркал с цели пет века. Разгледах и двете картини отблизо. Позовавайки се на всичките си познания, твърдя, че са нарисувани от една и съща ръка. Зная колко е налудничаво, но вярвам в това. Художникът, който е създал портрета в „Уориърс Пийк“ през дванадесети век, е нарисувал и другия петстотин години по-късно.

Брад отмести поглед към Флин, изненадан, че приятелят му не ококори очи и не се засмя. Лицето на Флин имаше сериозен и замислен израз.

— Искаш да повярвам, че моята картина е нарисувана от художник, който е бил на петстотин години?

— Мисля, че дори на повече. Много повече. И предполагам, че е рисувал по памет. Е, и сега ли няма да ме изгониш? — попита Малъри.

— Според мен и двамата твърде много сте се вживели във фантазиите си. Това е романтична и трагична история, която няма нищо общо с реалността.

— Не си видял другата — „Дъщерите в стъклен плен“?

— Не, но съм чувал за нея. Според всички сведения е била в Лондон по време на бомбардировките и там е била унищожена. Най-вероятно онази в „Пийк“ е копие.

— Не е. Мислиш, че съм твърдоглава? Може би понякога — призна Малъри, — но не и сега. Освен това не съм от хората, които фантазират. Поне доскоро не бях.

Насочи вниманието си към Флин и гласът ѝ издаде нетърпение.

— Флин, всичко, което казаха, когато бяхме при тях с Дейна и Зоуи, е абсолютно вярно. Още по-удивително е онова, което

премълчаха. Роуина и Пит, учителката и воинът, те са двата силуета на заден план и на двете картини. Те са тук, в реалността, и картините са нарисувани от някого от двамата.

— Вярвам ти.

Въздъхна с облекчение, въпреки че ѝ се струваше наивно Флин да е приел думите ѝ за истина.

— Не зная какво означава това или с какво може да ни бъде полезно, но съм била избрана именно защото мога да го узная и да повярвам в него. Ако не намеря ключа или Дейна и Зоуи не открият своите след мен, онези три души ще страдат затворени в ковчезето за вечни времена.

Той протегна ръка и погали косите ѝ.

— Няма да го допуснем.

— Извинете.

Зоуи се поколеба, преди да влезе. Едва устоя на изкушението да докосне лъскавата каса на вратата или да свали обувките си и да се плъзне боса по гладкия под.

Изпита желание да се втурне към прозорците и да се наслади на всяка гледка.

— Хората отвън ми казаха да дойда тук. Хм, Флин, Мо търкаля нещо, което прилича на мъртва риба.

— По дяволите. Връщам се веднага. Зоуи, Брад.

Флин хукна навън.

Докато се изправяше, Брад усети, че краката му се подкосяват. Ушите му заглъхнаха от внезапно нахлулата в главата му кръв и едва позна гласа си, когато заговори.

— Заповядайте. Седнете. Да ви донеса ли нещо?

— Не, благодаря. Извинявай, Малъри, тръгнах веднага щом чух съобщението ти. Какво има?

— Не зная. Брад мисли, че не съм с всичкия си, и не го упреквам.

— Това е нелепо. — Инстинктивно готова да защитава, Зоуи забрави за красотата на къщата и естествения чар на домакина. Свенливата усмивка изчезна и лицето ѝ доби смразяващ израз, когато застана до Малъри. — Ако сте казали нещо подобно, не само грешите, а е изключително грубо от ваша страна.

— Всъщност, не съм изрекъл тези думи. А и не знаете какви са обстоятелствата...

— Не е нужно. Познавам Малъри. Ако сте истински приятел на Флин, не бихте я разстроили.

— Моля за извинение.

Откъде се бе взел този суховат, надменен тон? Брад усети, че говори като баща си.

— Той няма вина, Зоуи. Уверявам те. Не зная дали съм разстроена, или по-скоро озадачена. — Малъри отмести косите си назад, стана и посочи към картината. — Трябва да видиш това.

Зоуи се приближи. След миг сложи ръка на гърдите си.

— Господи! — Очите ѝ се насълзиха. — Толкова е красива. И тъжна. Връзва се с другата. Как се е озовала тук?

Малъри обви ръка около талията ѝ.

— Защо мислиш така?

— Това са трите дъщери след... магията или проклятието. В ковчезето има сини сияния, точно както го описа ти, от съня ти. И е същото... същото... не зная как да се изразя. Като че ли двете са част от поредица картини, нарисувани от един и същи човек.

Малъри хвърли поглед назад към Брад и повдигна вежди.

— Експерт ли сте? — обърна се Брад към Зоуи.

— Не — равнодушно отвърна тя, без дори да го погледне. — Фризьорка съм, но не съм глупава.

— Не исках да ви засегна.

— Разбирам от намеци. Това ще ти помогне ли да откриеш ключа, Малъри?

— Не зная. Но означава нещо. Имам дигитален фотоапарат в колата. Мога ли да направя няколко снимки?

— Заповядай.

Брад пхна ръце в джобовете си, когато Малъри забърза към вратата и го остави насаме със Зоуи.

— Сигурна ли сте, че не искате нещо за пиене? Кафе?

— Не, благодаря.

— Вижте, не следя тази история от началото — започна той. — Все още не съм напълно в течение...

— Сигурна съм, че Флин ще ви обясни всичко, което трябва да знаете.

Зоуи прекоси стаята, излезе на терасата под претекст, че иска да нагледа Малъри, и се възползва от възможността да се наслади на

красивата панорама. Какво ли би било да може да застава тук винаги когато пожелае да погледа реката, светлината и хълмовете? „Бих се чувствала свободна — предположи тя. — И спокойна.“

— Малъри току-що сподели, че вярва, че пленените дъщери съществуват в реалността. В някаква реалност. И че хората, с които сте се запознали в „Уориърс Пийк“, са на няколко хиляди години.

Тя се обърна с лице към него и дори не мигна.

— Щом вярва в това, значи има основателна причина. Имам й достатъчно доверие, за да го приема за истина. И на мен ли ще кажете, че не съм с всичкия си?

На лицето му се изписа раздразнение.

— Не съм й казал това. Няма да го кажа и на вас.

— Но го мислите.

— Каквато и стъпка да направя, все се оказва погрешна.

— Това, че бъркате стъпките, не е проблем за мен. Едва ли скоро ще танцуваме заедно. Къщата ви ми харесва.

— Благодаря. На мен също. Зоуи...

— Купувала съм доста неща от „Хоуммейкърс“. Цените са изгодни и съм доволна от обслужването в местния магазин.

— Радвам се да го чуя.

— Надявам се, че не планират големи промени там, но не бих имала нищо против малко разнообразяване на сезонните стоки. Сандъчета за цветя, лопати за сняг, градински мебели.

Устните му трепнаха.

— Ще го имам предвид.

— Не би било зле да назначите още две касиерки за съботите, защото на касата винаги се образува опашка.

— Приемам забележката.

— Започвам собствен бизнес и наблюдавам как стават нещата.

— Салон ли ще откривате?

— Да — решително отвърна тя, въпреки че стомахът ѝ се бе свил на топка. — Оглеждах подходящи помещения, преди да получа съобщението на Малъри да дойда тук.

Защо Малъри все още не се връщаше? Може би ентусиазмът ѝ се бе изпарил, след като бе възвърнала спокойствието си. Зоуи не знаеше за какво да разговаря с мъж, който живее в такава къща и участва в

управлението на огромен национален конгломерат, ако това е думата за подобна компания.

— Във Вали?

— Какво? А, да, търся помещение в града, не желая да бъде в големия търговски център. Мисля, че развиването на бизнес тук е важно, а и искам да работя близо до дома си заради сина си.

— Имате син?

Брад хвърли поглед към лявата ѝ ръка и въздъхна с облекчение, когато не видя венчална халка.

Това не убягна на Зоуи. Изправи гръб и гордо вдигна глава.

— Да, Саймън е на девет години.

— Извинявайте, че се забавих толкова — каза Малъри, когато влезе. — Флин е вързал Мо за едно дърво отстрани. Къпе го с маркуч, но няма особена полза. Мокри го, миризмата не изчезва. Каза да попитам дали ти се намира излишен шампоан или сапун.

— Ще измисля нещо. Можеш да започнеш със снимките.

Малъри нагласи фотоапарата и изчака, докато стъпките му заглъхнат.

— Твърде много богове край нас — прошепна тя на Зоуи.

— Моля?

— Брадли Чарлз Вейн IV. Чар като неговия удря една жена право в хормоните.

— Външността е генетично заложена — почти изсумтя Зоуи. — Характерът и маниерите се развиват.

— Явно на него се е паднал доста голям дял от гените на красотата. — Малъри свали апарата. — Оставих те с впечатлението, че ме е разстроил. Не беше така, наистина.

— Може би. Но е арогантен сноб.

— Така ли? — Язвителният тон на Зоуи я накара да примигне. — Не съм забелязала това. Не мисля, че Флин би поддържал приятелство с човек, който може да бъде наречен „сноб“. Дали е арогантен, все още не мога да преценя.

Зоуи разтърси рамене.

— Сблъсквала съм се с този тип мъже. За тях е по-важно да изглеждат добре, отколкото да бъдат човечни. Както и да е, мнението ми за него не е важно. Важното е картината.

— Съгласна съм. Това, което каза — че се връзва с другата... мисля, че е вярно и че има поне още една. Трябва да я откроя. Нещо в тях или свързано с тях ще ме насочи към ключа. Най-добре е отново да се заловя с книгите.

— Искаш ли помощ?

— Ако имаш възможност.

— И аз тръгвам. Трябва да свърша едно-две неща, но после ще дойда.

Докато носеше шампоана, Брад чу запалване на кола. Застана до прозореца и мислено изруга, когато видя Зоуи и Малъри да потеглят.

Струваше му се, че здравата е оплел конците. Обикновено не отблъскваше жените от пръв поглед, но и обикновено въздействието им не го връхлиташе със силата на огромен юмрук. Имайки предвид това, предполагаше, че може да бъде оправдан, че не се бе представил в най-добрата си светлина.

Слезе на долния етаж и се върна в голямата приемна, вместо да излезе навън. Загледа се в картината така, както я бе съзерцавал на търга и безброй пъти, след като я бе купил.

Би платил всяка цена за нея.

Това, което бе казал на Малъри и Флин, бе вярно. Беше я купил, защото е великолепна и завладяваща и заради приликата на едно от лицата с приятелката му от детинство.

Но друго лице от картината го бе привлякло толкова силно, че се бе почувствал замаян. От пръв поглед се бе влюбил до полуда в това лице, лицето на Зоуи.

Струваше му се странно един образ от картина да му въздейства така. Чувствата му бяха още по-сложни сега, когато бе разбрал, че тази жена съществува.

Не престана да мисли за това, докато привеждаше къщата си в ред, както и по-късно, когато двамата с Флин се качиха на хълма и седнаха на оградата на „Уориърс Пийк“.

Отвориха по една бира и се загледаха в екзотичния силует на фона на мрачното небе.

Някои от прозорците светеха, но докато мълчаливо пиеха бирите си, не видяха никого да преминава зад стъклата.

— Може би вече знаят, че сме тук — каза Флин след известно време.

— Ако вземаш на сериозно теорията на приятелката си и ги смяташ за келтски богове с няколко хиляди години живот зад гърба си, да, сигурно знаят.

— Някога беше с по-отворено съзнание — отбеляза Флин.

— О, не. Джордън веднага би се вкопчил в тази история, но не и аз.

— Виждал ли си се с него напоследък?

— Преди два месеца. Винаги е на път и не се срещаме толкова често, колкото по-рано. Мамка му, Флин. — Брад сложи ръка на рамото му. — Липсвахте ми.

— И на мен вие двамата. Ще ми кажеш ли какво мислиш за Малъри?

— Изтънчена, интелигентна и много, много секси... но вкусът ѝ за мъже е съмнителен.

Флин удари със старите си маратонки по каменната стена.

— Почти съм луд по нея.

— Сериозно или просто е замъглила разсъдъка ти?

— Не зная. Все още не съм наясно. — Флин огледа къщата и лунния сърп, който се носеше над нея. — Надявам се да е второто, защото бих предпочел скоро да не хлътвам сериозно.

— Лили беше безскрупулна кариеристка.

— За бога, Вейн. — Не бе сигурен дали да се засмее, или събори приятеля си от високата ограда. — Бях влюбен в нея. Щяхме да се женим.

— Не, заблуждаваше се и щеше да направиш голяма грешка. Тя не заслужаваше, Флин.

Флин се раздвижи. Не виждаше ясно очите на Брад, цветът им се сливаше с този на нощта.

— Какво не заслужаваше?

— Теб.

— Голямо успокоение.

— Ще се почувстваш по-добре, когато признаеш пред себе си, че съм прав. Да се върнем към настоящето. Хареса ми... твоята Малъри,

ако следиш мисълта ми.

— Въпреки че я намираш за смахната?

„Опасна тема“, помисли си Брад.

— Мисля, че е попаднала в необичайна ситуация и мистериозните обстоятелства са я обсебили. Не е ли обяснимо?

Флин не можа да сдържи усмивката си.

— Това е тактичен начин да кажеш, че е смахната.

— Веднъж ме удари с юмрук в лицето, защото казах, че Джоули Риденбекер има зъби като на бобър. Няма да председателствам заседания в понеделник с насинено око.

— Суетен костюмар. Ако ти кажа, че съм съгласен за зъбите на Джоули, ще ми повярваш ли, че не познавам човек с коефициент на смахнатост, по-нисък от този на Малъри Прайс?

— Добре, щом казваш. Признавам, че всичко, свързано с картината, е интригуващо. — Брад повдигна бирата си към къщата и отпи нова глътка. — Искам да видя и онази там, вътре.

— Можем да почукаме на вратата.

— По светло — реши Брад. — Когато не сме пили. А сега, ще ми кажеш ли нещо повече за онази Зоуи?

— Познавам я отскоро, но проучих някои неща. За да се уверя, че Дейна не се е събрала с някакви откачалки. Дошла е във Вали преди три години с детето си.

— Съпруг?

— Не. Самотна майка. Струва ми се, че добре се справя с родителските грижи. Запознах се с хлапето. Изглежда нормално, будно. Работила е в „Хеър Тудей“, салон за дамски прически до пазара. Клиентките смятат, че е добра в професията си, учтива и отговорна. Уволнили са я точно когато Малъри загуби работата си, а работното време на Дейна беше намалено наполовина. Още едно странно съвпадение. Купила е малката си къщичка, когато е пристигнала във Вали. Явно сама е направила по-голямата част от ремонта.

— Приятел?

— Не, доколкото зная... Почакай. Зададе ми два въпроса. Съпруг, приятел. Острият ми репортерски инстинкт подсказва, че тя те привлича.

— Не отричам. Трябва да се прибирам. През следващите два дни ще ми се струпа доста работа. Но сега има един проблем. — Брад

отново повдигна бутилката към устните си. — Как ще слезем от тази ограда?

— Добър въпрос. — Флин присви устни и погледна надолу към земята. — Какво ще кажеш да седим тук и да се надпиваме, докато паднем?

Брад въздъхна и пресуши бутилката.

— Добър план.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Малъри тъкмо излизаше от банята, когато чу почукване на вратата. Върза халата си и уви косите си в кърпа, докато бързаше да отвори.

— Тод! Рано си тръгнал за работа.

— Ще се отбия в кафенето да позяпам младите юпита, преди да продължа. — Надникна над дясното ѝ рамо, а след това над лявото и я погледна дяволито.

— Имаш ли компания?

Малъри отвори вратата по-широко и го покани да влезе.

— Не, сама съм.

— Жалко.

— За теб. — Уви кърпата по-плътно около главата си. — Искаш ли да пийнеш кафе тук? Вече се вари.

— Само ако можеш да ми предложиш дълго „Мока“ с мляко и кифла с лешников крем.

— Не, съжалявам.

— Е, тогава ще ти съобщя добрите новини и тръгвам.

Все пак се настани на един фотьойл.

— О, нови ботуши?

— Чудесни са, нали? — Тод изпъна крака и ги завъртя наляво-надясно, за да се похвали. — Неудобни са, естествено, но не можах да им устоя. В събота минах набързо през „Нордстрьомс“. Трябва да отидеш, скъпа. — Изправи гръб и хвана ръката ѝ, когато тя седна на ръба на дивана. — Пуловери от кашмир! Има един сапфиреносин с поло яка, който сякаш е направен специално за теб.

— Сапфиреносин? — Малъри въздъхна с наслада, като под ласките на опитен любовник. — Не говори за син кашмир пред мен, когато съм си наложила мораториум върху пазаруването.

— Мал, ако сама не се поглезиш, кой ще го направи?

— Прав си. Напълно прав. — Прехапа устни. — В „Нордстрьомс“ ли каза?

— Има и една розова блуза в комплект с жилетка, която също е тъкмо за теб.

— Знаеш, че трудно устоявам на подобни комплекти, Тод. Престани да ме измъчваш.

— Ще престана, обещавам. — Тод протегна ръце напред. — Преминавам към сутрешния бюлетин. Памела здравата загази.

— Така ли? — Малъри се настани удобно върху възглавниците. — Разкажи ми всичко. Не пести подробностите.

— Добре. Получихме бронзова статуя в стил „Деко“. Жена с пищна рокля, перо на челото, огърлица, страхотни сандали и дълъг шлейф. Забележителна е. Остроумни, оригинални хрумвания, закачлива поза, която сякаш приканва: „Ела да танцуваме чарлстон“. Влюбих се от пръв поглед.

— Обади ли се на госпожа Картърфийлд от Питсбърг?

— Именно! — Вдигна показалец, сякаш да подсили въздействието на думите си. — Това би било първото ти хрумване и би се свързала с нея лично, ако все още беше управител.

— Не отговори на въпроса ми.

— Разбира се, че се обадох на госпожа Картърфийлд, която, както очаквах, помоли да запазим статуята, докато дойде да я види лично. Следващата седмица. Какво мислиш, че става, когато уважаемата госпожа Картърфийлд от Питсбърг пристига в галерията?

— Купува я. А често и поне още едно произведение. Ако доведе приятелка, както обикновено, започва да я убеждава също да си купи нещо. Посещенията на госпожа Картърфийлд винаги са повод за празнуване.

— Памела я продаде под носа ѝ.

Малъри остана безмълвна няколко мига.

— Какво? Как така? Защо? Госпожа К. е една от най-добрите ни клиенти. Винаги има предимство за бронзова статуя „Деко“.

На устните му се появи злорада усмивка.

— „Който дойде пръв, печели.“ Това ми каза онази празноглавка, когато разбрах. А как разбрах ли? Ще ти кажа — продължи той с нотка на триумф. — Вчера следобед госпожа К. намина неочаквано да види статуята. Нямала търпение. И доведе не една, а две приятелки. Две, Мал. Щях да заплача.

— Какво стана? Какво каза тя?

— Заведох я и видях етикет „Продадено“, залепен на пиедестала. Предположих, че е станала грешка, но отидох да проверя. Памела я е продала сутринта, най-вероятно докато бях зает да успокоявам Алфред, защото тя му заявила, че иска прекалено високи цени за мраморните си статуи на голи жени.

— Алфред? Да иска високи цени? — Малъри притисна ръце към слепоочията си. — Не мога повече да слушам.

— Беше ужасно, просто ужасно. Бяха ми нужни двадесет минути, за да го разубедея да не нахълта в галерията с чука си. Може би трябваше да го оставя да я халоса. — Тод си придаде замислен вид, а след това размаха ръце. — Както и да е, докато бях при Алфред, Памела продала статуята за госпожа Картърфийлд на някакъв непознат. Случаен посетител. — Облегна се назад и сложи ръка на гърдите си. — Все още не мога да повярвам. Естествено, госпожа К. много се ядоса и настоя да говори с теб. Наложих се да ѝ кажа, че вече не работиш при нас. Тогава Памела затъна до уши.

— Питала е за мен? Много мило.

— Става още по-интересно. Памела слезе и избухна скандал. Госпожа К. попита как може творба, запазена за нея, да бъде продадена. Памела изтърси, че не било политика на галерията да запазва произведения, без да е платен депозит. Представяш ли си?

— Депозит? — Малъри ужасено ококори очи. — От една от най-старите и лоялни клиентки?

— Точно така! Тогава госпожа К. заяви: „От петнадесет години подпомагам тази галерия и думата ми винаги е била достатъчна. Къде е Джеймс?“. Памела отговори: „Извинявайте, но управителят съм аз“. Госпожа К. изръмжа, че щом Джеймс е назначил такава идиотка, явно си е загубил ума.

— О, продължавай. Браво, госпожа К.!

— Междувременно, Джулия се обади на Джеймс и му докладва, че има голям проблем. Двете бяха настръхнали една срещу друга, когато той влезе. Опита се да ги успокои, но госпожа К. заяви, че няма повече да разговаря с „тази жена“. Хареса ми начинът, по който го каза. Памела изкрещя, че галерията е бизнес и не можем да се съобразяваме с капризите на един клиент.

— Господи!

— Джеймс обезумя. Обеща на госпожа К., че ще реши проблема, но тя беше бясна. Лицето ѝ прежълтя. Заплаши го, че няма да стъпи там, докато „тази жена“ е управител. Следващите ѝ думи наистина ще ти харесат. Каза, щом е изпуснал съкровище като Малъри Прайс, заслужава бизнесът му да фалира. Тръгна си разгневена.

— Нарекла ме е „съкровище“? — Малъри доволно скръсти ръце. — Обичам я. Това се казва новина, Тод. Ще почна деня в добро настроение.

— Има и още. Джеймс адски се ядоса. Кога за последен път си го виждала ядосан?

— Хм. Никога.

— Бинго. — Тод размахва пръст във въздуха. — Беше блед като платно, със стиснати устни. Почти просъска — стисна зъби, за да го имитира: — „Трябва да си поговорим, Памела. В офиса“.

— Какво отговори тя?

— Изтича нагоре по стълбите, а той след нея. После затвориха вратата, за мое разочарование. Не можах да чуя какво точно ѝ каза, въпреки че се опитах да подслушам, но когато Памела се разкрещя, беше достатъчно ясно. „Опитвам се да направя нещо от тази галерия! — извика тя. — Каза, че ми даваш пълна свобода, а накъдето и да се обърна, някой ми говори за прехвалената Малъри Прайс. Защо не се ожени за нея, по дяволите?“

— Охо! — Малъри помълча няколко мига и си представи сцената. — Виж ти.

— После Памела се разхленчи, че работела упорито, а никой не оценявал усилията ѝ. Побягна навън и едва не ме събори. Беше толкова трогателно.

— Плакала е. По дяволите. — В сърцето на Малъри се прокрадна искрица съчувствие. — Сълзи на болка ли бяха или на гняв?

— На гняв.

— Добре тогава. — Безмилостно потуши искрицата. — Може би ще горя в ада, защото се радвам.

— Ще се пържим в един казан. Но докато все още сме живи хора със земни проблеми, мисля, че Джеймс ще те помоли да се върнеш. Сигурен съм в това, Мал.

— Наистина ли? — Сърцето ѝ подскочи. — Какво каза той?

— Нищо. Но не изтича след Памела да я утешава, а до края на деня беше в офиса и преглеждаше счетоводните книжа. Когато си тръгна, изглеждаше много мрачен. Мисля, че идва краят на терора на Памела.

— Днес е хубав ден — въздъхна Малъри. — Чудесен.

— Трябва да тръгвам. Не се безпокой — каза Тод и стана. — Ще те държа в течение. Впрочем, картината, за която ме попита, портретът...

— Да, какво научи?

— Ако си спомняш, и на двамата ни се струваше, че в нея има нещо познато. Сетих се. Преди години получихме неизвестна творба с маслени бои, помниш ли? Младият Артур, когато се готви да измъкне меча от скалата.

Хладни пръсти притиснаха тила ѝ, щом картината изплува в съзнанието ѝ.

— Мили боже! Разбира се, че помня. Наситените цветове и пулсиращото сияние около меча.

— Определено е в същия стил и от същата школа като онази, която ми показа. Може би от същия художник.

— Да... възможно е. Откъде я получихме? Не беше ли чрез някаква агенция в Ирландия? Джеймс отиде в Европа за няколко седмици, за да купи нови творби. Тази беше най-забележителната. Кой я купи?

— Дори моята феноменална памет има граници, но направих справка. Джулия я е продала на Джордън Хоук, писателя. Роден е тук, но мисля, че живее в Ню Йорк.

Малъри почувства дълга, хладна тръпка.

— Джордън Хоук.

— Можеш да се свържеш с него чрез издателите му, ако искаш да попиташ за картината. Е, наистина е време да вървя, бонбонче. — Приближи се и я целуна. Обади ми се, когато Джеймс те повика. Искам да узная всички подробности.

Пет-шест души седяха пред компютри или разговаряха по телефони, когато Малъри стигна до третия етаж в сградата на „Диспеч“, където се намираше офисът на Флин. Веднага го видя през

остъклените стени. Крачеше нервно пред бюрото си, прехвърляше сребриста броеница ту в едната, ту в другата си ръка и като че ли говореше на себе си.

Запита се как може да работи пред погледите на толкова хора и как понася непрестанното тракане, звънене на телефони и говор. Тя не би могла да съчини и едно изречение в подобна обстановка.

Не бе сигурна към кого да се обърне. Никой не приличаше на администратор или секретарка. Въпреки че в момента държеше ретро играчка, Малъри знаеше, че Флин е зает, влиятелен човек, при когото не може да влезе без предупреждение.

Докато стоеше, обзета от нерешителност, той седна на ръба на бюрото и за пореден път прехвърли броеницата от дясната си ръка в лявата и обратно. Косите му бяха разрошени, сякаш преди да вземе играчката, дълго е прокарвал пръсти през тях.

Бе облечен с тъмnochервена риза с краища, натъпкани в спортния панталон, а под крачолите му се подаваха най-старите маратонки, които Малъри бе виждала.

Изведнъж цялото ѝ тяло настръхна и сърцето ѝ започна да бие учестено. Нормално бе да я привлича, в това нямаше нищо лошо. Но не биваше да допуска толкова скоро да ѝ въздейства по този начин. Беше неразумно, опасно и дори...

Флин погледна през стъклото и очите им се срещнаха за един вълнуващ миг. Когато ѝ се усмихна, сърцето ѝ се разтуптя още повече. Пусна играчката в едната си шепа и ѝ махна със свободната си ръка да влезе.

Малъри се придвижи между бюрата и когато прекрачи прага на отворената врата на офиса му, с облекчение видя, че не говори на себе си, а по телефона на режим „свободни ръце“. По навик затвори вратата след себе си и чу гръмко хъркане, което я накара да се огледа. Мо спеше, изтегнат между два шкафа.

„Как да се държа с мъж, който води огромното си глупаво куче със себе си на работа? — запита се тя. — Може би по-точно, как да му устоя?“

Флин ѝ даде знак с показалец да почака още минута и Малъри успя да разгледа работното му място. На едната стена имаше голямо табло, отрупано с бележки, статии, снимки и телефонни номера. Засърбяха я пръстите да въведе ред в тях, както и на бюрото му.

Етажерките бяха пълни с книги, някои от които юридически или медицински издания. Имаше телефонни указатели за няколко окръга в Пенсилвания, сборници с известни цитати и справочници за музика и кино.

Освен броеницата имаше топка йо-йо, серия оловни войници и няколко грамоти в рамки на вестника или лично на Флин, струпани на куп, сякаш не бе намерил време да ги закачи. И тя не знаеше къде би могъл да ги сложи, защото по-голямата част от единствената стена бе заета от таблото и също толкова голям календар за месец септември. Малъри се обърна, когато той завърши разговора и пристъпи към нея, но се отдръпна крачка назад.

Флин се спря.

— Проблем ли има?

— Не. Може би. Да.

— Какъв? — попита той.

— Усетих тръпка, когато те видях тук.

На лицето му се появи широка усмивка.

— Благодаря.

— Не. Не зная дали съм готова. Трябва да мисля за много неща. Не дойдох да говорим за това, но... вече се разсеях.

— Запомни мисълта си — каза, когато телефонът му звънна отново. — Хенеси. Аха. Аха. Кога? Не, не е проблем — продължи той и записа нещо в бележник, който извади изпод книжката на бюрото. — Аз ще се погрижа. — Затвори и изключи телефона. — Това е единственото спасение. Кажи ми нещо повече за онази тръпка.

— Не. Всъщност не зная защо заговорих за нея. Дойдох да те попитам за Джордън Хоук.

— Какво?

— Преди пет години е купил картина от галерията...

— Картина? За същия Джордън Хоук ли говорим?

— Да, на младия Артур, преди да изтръгне меча. Мисля... почти съм сигурна, че е от същия художник, който е нарисувал картината в „Уориърс Пийк“ и онази на другия ти приятел. Трябва да я видя отново. Беше преди години и искам да се уверя, че съм запомнила правилно всички подробности, а не ги изопачавам според желанието си.

— Ако си права, това е още едно странно съвпадение.

— Ако съм права, изобщо не е съвпадение, а всичко има дълбок смисъл. Можеш ли да се свържеш с него?

Докато умът му трескаво преценяваше подробностите и вероятностите, Флин отново заигра с броеницата.

— Да, но винаги е на път. Може би няма да стане веднага, но ще го открия. Не знаех, че Джордън е посещавал галерията.

— Името му не е в списъка на клиентите ни и предполагам, че е единствената творба, която е купил. Според мен това прави факта още по-важен. — Гласът ѝ затрепери от вълнение. — Флин, самата аз бях решила да я купя. Тогава не можех да си го позволя, но се опитвах да свия някои разходи, за да я вместя в бюджета си. Продали са я в почивния ми ден. Точно когато се канех да отида при Джеймс и да го помоля за разсрочено плащане. Не мога да не повярвам, че всичко това означава нещо.

— Ще се обадя на Джордън. Предполагам, че я е купил за подарък. Той не е ценител на изкуството като Брад. Пътува и не обича да се обгражда с вещи.

— Трябва отново да разгледам картината.

— Разбрах това. Съгласен съм. Ще видя какво мога да направя днес и ще ти разкажа на вечеря.

— Не, идеята не е добра. Никак.

— За вечерята ли? Хората са възприели обичая да се хранят вечер още в зората на човешката история. Документирано е.

— Да вечеряме заедно не е добра идея. Не желая да прибързвам.

Флин остави играчката. Пристъпи от крак на крак и въпреки опита ѝ да стои на разстояние от него сграбчи ръката ѝ и я притегли към себе си.

— Някой кара ли те да бързаш?

— По-скоро нещо. — Малъри започна да усеща учестения пулс в гърлото си и дори в разтрепераните си колене. Нещо в хладната пресметливост, която издаваха очите му, ѝ напомни, че той мисли с две-три крачки напред. — Слушай, проблемът е в самата мен, а не в теб, и... престани — изкомандва тя, когато свободната му ръка обхвана тила ѝ. — Едва ли мястото е подходящо за...

— Всички тук са репортери. — Кимна към стъклената преграда между офиса и общото помещение. — Отлично знаят, че се целувам с жени.

— Мисля, че съм влюбена в теб. — Тя усети как ръката му трепна, а след това се отпусна. Шеговитият и уверен израз изчезна от лицето му и на него се изписа изумление. Стрели на болка и гняв пронизаха сърцето ѝ. — Ето че проблемът стана и твой. — Отдръпна се от него. Беше лесно, защото вече не я докосваше.

— Малъри...

— Не искам да чувам, че е твърде рано, твърде бързо и че не желаш да се обвързваш. Не съм глупава. Очевидно е. Не бих изпаднала в това положение, ако още в самото начало бе приел отговор „не“.

— Почакай. — В изражението и гласа му се долови паника. — Потърпи една секунда.

— Секунда. — Ужасът бързо надделяваше над болката и гнева. — Ще изтърпя седмица, месец или до края на живота си. Само не се мяркай пред очите ми. — И излетя от офиса.

Все още разтърсен, Флин не дръзна да хукне след нея. Влюбена в него? Не бе искал да се влюбва в него. Бе очаквал да му позволи да я примами в леглото си, но да бъде разумна и нещата да не стават сериозни. Смяташе я за внимателна и практична жена, която не би допуснала той да се влюби в нея.

Бе приел това, а сега тя объркваше плана. При провала на годежа с Лили тържествено си бе обещал няколко неща. Първото от тях бе да не изпада отново в същото положение — да бъде уязвим и зависим от нечии желания и капризи.

Животът му съвсем не се развиваше според неговите очаквания. Жените — майка му, Лили — бяха променили посоката. Но въпреки всичко харесваше начина, по който живееше сега.

— Жени. — Обзет от гняв към тях, Флин се отпусна на стола зад бюрото си. — Не можеш да ги разбереш.

— Мъже. Винаги искат да бъде тяхната воля.

Дейна повдигна чашата си с вино към Малъри.

— Пий, сестричке.

Няколко часа след като си бе тръгнала от офиса на Флин, Малъри лекуваше наранената си гордост с „Пино Гриджо“, женска компания и козметични процедури в собствения си дом.

Имаше много неща за обсъждане, но тя не бе в състояние да мисли за картини, ключове и съдби, докато не обуздае злобата си.

— Не ми пука, че е твой брат. Той е мъж.

— Така е. — Дейна с тъга се загледа във виното си. — Съжалявам, че трябва да го кажа, но е така. Вземи си още чипс.

— Благодаря. — С пригладени назад коси и лице, намазано със зеленикава хума за омекотяване на кожата, Малъри отпиваше и хрупаше. Погледна парчетата фолио, които Зоуи слагаше на главата на Дейна. — Може би и аз трябва да си направя светли кичури.

— Няма нужда — каза ѝ Зоуи, докато работеше върху поредния участък от косите на Дейна. — Трябва само да оформим прическата ти.

— Оформянето се прави с ножици.

— Дори няма да се забелязва, че съм скъсила косата ти. Само ще изглеждаш и ще се чувстваш по-добре.

— Почакай да пийна още малко и да видя как ще изглежда Дейна, когато я подкастриш.

— Не използвай думата „подкастрияне“ във връзка с косата ми — предупреди я Дейна. — Ще ни кажеш ли за какво се скарахте с Флин?

Малъри гневно подсмръкна.

— Иска само секс. Типично.

— Негодник. — Дейна посегна към купата с чипс. — Всъщност сексът доста ми липсва.

— И на мен. — Зоуи нави още една ивица фолио. — Не само самият секс, а играта преди него. Вълнението, очакването, а после докосването, изучаването и усещането, сякаш летиш. Липсва ми всичко това.

— Чувствам нужда да пийна още. — Малъри грабна бутилката. — Не съм го правила от четири месеца.

— Бия те. — Дейна вдигна ръка. — Седем и половина.

— Мръсници — засмя се Зоуи. — Бихте ли издържали година и половина?

— Не, благодаря. — Дейна доля своята чаша и тази на Зоуи. — Не желая да се самоизтезвам с година и половина въздържание.

— Не е толкова трудно, ако непрекъснато си в движение. Не ти остава време да мислиш за секс. — Зоуи потупа Дейна по рамото. — Почини си, докато отмия маската на Малъри.

— Прави каквото искаш, стига да изглеждам ослепително. Искам Флин да страда, когато ме види отново.

— Гарантирано.

— Много мило от твоя страна, че правиш това за нас.

— Харесва ми. Упражнявам се.

— Не казвай, че се упражняваш, когато цялата ми коса е във фолио — промърмори Дейна с пълна уста.

— Ще стане страхотно — увери я Зоуи. — Искам салонът ми да предлага всички фризьорски и козметични услуги. Държа да мога да извършвам всяка от процедурите сама. Днес разгледах чудесна сграда. — Лицето ѝ издаде тъга, докато почистваше кожата на Малъри. — Твърде голяма е за мен, но просто е страхотна. Два етажа и широка мансарда. Точно на границата между търговската жилищната зона на „Оук Лийф Драйв“. Има закрыта веранда и дори градина, в която могат да се сложат маси и пейки. Високи тавани и чамов паркет, който се нуждае от циклене. Всички помещения на първия етаж са свързани и това създава приятно усещане за простор и уют.

— Не знаех, че търсиш цяла къща — каза Малъри.

— Просто я разгледах. Това е първата сграда, която ме впечатли. Знаете ли какво?

— Да. Твърде голяма е за салон, но може би някой ще прояви интерес към част от помещенията за друга дейност.

След като отстрани маската, Зоуи започна да втрива овлажняващ лосион.

— Сетих се за това. Дори имам една щура идея. Не я отхвърляйте, преди да ви опиша за какво става дума. И трите искаме да започнем собствен бизнес.

— Да, но...

— Почакай да свърша — обърна се Зоуи към Малъри, докато слагаше крем около очите ѝ. — Първият етаж има два чудесни сводести прозореца. Идеален е за изложбена зала. Най-широката стая е в средата, а от нея се влиза в няколко ниши. Ако някой желае да открие малка галерия за творби на местни художници и скулптори, не би могъл да намери по-добро място. В съседство с тази зала има две широки помещения, подходящи за книжарница и бистро или кафене.

— Дотук не чух нищо за фризьорски салон — изтъкна Дейна, но продължи да слуша с интерес.

— Горе. Когато някоя клиентка дойде за прическа, маникюр или поредица козметични услуги, ще трябва да мине покрай галерията и кафенето, когато влиза и излиза. Чудесна възможност да избере подарък за леля Мери или да си купи книга, която да почете, докато я разкрасяват. Може би дори да пийне чаша кафе или вино, преди да си отиде у дома. Всичко това на едно място, в приятна обстановка.

— Наистина доста си помислила — отбеляза Малъри.

— Да. Дори ми хрумна име. „Малки удоволствия“. Хората имат право да се поглезят от време на време. Бихме могли да предлагаме пакети услуги и съвместни промоции. Зная, че е твърде амбициозно, а и се познаваме едва от няколко седмици. Но вярвам, че ще се получи. Просто си помислете, преди да кажете „не“.

— Искам да видя къщата — каза Дейна. — Не съм доволна от работата си в библиотеката, а какъв е смисълът човек да работи, щом не се чувства удовлетворен?

Вълните на енергия и ентузиазъм, които струяха от Зоуи, бяха почти видими. Малъри би могла да изтъкне десетки разумни доводи защо тази идея е не само твърде амбициозна, а е налудничава. Но сърце не ѝ даде да го направи.

— Не искам да развалям всичко, но съм почти сигурна, че ще ме повикат да се върна на работа в галерията. Всъщност, днес следобед се обади бившият ми шеф и ме помоли да отида при него утре, за да си поговорим.

— Е, това е страхотно. — Зоуи застана зад стола на Малъри и започна да прокарва ръце по косите ѝ, за да усети тежестта и формата им. — Зная, че си обичала работата си там.

— Галерията е моят втори дом. — Малъри хвана ръката ѝ. — Съжалявам. Идеята ти наистина е добра. И забавна, но...

— Не се тревожи.

— Хей. — Дейна махна с ръка. — Не забравяй за мен. Няма да се откажа. Утре ще ме заведеш да разгледам къщата. Може би ще измислим нещо само двете.

— Добре. Мал, да намокрим косата ти.

Чувствайки се твърде гузна, за да капризничи, стоически остана неподвижна, докато Зоуи я подстригваше.

— Ще ви кажа защо сутринта отидох в редакцията при Флин, с когото вече не разговарям.

Зоуи продължи да работи, слушайки разказа на Малъри за картината от галерията и убедеността ѝ, че е от същия художник.

— Няма да познаете кой я е купил — продължи тя. — Джордън Хоук.

— Джордън Хоук? — почти изпищя Дейна. — По дяволите! Искам шоколад. Сигурно ти се намира някой.

— Имам малък запас в хладилника. Какъв е проблемът?

— Бяхме гаджета преди милион години. По дяволите, по дяволите, по дяволите! — не престана да повтаря тя, докато отвори хладилника и намери две блокчета „Годайва“. — Запасът ти за спешни случаи е „Годайва“?

— Защо човек да не лекува най-тежките си депресии с най-добрия шоколад?

— Права си.

— Ходила си с Джордън Хоук? — любопитства Зоуи. — Сериозно ли?

— Беше преди години, когато бях млада и глупава. — Дейна разопакова единия шоколад и отхапа голямо парче. — Мъчителна раздяла. Той ме заряза. Точка. Глупак, копеле, нищожество. — Отново отхапа. — Вече се чувствам по-добре.

— Съжалявам, Дейна. Ако знаех... Е, не зная какво щях да направя. Трябва да видя картината.

— Няма значение. Забравих го. Напълно.

Но взе шоколада и си отчупи още.

— Трябва да кажа нещо, след което сигурно ще поискаш и другия шоколад. Не мога да приема това за съвпадение, както и да намеря разумно обяснение за него. Ние трите... и Флин, брат ти. А сега и двамата му най-добри приятели, единият от които е твое бивше гадже. Получава се доста затворен кръг.

Дейна я изгледа втренчено.

— Точно тази част не ми харесва. Имаш ли още една бутилка вино?

— Да. На решетката над хладилника.

— Ще се прибера пеша или ще повикам Флин да ме вземе. Но ще си тръгна от тук пияна.

— Аз ще те откарам — предложи Зоуи. — Давай, можеш да пиеш до забрава, стига да си готова да тръгнем преди десет.

— Косата ти изглежда страхотно.

Малко замаяна от опитите да прави компания на Дейна, докато се налива с вино, Малъри махна с ръка към новата ѝ прическа. Леко изсветлените кичури подчертаваха матовия оттенък на кожата ѝ и тъмните ѝ очи. В резултат на другото, което бяха сторили вълшебните пръсти на Зоуи, правите ѝ коси изглеждаха по-гладки и лъскави.

— Трябва да ти се доверя. Почти съм сляпа и не мога да преценя сама.

— Аз също изглеждам страхотно. Зоуи, гениална си.

— Видяхте ли? — С леко поруменели от гордост страни, Зоуи кимна и на двете. — Използвай мострата от нощен крем, която ти дадох, през следващите няколко дни — каза тя на Малъри. — Ще ми кажеш какво е мнението ти. Хайде, Дейна, да видим дали ще успее да те натоваря в колата.

— Добре. Наистина ми харесвате, момичета. — Със замечтана усмивка Дейна прегърна и двете. — Не се сещам за никого, с когото бих предпочела да се напия. Трябва всеки месец да си устройваме подобни събирания. Като литературен кръжок.

— Добра идея. Чао, Мал.

— Искаш ли помощ?

— Не. — Зоуи хвана Дейна през кръста. — Ще се справя сама. По-силна съм, отколкото изглеждам. Ще ти се обадя утре.

— И аз. Казах ли ви, че Джордън Хоук е нищожество?

— Само около петстотин пъти. — Зоуи я повлече към колата. — Можеш да продължиш да го повтаряш по пътя.

Малъри затвори вратата, внимателно я заключи и се отправи към спалнята. Не устоя на изкушението да застане пред огледалото и да поекспериментира с новата си прическа, накланяйки глава под различен ъгъл. Не можеше да каже какво точно е направила Зоуи, но ефектът бе чудесен. Не бе зле за разнообразие да престане да направлява фризьорката и да си мълчи, докато я подстригват.

Може би винаги, когато посещава салон, трябва да се чувства гузна и замаяна от вино.

Би могла да изпробва тази комбинация и в други случаи. При зъболекар, когато избира ястие в ресторант, при срещи с мъже. Не, не и

с мъжете. Намръщи се на отражението си. Ако една жена не показва на мъжете какво желае, те започват да ѝ налагат волята си. Освен това сега нямаше намерение да мисли за мъже. Не се нуждаеше от компанията им. В момента дори изпитваше ненавист към тях. Сутринта щеше да прекара час в умуване върху загадката с ключовете, а после внимателно да се облече с най-деловия си тоалет. „Костюм“, реши тя. Гълъбовосивият, със седефените аксесоари. Не, не, червения. Да, с червения костюм. Елегантно и провокативно. Изтича до гардероба, в който всички тоалети бяха подредени по предназначение и цвят, взе червения си костюм и с танцова стъпка се върна пред огледалото.

— Джеймс — започна тя с израз на съчувствие и нехайство. — Неприятно ми е да чуя, че галерията върви към провал без мен. Да се върна? Е, не зная дали е възможно, защото имам няколко други предложения. О, моля те, недей да хленчиш. Смущаващо е. — Разроши косите си. — Да, зная, че Памела е самият дявол. Всички го знаем. Е, щом положението е толкова тежко, предполагам, че ще мога да помогна. Стига, не плачи. Всичко ще се оправи, всичко ще бъде наред.

Усмихна се и доволна, че всичко в нейния свят отново ще дойде на мястото си, започна да се приготвя за лягане.

След като се преоблече, за миг се изкуши да остави дрехите си разхвърляни из стаята, но все пак старателно ги сгъна и ги прибра. Беше по тънка нощница, когато чу почукване на вратата. Предположи, че някоя от приятелките ѝ е забравила нещо, и побърза да отключи. Примигна недоверчиво, щом зърна намръщението лице на Флин.

— Искам да поговоря с теб.

— Може би аз не искам да разговарям с теб — отвърна тя, полагайки усилие да произнася отчетливо всяка дума.

— Трябва да изясним един въпрос, ако ще... — Той плъзна поглед от прелестните ѝ разрошени къдрици и поруменялото ѝ лице към формите на тялото ѝ под ефирната коприна. Очите ѝ имаха странен блясък. — Какво има? Пияна ли си?

— Полупияна съм, което си е лично моя работа. Сестра ти е доста по-зле, но няма причина да се безпокоиш, защото я откара Зоуи, която е напълно трезва.

— Дейна трябва да изгълта безброй бири или поне бутилка вино, за да се напие.

— Изглежда, си прав. В този случай беше вино. След като уточнихме това, напомням ти, че аз съм само наполовина пияна. Хайде, влез и се възползвай от състоянието ми.

Флин издаде звук, който би трябвало да мине за смях, и реши, че най-разумната реакция е да пъкне ръцете си в джобовете.

— Доста примамлива покана, сладурче, но...

Малъри реши проблема, като го сграбчи за ризата и рязко го придърпа към себе си.

— Хайде, влез — повтори тя и впи устни в неговите.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Флин се озова вътре с гръб към вратата и залитна, когато тя се затвори зад него. Малъри плъзна зъби и устни към врата му и в главата му не остана и капка кръв.

— О, почакай, Мал.

— Не искам да чакам. — Ръцете ѝ работеха трескаво. Нима наистина ѝ бе хрумнало, че ненавижда мъжете? Този определено ѝ харесваше. Толкова много, че бе готова да го погълне на големи хапки. — Защо хората винаги казват, че трябва да чакаш? Искам да...

Всмука меката част на ухото му и прошепна интригуващо желание.

— Господи!

Не бе сигурен дали това е благодарствена молитва, или зов за помощ. Но знаеше, че волята му има граници и че бързо се приближава към тях.

— Добре, добре, да се успокоим за минута, Малъри. — Тя плъзна тялото си по неговото и докато пръстите ѝ нетърпеливо се придвижваха надолу, за миг му се стори, че ще припадне. — Сега продължавай.

— Продължавам.

Наклони главата си назад и похотливо му се усмихна.

— Ха-ха. Разбира се. — Флин обхвана китките ѝ и макар да съжаляваше, повдигна ръцете ѝ към раменете си. Бе задъхан и едва съдържаше възбудата си. — Имаме избор. Сутринта или ти ще мразиш мен, или аз теб. — Очите ѝ искряха, а устните ѝ бяха така съблазнително нацупени, че гърлото му пресъхна. — Господи, колко си хубава, когато си полупияна. Трябва да си легнеш.

— Добре. — Тя се притисна към него и чувствено раздвижи бедра. — Хайде да си лягаме.

Все по-трудно му бе да обуздае напирещата страст.

— Не, ще оставя пияната красавица да спи сама.

— Аха. — Малъри се повдигна на пръсти, отново докосна устните му със своите и почувства учестеното биене на сърцето му. — Няма да стигнеш до вратата. Зная какво правя и какво искам. Това плаши ли те?

— Доста. Скъпа, дойдох тук да поговорим за нещо, което вече не си спомням. Какво ще кажеш да направя кафе и...

— Явно ще се наложи аз да действам през цялото време.

С плавно движение свали нощницата си и я хвърли встрани.

— Мили боже!

Бледорозовата ѝ плът бе неустойима, а буйните руси къдрици се спускаха над гърдите ѝ и докосваха зърната им. Очите ѝ, тъмносини и изведнъж доловили възбудата му, не откъснаха поглед от неговите, докато се приближаваше.

Ръцете ѝ обгърнаха врата му и топлите ѝ устни обсипаха неговите с копринени ласки.

— Няма от какво да се боиш — прошепна тя. — Добре ще се погрижа за теб.

— Не се и съмнявам. — Пръстите му неусетно се озоваха сред прелестните ѝ къдрици. Тялото му бе в лабиринт от чувствени пориви и разумът не можеше да намери изход. — Малъри, аз не съм герой.

— Кой иска да бъдеш? — засмя се тя и всмука брадичката му. — Нека бъдем грешни, Флин. Много грешни.

— Щом настояваш. — Завъртя я така, че се озова притисната между тялото му и вратата. — Дано помниш чия беше идеята и че се опитах...

— Замълчи. Твоя съм.

Ако отиде в ада, щеше да се постарее да си струва. Обхвана ханша ѝ, повдигна я на пръсти и забеляза тържествуващия израз на очите ѝ, преди устните им да се слоят.

Сякаш държеше запален фитил. Тя бе опасна жена, която осъзнава силата си и подлага неговата на изпитание. По кожата ѝ бе избила пот, а тихите звуци, които издаваше, ставаха все по-умоляващи. Вече отчаян, зарови лице косите ѝ и плъзна ръка между бедрата ѝ.

Последва изригване, стон и впиване на нокти в гърба му, докато ханшът ѝ чувствено се поклащаше. Издърпа ризата му нагоре и зъбите ѝ одраскаха рамото му, а бързите ѝ ръце сграбчиха джинсите му.

— В леглото.

В съзнанието му се въртяха еротични видения как дава воля на страстта си до вратата, но удоволствието би било твърде кратко. Затова я заобиколи и захвърли обувките си, когато се препъна с тях в някакъв ръб. Все едно ѝ бе къде. Единственото, което я интересуваше, бе да утоли напирещата жажда. Носеше се във вихър от завладяващи усещания и всяко докосване, всяко вкусане от тях още повече я разпалваше. Искаше да чувства трептенето на мускулите му, топлината, струяща от позите му, и дълбоко в себе си да знае, че причината е тя. Отпуснаха се на леглото, останали без дъх, и безумно се вкопчиха един в друг върху постелните чаршафи. Тя се засмя, когато ръцете му енергично повдигнаха нейните над главата ѝ.

— Нека не бързае — успя да промълви Флин.

Изви гръбнак и се притисна към него.

— Защо?

— Ще ти покажа неща, за които е нужно време.

Малъри облиза горната си устна.

— Откъде искаш да започнем?

Стомахът му бе свит до болка. Сведе глава, за да започне от горещите ѝ устни. Вдъхна от опияняващия ѝ аромат и плъзна език към вдлъбнатината под шията ѝ, където се долавяше пулсът ѝ. Бавно продължи надолу към нежните ѝ гърди и когато обхвана зърната им с устни, стонове ѝ станаха неудържими.

Тя копнееше за блаженството да бъде покорена. Тялото ѝ се предаде на ласките на ненаситните му устни и изучаващи ръце. Когато я издигна, сякаш полетя свободна, носена от гореща струя въздух, а после отново се спусна към него и го притегли към себе си.

Зърна го на светлината, която достигаше до тях от коридора, и сърцето ѝ изведнъж подскочи, щом срещна съсредоточения му поглед. Любовта и насладата се надпреварваха у нея. Достигна до отговора поне на един от въпросите си.

Вече бе сигурна, че са един за друг. Повдигна се и обви тялото си около неговото в изблик на радост.

Устните им отново се сляха в дълбока, пламенна целувка.

Ароматът ѝ бе загадъчен. Ухаеше на съблазън. Задъханите ѝ викове го разсичаха като малки сребърни остриета. Обзе го желание да усеща допира ѝ до края на света. Когато ръцете ѝ бавно се плъзнаха по

плътта му и стонове, които се изтръгваха от гърлото ѝ, издадоха одобрение, изведнъж се запита дали не е попаднал в рая.

Ноктите ѝ леко одраскаха корема му и го накараха да затрепери.

— Желая те. Искам да те почувствам в себе си. Кажи ми, че ме желаяш.

— Разбира се. Желая те, Малъри. — Още веднъж впи устни в нейните. — От първия миг.

— Зная. — Тя отново се изви към него. — Сега.

Подготви се за този миг, но сред лудостта му проблесна искрица здрав разум.

— Господи. Презерватив. В портфейла. В джоба на панталона. Къде е панталонът ми?

— Ммм. Спокойно. — Малъри се претърколи над него и всмука кожата на рамото му, докато отваряше чекмеджето на нощното шкафче. — Тук.

— Споменава ли съм, че обичам практичните, подготвени жени?

— Какво ще кажеш да ти помогна с това?

Нежните ѝ пръсти го накараха да зарови юмруци в смачканата завивка, сякаш се боеше да не полети към тавана.

„Тази жена има вълшебни ръце“, помисли си той и издаде сподавен стон.

Тя се надвеси над него, тръсна косите си назад и с усмивка промълви:

— Сега.

Бързо я повали по гръб и я притисна с тялото си.

— Сега — повтори той, докато навлизаше дълбоко в плътта ѝ.

Проследи промяната в израза на лицето ѝ, когато слетите им тела завибрираха в ритъм.

Без да откъсва поглед от очите му, тя се раздвижи и го накара да почувства опияняващ допир на коприна. Името ѝ отекваше в съзнанието му като песен или молитва.

Предаде се на това ехо и нишките на разума напълно се загубиха.

Малъри политна към връхната точка. Мигове на пълно блаженство. Потъваше в забрава и отново идваше на себе си. Разсъдъкът ѝ бе замъглен. С една последна дълга въздишка се понесе по гребена на вълната.

Притисна го и го издигна до там, където се намираше тя.

Не бе способен да мисли. При подобни обстоятелства мисленето не можеше да бъде продуктивно и затова реши напълно да изключи разума си и да изживее върховата наслада от допира на една нежна, страстна жена. Ако не мислеше, може би отново щеше да се предаде на изкушението да се люби с нея. И щяха да последват нови мигове на пълна забрава.

Колко ли дълго би могъл да продължи така? Може би вечно.

Когато тя се раздвижи под тялото му и лениво се протегна, това му се стори чудесна възможност.

— Искам вода. — Погали го по гърба. — Жаден ли си?

— Не, ако трябва да помръдна през следващите петдесет години.

Леко го ощипа.

— Ще се наложи да помръднеш, защото аз съм жадна.

— Добре. — Но остана неподвижен още миг, заровил нос в косите ѝ. — Ще донеса.

— Не се безпокой. — Тя го побутна и се измъкна изпод него. — Аз ще отида.

Застана до гардероба и загърна прелестното си тяло с нещо лъскаво и ефирно, преди да тръгне към вратата.

„Може би сънувам или фантазирам, а всъщност се намирам у дома в леглото си и Мо хърка на пода до мен.“

А може би не.

Флин се надигна и потърка очи. За съжаление, неволно започна да мисли. Бе дошъл, защото се чувстваше объркан и ядосан заради сцената в офиса сутринта, а сега бе гол в нейното легло и току-що бяха изживели истинско блаженство. Докато тя бе пияна. Може би не до забрава, но все пак замаяна.

Трябваше да си отиде, да намери моралната сила да се отскубне от обятията на голата, изгаряща от желание жена, чиито задръжки бяха заличени от алкохола.

Но нима бе светец?

Когато Малъри влезе по къс червен халат, той се намръщи.

— Аз съм човешко същество. Мъж.

— Да, убедих се в това.

Седна на леглото до него и му подаде чаша вода.

— Ти беше гола. — Взе чашата и почти я пресуши на един дъх.

— И ме желаеше.

Тя наклони глава встрани.

— Какъв е проблемът?

— Ако съжаляваш...

— Защо да съжалявам? — Взе чашата от ръката му и изпи последната глътка, която бе останала. — Беше съзнателно. Бях пийнала, Флин, но знаех какво правя.

— Добре тогава. Добре. Просто... след онова, което каза тази сутрин...

— Че съм влюбена в теб? — Сложи чашата на подложката върху нощното шкафче. — Истина е.

Изведнъж го завладяха горещи емоции, които не можа да разгадае. Но най-силната от тях бе неописуем страх.

— Малъри. — Тя продължи да го гледа с мълчаливо търпение и страхът скова гърлото му. — Слушай, не искам да те нараня.

— Тогава недей. — Леко стисна ръката му. — Всъщност не аз имам за какво да се безпокоя, а ти.

— Така ли?

— Да. Обичам те, което, естествено, означава, че искам да отвърнеш на чувствата ми. Невинаги получавам каквото искам, но обикновено намирам начин. Всъщност почти винаги. Предупреждавам те, че скоро и ти ще се влюбиш в мен. Ако мисълта за това те плаши, наистина имаш по-сериозен повод за безпокойство, отколкото аз. — Прокара пръст по гърдите му. — Забележителна фигура за човек, който работи на бюро.

Сграбчи ръката ѝ, преди да стане горещо.

— Да не се разсейваме. Това просто не влиза в плановете ми.

— Защото веднъж си пострадал. — Наведе се и леко го целуна. — Нормално е това да остави следа у теб. За твой късмет, аз съм търпелива. И внимателна — добави тя, надигна се и го притисна между бедрата си. — Но упорито преследвам целта си.

— За бога, Малъри...

— Отпусни се и изживей удоволствието да бъдеш ухажван.

Обзет от възбуда и благодарност, той се предаде на ласките ѝ.

— Не бих пропуснал тази възможност.

— Няма смисъл да упорстваш. — Развърза халата си и остави да се свлече от раменете ѝ. Плъзна длани нагоре по гърдите му, а след това обхвана лицето му и го омая с целувките си. — Един ден ще се омъжа за теб — промълви тя и избухна в смях, когато тялото му потръпна. — Не се безпокой. Скоро ще свикнеш с тази идея.

Заглуши възраженията му с устни.

Малъри се чувстваше на седмото небе. „Не е само заради секса“, помисли си тя, докато пееше под душа, макар и да не можеше да отрече, че това е една от причините. Винаги се чувстваше силна и уверена, когато има ясна цел.

Търсенето на ключа бе нещо загадъчно и колкото я зареждаше с енергия, толкова я хвърляше в паника. Но да убеди Флин, че са родени един за друг, бе нещо кристално ясно. Цел, за която бе готова да се бори със зъби и нокти.

Не можеше да си обясни защо се влюби в него и какво я кара да мисли, че това е истина.

Определено не приличаше на идеалния мъж, чийто образ бе изградила в съзнанието си. Не готвеше специалитети, не говореше френски или италиански и не обичаше да прекарва свободното си време в разглеждане на музеи. Не носеше елегантни костюми и не четеше поезия. Поне тя не мислеше, че чете поезия. Винаги бе мечтала да се влюби в мъж, който притежава поне някои от тези черти. И естествено, очакваше този мъж да я ухажда, да я съблазни и в най-романтичния момент да ѝ се обясни във вечна любов.

Бе подложила на анализ всяка от връзките си преди Флин и бе открила в тях безброй недостатъци. Накрая бе решила, че това няма значение, защото никоя от тях не бе сполучлива.

Нямаше желание да мисли за различията, които имаха с Флин. Знаеше само, че бе пленил сърцето ѝ, когато най-малко бе очаквала. И това ѝ харесваше.

Трябваше да признае, че я привлича и нежеланието му да се обвързва. Виждаше интересно предизвикателство в това, че ще трябва тя да го преследва и впечатлява със своята откровеност.

Когато най-сетне бе успял да се измъкне от леглото около три часа, бе доловила страха и смущението му, както и желанието му да

остане.

„Нека се поизмъчва известно време“, реши тя. На шега се обади в местния цветарски магазин и поръча дванадесет червени рози за офиса му. Почти затанцува, докато вървеше към галерията за срещата с Джеймс.

— Много сме весели тази сутрин — отбеляза Тод, когато я видя да влиза.

— Имам повод. — Приблужи се към него и звучно го целуна. — Тук ли е?

— Горее. Очаква те. Изглеждаш невероятно, сладурче. Да те схруска човек.

— Чувствам се още по-невероятно.

Потупа го по бузата и се качи по стълбите. Почука на вратата на офиса. Влезе.

— Здравей, Джеймс.

— Малъри. — Той стана от бюрото и протегна и двете си ръце. — Много ти благодаря, че се отзова.

— Моля. — Настани се на стола, който ѝ посочи. — Как вървят нещата?

С измъчен израз на лицето, Джеймс седна.

— Сигурно си чула за проблема на Памела с госпожа К. Ужасно недоразумение, което едва не ни коства един ценен клиент на галерията.

Малъри се постара да си придаде загрижен вид, докато дълбоко в себе си тържествуваше.

— Съжалявам, че... — не използвай думата „провал“, каза си тя и продължи, без да направи друга пауза — ... че преходът се оказва труден.

— Да. Доста труден. Памела пое галерията с голям ентузиазъм, но се боя, че все още се учи. Явно съм ѝ дал голяма свобода твърде рано.

За да се сдържи да не размаха юмруци във въздуха, Малъри преплете пръсти и сложи ръце на коляното си.

— Тя има ясни виждания.

— Да, да. — Джеймс нервно заигра с химикалката си и приглади вратовръзката си. — Мисля, че силата ѝ е в по-периферни области, а не

в преките взаимоотношения персонал — клиенти. Зная, че между двете ви имаше търкания.

„Спокойно“, напомни си тя.

— Аз също имах ясни виждания, които, за съжаление, се разминаваха с нейните. Така че да, имаше значителни търкания.

— Е... — Джеймс прочисти гърлото си, — може би съм пуснал Памела да ми повлияе в това отношение. Наистина чувствах, че е време да изследваш дарбите си, да експериментираш. Но сега осъзнавам, че не взех предвид твоята привързаност и лоялност към галерията и това, може би, когато излетиш от гнездото, ще се почувстваш разстроена.

— Наистина беше така.

Но Малъри смекчи въздействието на думите с най-чаровната си усмивка.

— През последните две седмици помислих върху всичко това. Много бих искал да се върнеш, Малъри. Отново да поемеш длъжността управител, с десет процента по-висока заплата.

— Толкова е неочаквано. — Трябваше да си втълпи, че е залепена за стола, за да не изтанцува танца на победата. — Поласкана съм. Но... мога ли да бъда искрена?

— Разбира се.

— Търканията, за които споменахме, няма да изчезнат. Честно казано, през последните няколко месеца тук не бях доволна. Излитането от гнездото беше мъчително, страхувах се от неизвестността, но имах възможност да погледна назад и да осъзная, че това гнездо беше станало малко... пренаселено.

— Разбирам. — Той преплете пръсти под брадичката си. — Мога да ти обещаю, че Памела няма да оспорва авторитета ти и да променя политиката, която отдавна е в действие. Ти ще имаш последната дума, преди мен, естествено, за закупуване и излагане, лансиране на художници и така нататък. Както преди.

Точно това бе искала. Увеличението на заплатата бе дори нещо повече. Отново щеше да върши работата, в която бе най-добра, със значително финансово възнаграждение и щеше да има удоволствието лично да натрие носа на Памела.

Би могла да спечели битката без един изстрел дори.

— Благодаря, Джеймс. Не мога да опиша колко много означава за мен това, че искаш да се върна, че вярваш в мен.

— Чудесно, чудесно — засия той. — Можеш да започнеш веднага, още днес, ако те устройва. Ще забравим за последните две седмици, сякаш нищо не е било.

„Сякаш нищо не е било.“

Стомахът ѝ се сви. След миг разумната, практична Малъри изведнъж се отдръпна и заговори импулсивната.

— Но не мога да се върна. Винаги ще ти бъда благодарна за всичко, на което ме научи, и за възможностите, които ми даде. Последната от тях бе да постигна нещо сама и ще се възползвам от нея. Започвам собствен бизнес.

„Господи — помисли си Малъри, — собствен бизнес.“

— Няма да бъде нещо голямо като галерията. Не толкова... — Едва не каза „трудно достъпно“. — ... елитарно — продължи тя. — Ще се съсредоточа главно върху местни таланти.

— Малъри, навярно знаеш колко време и енергия изисква подобно нещо. Свързано е с финансов риск.

Очевидно Джеймс изпаднаше в паника.

— Зная. Вече не се страхувам от рисковете колкото по-рано. Всъщност перспективата да ги поема ми се струва вълнуваща. Все пак много ти благодаря за всичко, което направи за мен. Наистина трябва да тръгвам.

Бързо стана, опасявайки се, че всеки момент би могла да промени решението си. Тук имаше опънато платнище, което би я уловило, в случай че падне, а там, където отиваше, под нея бе далечната твърда земя.

— Малъри, дано не постъпваш прибързано.

— Знаеш ли какво става, когато човек се двоуми твърде дълго, преди да скочи? — Докосна ръката му, преди да забърза към вратата. — Изобщо не скача.

Не губи време. Откри адреса, който бе чула от Зоуи, и паркира зад колата на Дейна.

„Добро място“, реши тя и практичната Малъри отново зае мястото си. Бе удобно за пешеходци, а имаше и достатъчно площ за

паркиране.

Къщата бе чудесна. „Скромна“, помисли си тя. Трите заедно щяха да ѝ придадат приятен облик. Можеха да боядисат терасата и да посадят увивни растения. Навярно Зоуи вече бе пълна с идеи в тази насока. Плочките на пътеката трябваше да бъдат подменени. Записа си това в бележника, който бе взела. Сандъчета за цветя на прозорците? Да, различни всеки сезон.

Дали преддверието не би изглеждало по-интересно с цветно стъкло на входната врата, вместо прозрачно?

Стъклопис, сътворена специално за тях. Щеше да използва връзките си.

Продължи да води бележки и когато влезе във фойето. Биха могли да поставят в него рекламни материали на трите фирми. Да, щяха да ги съчетаят по подходящ начин и да представят експонатите и услугите си в непринудена обстановка.

Бе достатъчно светло, а паркетът щеше да изглежда чудесно, когато бъде излъскан. Стените, е, щяха да ги боядисат.

Продължи навътре и забеляза, че стаите на първия етаж наистина се сливат, както бе казала Зоуи.

Превъзходен начин за съчетаване на дейности.

След като изпълни няколко страници с бележки, тя се върна точно когато Зоуи и Дейна слизаха по стълбите.

— Накрая ще оборудвам голямата вана с душ и уреди за ароматерапия — говореше Зоуи. — Но засега... Малъри, здравей.

— Здравейте. — Малъри отпусна ръце. — С вас съм.

— Знаех си! — С радостен вик Зоуи се втурна към нея и я прегърна. — Просто знаех. Разгледа ли тук? Нали е страхотно? Идеално?

— Да, да, да. Все още не съм видяла горните етажи, но тук... Харесва ми — каза тя.

Дейна се спря на стълбите и замислено нацупи устни.

— Защо промени решението си?

— Не зная. Поне не ми хрумва никаква разумна причина. Когато Джеймс ми предложи да се върна на работа, при това с по-висока заплата, си помислих: слава богу, всичко отново ще бъде нормално. — Въздъхна, притисна бележника към гърдите си и направи пирует. — После нещо ме накара да кажа, че не мога, защото започвам собствен

бизнес. Навярно съм осъзнала, че не желая да живея както преди. Искам да направя това заедно с вас двете. Вече нямам колебания.

— Трябва да бъдем напълно сигурни. Зоуи, кажи й това, което каза на мен. За къщата.

— Собственикът е съгласен да я даде под наем, но би предпочел да намери купувач. По-изгодно е да я купим.

— Да я купим? — Бездната, над която Малъри се готвеше да скочи, стана още по-широка. — Колко?

Зоуи назова сумата и побърза да продължи, когато видя преbledнялото й лице.

— Но това е първоначална цена. Направих някои изчисления и ако сравните ипотечните вноски, при сегашната лихва и погасяване за тридесет години, с предлагания месечен наем, разликата не е голяма. Ще бъде инвестиция и ще получим данъчна отстъпка.

— Не питай каква е отстъпката — предупреди я Дейна. — Очите ти ще изскочат. Повярвай ми, предвидила е всичко.

— Трябва да се свържем с адвокат, за да подпишем договор за партньорство — продължи Зоуи. — Тогава ще заделим пари за началната вноска. Имаме повече от необходимото, особено след като се спазарим за по-ниска цена. Ще ни останат достатъчно за начален капитал. Можем да го направим.

— Вярвам ти. Мисля, че затова се разтреперих. — Малъри погледна Дейна. — Ще купуваме ли?

— Бог да ни е на помощ. Ще купуваме — съгласи се тя.

— Мисля, че трябва да си стиснем ръцете.

Зоуи подаде своята.

— Почакайте, първо трябва да ви кажа нещо. — Малъри прочисти гърлото си. — Снощи правих секс с Флин. Три пъти.

— Три? — Дейна изведнъж седна на стълбите. — Значи на Флин му е провървяло?

— Нали нямаш нищо против?

— Аз съм му сестра, а не майка. — Но потърка слепоочията си. — Не беше ли пияна снощи?

— Не колкото теб. Само бях замаяна. Държа да изтъкна, че той забеляза това и направи сериозен опит да постъпи като джентълмен и да откаже.

— Колко благородно — отбеляза Зоуи.

— Дори когато се съблякох и му се нахвърлих.

— Колко... невероятно!

Малъри се засмя и потупа Зоуи по рамото. Но Дейна остана мълчалива.

— Не го направих само защото бях замаяна и... зажадняла за секс. Влюбена съм в него. Не мога да си го обясня, както и това, че реших да се захвана с този съвместен бизнес. Просто е нещо, което е дълбоко в мен. Влюбена съм в него и един ден ще се омъжа за него.

— Малъри! Това е чудесно. — Романтическата душа накара Зоуи да прегърне приятелката си. — Толкова се радвам за теб.

— Не бързай да си ме представяш в булчинска рокля. Трябва да го убедя, че и той не може да живее без мен. — Малъри пристъпи напред. — Влюбена съм в него, Дейна.

— Разбрах.

— Зная, че това може да помрачи приятелството ни. Готова съм да се откажа от плановете за бизнес, но не и от Флин, независимо дали му харесва или не.

Дейна се изправи и устните ѝ трепнаха.

— Брат ми е късметлия. Ще си стиснем ли ръцете за тази сделка и ще потърсим ли адвокат?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не бе сигурна какво изпитва и как да постъпи. Но подобни дребни пречки никога не бяха възпирали Дейна.

Веднага щом се освободи, потърси Флин.

Беше си тръгнал от офиса и бе завел Мо на ветеринар, като се размина с него за петнадесет минути. Този лош късмет я изнерви и я накара да реши, че му е сърдита, въпреки че нямаше конкретна причина.

Когато стигна до къщата му, вече бе бясна. Затръшна вратата и влезе с тежки стъпки в хола. Брат ѝ и кучето му се бяха проснали като мъртъвци.

— Трябва да си поговорим, Казанова.

— Не крещи. — Флин не помръдна от дивана. Мо изсумтя на пода до него. — Мо има нужда от почивка. И двамата сме травмирани. Върви си. Ела утре.

— Не, сега, преди да намеря нещо остро и да те намушкам. Какво си мислиш, че правиш, като чукаш Малъри, когато отлично знаеш, че трябва да бъде съсредоточена върху целта си?

— Не зная. Просто се препънах в голото ѝ тяло. И не бих употребил думата „чукане“, просто не ми харесва, както и опитът ти да се бъркаш в личния ми живот. Не е твоя работа.

— Моя работа е, защото току-що станахме бизнес партньорки, а ни свързва и друго общо начинание. Освен това истински я харесвам, а тя е влюбена в теб, което определено издава липса на вкус, но за съжаление така стоят нещата.

У него се прокрадна чувство за вина.

— Не съм я карал да мисли, че е влюбена в мен.

— Не казах „мисли“. Не е идиотка, въпреки че явно не разбира от мъже. Познава сърцето и душата си, и ако не те е грижа за чувствата ѝ, когато разкопчаваш дюкяна си...

— Престани да ме хокаш, за бога. — Флин се надигна и подпря глава на ръцете си. — Малъри отказва да ме слуша. Тя разкопча

дюкяна ми.

— А ти беше просто невинен наблюдател?

— Няма смисъл да ме упрекваш. Прекарах дълго време в угризения, но никаква полза. Не зная какво да правя, по дяволите.

Тя седна на масата и се наведе към него.

— Какво искаш да правиш?

— Нямам представа. Тя ми изпрати цветя.

— Моля?

— Тази сутрин получих дванадесет червени рози с картичка: „Мисли за мен“. Как бих могъл да не мисля за нея?

— Рози? — Идеята ѝ се стори забавна. — Къде са?

Той се намръщи.

— Хм. Сложих ги в спалнята. Тази размяна на ролите просто ми се струва нередна. Не е естествена. Противоречи на всички природни закони. Трябва да овладее положението. По някакъв начин. Престани да ми се хилиш.

— Хлътнал си.

— Не съм. И тази дума не ми харесва. Човек с диплома по библиотечно дело би трябвало да намира по-уместни изрази.

— Тя е идеална за теб. — Дейна го целуна по бузата. — Поздравления. Вече не ти се сърдя.

— Не ме интересува на кого се сърдиш. Въпросът не е дали тя е идеална за мен. Аз не съм идеален за никоя жена. Имам безброй недостатъци и съм безчувствен егоист. Обичам да бъда свободен и безгрижен.

— Че имаш недостатъци, е неоспорима истина. Но не си нито безчувствен, нито егоист. Онази безчувствена, себична кучка Лили ти втълпи това. Ако ѝ вярваш, просто си глупак.

— Нима искаш новата ти приятелка да се обвърже с един глупак?

— Може би. Обичам те, Флин.

— Господи, напоследък често чувам това. — Потърка върха на носа ѝ. — И аз те обичам.

— Не, кажи само тези две думи: „Обичам те“.

— Стига.

— Просто ги изречи, Флин.

— Обичам те. А сега си върви.

— Не съм свършила.

Той промърмори и отново се отпусна на дивана.

— Опитваме се да подремнем, за да възстановим психическото си равновесие.

— Лили никога не те е обичала, Флин. Ходеше с теб заради връзките ти във Вали. Харесваше ѝ да се перчи с теб и да те разиграва. Може да си глупак, но само в някои отношения. Тя те използваше.

— Мислиш, че така ще се почувствам по-добре? Като зная, че съм бил използван?

— Казвам го, за да престанеш да обвиняваш себе си за раздялата с нея.

— Не се обвинявам. Мразя жените. — Флин оголи зъби в злобна усмивка. — Искам само да ги чукам. Е, сега ще си тръгнеш ли?

— В спалнята ти има рози.

— Мили боже!

— Хлътнал си — повтори тя и го смушка с пръст в корема.

Прие закачката на сестра си като мъж.

— Ще те попитам нещо. Някой харесваше ли Лили?

— Не.

Той въздъхна дълбоко и се загледа в тавана.

— Просто исках да се уверя.

Почукване на вратата накара Флин да изругае, а Дейна да подскочи.

— Аз ще отворя — каза тя с напевен тон. — Може би още цветя.

Обзета от шеговито настроение, отвори вратата. И бе неин ред да изругае, с повече въображение и злоба от брат си.

— Що за език е това, дългучке?

Джордън Хоук, дяволски красив и според нея двойно по-нагъл, ѝ намигна и отново нахълта в живота ѝ. За един кратък, напрегнат миг ѝ хрумна да го спъне, но хвана ръката му и си представи, че я извива и разтяга като в анимационен филм.

— Хей, никой не те е канил.

— Тук ли живееш?

Бавно зае самодоволна поза. Бе с десетина сантиметра по-висок от нея, което някога ѝ се бе струвало вълнуващо, но сега я подразни. Не бе нито напълнял, нито загубил чара си или станал жертва на неумолимото мъжко оплешивяване. Нима не бе вбесяващо? Все още бе строен и привлекателен, с вечно разрошени гъсти черни коси, мургаво

лице с високи скули и покоряващи сини очи. Устните му бяха чувствени и изваяни и както сама се бе убедила, много изобретателни.

Сега на тях се появи дяволита усмивка, която я накара да изпита желание да ги разкървави.

— Добре изглеждаш, Дейн.

Докосна косите ѝ, преди да успее да се отдръпне.

— Долу ръцете. Не, не живея тук. Какво искаш?

— Да изляза с Джулия Робъртс, да посвирия с Брус Спрингстийн и „Ий Стрийт Бенд“ и да пийна студена бира. А ти?

— Да прочета подробностите за твоята бавна, мъчителна смърт. Какво правиш тук?

— Очевидно те дразня. Но това е само допълнително удоволствие. У дома ли е Флин?

Не изчака отговора ѝ, а мина покрай нея и влезе в хола.

Мо се събуди и тихо изръмжа.

— Дръж, Мо — извика Дейна със задоволство.

Явно необезпокоен от заплахата да бъде връхлетян от огромното кучешко туловище, Джордън приклепна до него.

— Значи това е прословутият Мо?

Забравил за травмата си, Мо скочи, изправи се на задни крака, сложи предните си лапи на раменете му и го близна за добре дошъл.

Дейна скръцна със зъби, когато смехът на Джордън се сля с веселия лай на кучето.

— Голямо момче. Господи, каква физиономия. — Разроши козината на Мо, почеса го зад ушите и хвърли поглед към Флин. — Как я караш?

— Добре. Не знаех, че ще дойдеш толкова скоро.

— Намерих време. Имаш ли бира?

— Разбира се.

— Не искам да прекъсвам тази трогателна среща. — Гласът на Дейна прозвуча като хладно острие, насочено към тила на Джордън. — Но какво прави той тук?

— Дойдох да прекарам няколко дни с приятели в родния си град.

— Джордън се изправи. — Нали мога да се настаня тук?

— Никакъв проблем. — Флин стана от дивана. — Радвам да те видя.

— И аз теб. Голяма къща. Страхотно куче. Ужасен диван.

Флин се засмя и прегърна най-стария си приятел.

— Добре дошъл.

В сърцето на Дейна се прокрадна топлота, докато ги гледаше. Както и да наричаше Джордън Хоук — списъкът от епитети бе дълъг — за Флин той бе като брат.

Горещите сини очи срещнаха нейните и отново докоснаха сърцето ѝ.

— Ще пийнем ли бира, дългучке? Любопитен съм да узная как се забърка в тази история с въображаемите ключове.

Дейна укорително погледна брат си и вирна нос.

— За разлика от вас двамата аз имам работа.

— Не искаш ли да видиш картината?

Това почти я накара да остане, но ако се предаде на любопитството, нямаше да постигне същото въздействие, когато си тръгне. Продължи към вратата, без дори да погледне назад.

Наистина имаше работа. Първото, което щеше да направи, бе да извае восьчно чучело с образа на Джордън и да го надупчи със стрелички.

— С какво я ядоса? — попита Флин.

— В нейно присъствие не трябва дори да дишам. — Мисълта, че го ненавижда до такава степен, бе мъчителна. — Защо не живее тук? В къщата има достатъчно място.

— Отказва. — Флин сви рамене и поведе приятеля си към кухнята. — Иска да бъде самостоятелна. Познаваш Дейна. Когато реши нещо, никой не може да я разубеди.

— На мен ли го казваш?

Мо развълнувано обикаляше около тях и Флин му хвърли бисквита, преди да извади бирите.

— Донесе ли картината?

— Да. Не зная какво ще откриеш в нея.

— И аз. Надявам се Малъри да открие нещо.

— Кога ще ме запознаеш с тази Малъри?

Джордън се облегна на плота.

— Не зная. Скоро.

— Нали каза, че е поставен срок? — изтъкна Джордън.

— Да, да. Остават още две седмици.

— Проблем ли има, приятел?

— Не. Може би. Объркан съм, защото ми се струва, че отношенията ни стават доста сериозни твърде бързо. Не мога да мисля.

— Що за жена е тя?

— Интелигентна, забавна, секси.

— Поставяш „секси“ на трето място. — Джордън повдигна бирата си. — Наистина гледаш на нея сериозно. Какво друго?

— Упорита, бих казал. — Закрачи из хола. — С чувство за ред. Откровена. Не си играе. Реалистка е. Точно затова забъркването ѝ в историята с ключовете ме кара да вярвам, че е възможна. Има сини очи. Големи сини очи — въздъхна Флин.

— Отново физиката остава на заден план. Имаш чувства към нея. Флин смутено повдигна бирата си.

— Все още не съм наясно какви.

— Щом те правят толкова неспокоен, явно са силни. Защо не ѝ се обадиш да дойде? Ще разгледа картината, а аз ще разгледам нея.

— Да оставим това за утре.

— Тя те плаши. Здравата си хлътнал.

— Млъкни. Мисля, че е по-разумно Брад да донесе своята картина и тримата да разгледаме внимателно и двете. Да видим какво ще измислим без участието на жените.

— Съгласен съм. Имаш ли нещо за хапване?

— Не, но имам менюто на чудесен ресторант, който предлага доставки по домовете. Избери какво да поръчам.

— Изненадай ме. Ще донеса багажа си.

Не беше много различно от събиранията им като юноши, въпреки че холът, в който се бяха разположили, бе собственост на един от тях, а не на нечий родители. Флин бе избрал италианска вечеря, а бирата бе заменена с бутилка „Джони Уокър Блу“, която Брад бе донесъл. Картините бяха подпрени на стената, тримата седяха на пода, а Мо бе окупирал дивана.

— Не разбирам много от изкуство — започна Флин.

— Но знаеш какво харесваш — довърши Брад.

— Банално твърдение.

— Но неоспоримо — съгласи се Джордън. — Изкуството, по естеството си е субективно. „Супата на Кембъл“ на Уорхол, „Топящият

се часовник“ на Дали и „Мона Лиза“ на Да Винчи. Всеки, който ги види, си съставя мнение.

— От друга страна, да се сравни „Водни лилии“ на Моне с „Дамата в синьо“ на Пикасо е също толкова невъзможно, колкото да се сравни Дашиъл Хамет със Стайнбек. Всичко е въпрос на стил, послание и възприятие.

Флин завъртя очи и се обърна към Брад.

— Това, което се канех да кажа, преди вие двамата да се впуснете в интелектуален спор, е, че според мен двете картини са нарисувани от един и същи човек. Или от двама художници, единият от които е имитирал другия.

— Аха. — Брад завъртя течността в чашата си и се усмихна. — Добре, съгласен съм. Какъв извод може да се направи от това?

— Ще узнаем, когато установим кога е нарисувана картината на Джордън. Вече знаем, че между онази в „Уориърс Пийк“ и твоята има петстотин години. Трябва да разберем къде се вмести третата.

— Петнадесети век.

Флин рязко извърна глава към Джордън.

— Вече си поръчал да я изследват?

— Две години след като я купих. Трябваше да застраховам част от имуществото си. Оказа се, че струва неколkokратно повече, отколкото платих за нея. Странно е, защото местната галерия е известна с високи цени.

— Защо я купи? — попита Брад.

— Не зная колко пъти самият аз съм си задавал този въпрос. Дори нямам представа защо влязох там в онзи ден. Обикновено не посещавам подобни места. Щом я видях, веднага ме грабна. Този миг на границата между невинността и силата. Той ще изтръгне меча. Всеки знае това. И за миг светът ще се промени. Ще се роди Камелот, и съдбата на Артур ще бъде предопределена. Той ще обедини един народ, ще бъде предаден от жена и приятел и ще създаде онзи, който ще го погуби. В този миг все още е младеж, а в следващия ще бъде крал.

— Според някои е бил крал по наследство.

Джордън поклати глава, несъгласен с това становище.

— Не, станал е такъв, когато мечът е бил в ръцете му. Би могъл да си тръгне. Питам се дали би го направил, ако знаеше каква съдба го

очаква. Слава и величие, но и предателство, интриги и война. И ранна смърт.

— Интересно. — Флин понечи да налее по още едно питие, но се спря и отново погледна картините. — Почакайте. Може би си на прав път. На другата картина виждаме резултата от един съдбовен миг като този, за който говориш. Нима кралят бог би се оженил за смъртната девойка и би създал трите дъщери, ако знаеше каква ще бъде участта им? Всичко е въпрос на избор, в коя посока ще поемем.

— Дори и да е така — намеси се Брад, — това не ни разкрива много.

— Поне ни дава нишка. Щом картините са насоки към местонахождението на ключовете, трябва да ги следваме. Може би първият е на място, където е било взето важно решение, променило съдбата на мнозина.

— Флин. — Джордън се поколеба и разклати чашата си. — Сериозно ли вярваш, че ключовете съществуват?

— Да. Ако бяхте тук от самото начало, и вие щяхте да повярвате. Няма логично обяснение, Джордън, както няма обяснение и за това, че един-единствен младеж в света е бил способен да извади Ескалибур от скалата.

— А ти? — обърна се Джордън към Брад.

— Опитвам се да отворя съзнанието си за всички възможности. Не бива да подценяваме съвпаденията и нещата, които изглеждат съвпадения. Ти и аз притежаваме тези картини. Вече всички сме във Вали, както и те. Флин лично е свързан с две от жените, които са били поканени в „Уориърс Пийк“. Някога Джордън и Дейна бяха двойка, а аз купих картината, защото бях привлечен от едно лице... лицето на Зоуи. Просто ме обсеби. Но нека тази пикантна подробност си остане между нас.

— Проявяваш интерес към Зоуи? — попита Флин.

— Да, но странно защо, тя сякаш ме презира от мига, в който ме видя. Не мога да си го обясня — добави той с известно раздражение. — Жените не ме намразват от пръв поглед.

— Така е — съгласи се Джордън. — Обикновено това става, когато те опознаят.

— Точно обратното. Успявам да спечеля симпатията им. Обикновено.

— Да, помня как спечели симпатията на Марша Кент.
— Бях на седемнадесет — възрази Брад. — Майната ти.
— Все още ли имаш белег отзад, където те ритна? —
полюбопитства Джордън.
— А ти на топките от ритника на Дейна?
Джордън се намръщи.
— Квит сме. Въпрос. Тези две лица толкова много ли приличат
на другите жени, колкото средната на Дейна?
— О, да — увери го Флин. — Прическите им са различни, но
чертите са едно към едно.
— Сигурен ли си за века, Брад?
— Напълно. — Джордън остана мълчалив за миг, с чашата в
ръка, загледан в лицето на Дейна. Неподвижно, бледо и безизразно. —
Добре, ще се откажа от логиката. Ние сме шестима, ключовете са три.
Значи ни остават малко повече от две седмици да намерим първия? —
Отново посегна към бутилката. — Ще го открием.

Независимо дали загадката щеше да бъде разрешена, Флин се
радваше, че отново е с приятелите си. Когато се сгуши в леглото си
рано сутринта, изпита задоволство при мисълта, че Джордън спи на
матрака в стаята за гости, а Брад — на дивана в хола, пазен от Мо.

Винаги му се бе струвало, че за тях няма невъзможни неща,
независимо дали става дума за преследване на извънземни
нашественици, разкопчаване на сутиена на някое момиче с една ръка
или пътуване из цялата страна с буик втора употреба. Нищо не би ги
възпряло.

Когато майката на Джордън бе на смъртно легло, двамата с Брад
бяха стояли неотлъчно до него през дългите часове на нощно бдение в
болницата.

Когато Лили го бе изоставила, единственото, което го бе
крепило, бе вярата в двамата му приятели.

Бяха един до друг и във весели, и в трудни моменти.
Разстоянието никога не бе имало значение.

Но бе далеч по-добре да са близо до него. Щом те бяха тук,
първият ключ практически бе в ключалката.

Затвори очи и моментално заспа.

В къщата бе тъмно и непоносимо студено. Дъхът му замръзваше във въздуха, докато вървеше безцелно по дългите коридори с множество завои. Навън бушуваше буря, гръмотевиците разтърсваха земята, а светкавиците гневно издълбаваха огнени бразди в мрака.

В съня си знаеше, че се намира в „Уориърс Пийк“. Въпреки че се движеше почти слепешком, коридорът му бе познат, както и допирът на стените, по които плъзгаше пръсти, макар никога да не се бе разхождал там.

Виждаше дъждовните струи, които плющяха отвъд стъклата на прозорците, и синкавия им блясък на светлината на светкавиците. Виждаше и смътното отражение на лицето си.

Извика, и гласът му отекна в тишината, носейки се като вълна. Никой не отвърна. Все пак знаеше, че не е сам.

Още някой бродеше по тези коридори. Спотайваше се някъде наблизо, зад гърба му, невидим и недостижим. Нещо тъмно го тласна нагоре по стълбите.

Страх скова сърцето му.

От двете страни на коридора имаше врати, но бяха заключени. Опита се да натисне дръжката на всяка от тях с вкочанените от студ пръсти.

Онзи, който го дебнеше, все повече приближаваше. Вече чувстваше смразяващия му дъх, който се сливаше с неговото учестено дишане.

Трябваше да се измъкне, да избяга. Затича се към входната врата, за да излезе навън сред пороя, а тайнствения преследвач го последва с бързи стъпки, като драскане с нокти по плочките.

Опита се да скочи от парапета, но в този миг удари гръм, камъкът се нажежи, надигна се дим и въздухът заспа, а дъждовните капки го връхлетяха като посипани стъкла.

Разбрал, че няма къде да избяга, вцепенен от страх, той се подготви за битка.

Но огромната сянка се извиси над него, преди да вдигне юмруци. Студът пропълзя в тялото му и го повали на колене.

Усети как нещо се изтръгна от него с неопикуема болка и обсебващ ужас. Знаеше, че е душата му.

Флин се събуди разтреперан и облян в студена пот, когато първите слънчеви лъчи докоснаха лицето му. Задъхан, той се надигна в леглото си. И друг път бе сънувал кошмари, но никой от тях не бе толкова ярък, че да му причини физическа болка. Все още усещаше остри спазми в гърдите и стомаха, които го накараха да стисне зъби. Опита се да си внуши, че са резултат от комбинацията на пица с уиски късно вечерта, но не повярва в това. Когато болката стана по-поносима, се измъкна от леглото, придвижи се до банята, бавно и плахо като старец, и пусна гореща струя от душа. Бе премръзнал.

Застана пред шкафа с огледални врати, за да потърси аспирин, и погледна лицето си. Бледите му страни и ужасът, изписан в очите му, бяха достатъчно издйнически, но не можеха да се сравнят с останалото.

Бе мокър до кости. От косите му се стичаше вода, сякаш бе излизал навън по време на буря. Краката му се подкосиха и се отпусна върху капака на тоалетната.

Не бе просто кошмар, а наистина бе бродил из коридорите на „Уориърс Пийк“. После бе излязъл на парапета, следван от някого. Откриването на ключовете бе не само загадка, за чието разрешаване някой щеше да получи награда.

Имаше и нещо друго, нещо тъмно, което притежава огромна мощ. Трябваше да разбере какво е то, преди някой от тях да пострада.

Застана под душа и не помръдна, докато горещата вода разреся хладните тръпки. Най-сетне поуспокоен, взе аспирин и нахлузи боксерките си.

Реши да слезе на долния етаж и да приготви кафе, докато проясни мислите си. После щеше да събуди приятелите си и да им разкаже за преживяното. Може би бе време тримата да отидат в „Уориърс Пийк“ и да изкопчат истината от Роуина и Пит.

Бе по средата на стълбицето, когато на вратата се позвъни и Мо нададе адски лай.

— Добре, добре. Тихо.

Флин нямаше махмурлук от уискито, но все още бе замаян от кошмара. Сграбчи кучето за нашийника и го дръпна назад, докато отваряше вратата с другата си ръка.

Тя сияеше като слънце. Това бе първата му ясна мисъл за деня, когато видя Малъри. Бе облечена с красив син костюм с къса пола и му се усмихваше. След миг пристъпи напред и обви ръце около врата му.

— Добро утро — каза му, притисна устните си към неговите и заличи дори тази единствена мисъл от съзнанието му.

Флин неволно отпусна нашийника, повдигна ръка и зарови пръсти в косите ѝ. Болката и ужасът, с които се бе събудил, изведнъж изчезнаха и отново го обзе чувството, че няма нищо на света, което да е непостижимо за него.

Мо престана да се опитва да се промъкне между тях и залая, молейки за внимание.

— За бога, Хенеси, не можеш ли да озаптиш това...

Джордън се спря до стълбите на горния етаж и замълча. Приятелят му и жената, обляна от слънчева светлина, изглеждаха обсебени един от друг. Дори когато Флин се отдръпна, имаше изражение на безкрайно щастлив човек.

— Добро утро. Извинете, че ви прекъсвам. Вие навярно сте Малъри.

— Да, навярно. — Разсъдъкът ѝ бе замъглен от целувката, но бе сигурна, че пред нея стои невероятен красавец по черни боксерки. — Съжалявам, не знаех, че Флин има гости... О! — Най-сетне умът ѝ се проясни. — Вие сте Джордън Хоук. Аз съм ваша голяма почитателка.

— Благодаря.

— Почакай. — Флин протегна ръка към него, когато понечи да слезе. — Не е зле да обуеш нещо.

— Разбира се.

— После ела. Трябва да изведе Мо.

Дръпна ръката на Малъри и я накара най-сетне да помръдне от мястото, където стоеше неподвижна, с поглед, втренчен в Джордън. Отново застина, щом стигна до прага на хола.

Брад лежеше по корем и единият му крак и ръка висяха от дивана. Бе облечен като Джордън, но с бели боксерки.

„Интересно е да се отбележи — помисли си Малъри, — че наследникът на фамилия Вейн има страхотен задник.“

— Купон ли сте си правили?

— Не, просто си поговорихме. Мо! — Флин повика кучето и то дотича да близне Брад по онази част от лицето, която не бе потънала във възглавницата. — Брад винаги спи като пън.

— Така изглежда. Чудесно е, че приятелите ти отново са в града.

— Да.

Поведе я към кухнята, но Мо ги изпревари и затанцува до задната врата, сякаш бе чакал с часове. Излетя навън веднага щом Флин му отвори.

— Да направя ли кафе? — предложи Малъри.

— Ти ли?

— Част от обслужването. — Кутията с кафе вече бе на плота и тя сипа достатъчно за едно варене. — Ако се ожениш за мен, аз ще приготвям кафето всяка сутрин. Естествено, ще очаквам ти да изхвърляш боклука. — Извърна глава към него и му се усмихна. — Привърженичка съм на подялбата на домакинските задължения.

— Аха.

— Освен това ще имаш неограничен достъп до секс.

— Това е голям плюс.

Малъри се засмя, докато отмерваше вода.

— Харесва ми, когато те карам да ставаш нервен. Не мисля, че досега съм имала такова въздействие върху някой мъж. Но... — Включи кафеварката и се обърна. — Досега не се бях влюбвала така.

— Малъри...

— Аз съм много упорита жена, Флин.

— О, вече отлично го зная. — Направи крачка назад, когато тя се приближи към него. — Просто мисля, че трябва...

— Какво?

Плъзна ръце нагоре по гърдите му.

— Не мога да си спомня, когато ме гледаш така.

— Приемам това за добър знак.

Леко докосна устните му със своите.

— Вече ми стана навик да ви прекъсвам — каза Джордън, когато влезе. — Извинявайте.

— Няма нищо. — Малъри приглади косите си назад и потърси чисти чаши. — Просто наминах, за да предложа на Флин да се ожени

за мен. Радвам се да се запозная с още един негов приятел. Дълго ли ще останеш в града?

— Зависи. Какво отговори той?

— О, когато става дума за любов и брак, не може да състави две смислени изречения. Странно, като се има предвид, че е журналист.

— Тук съм и чувам какво говориш за мен — изтъкна Флин.

— На кафе ли мирише? — Брад влезе залитайки, примигна, когато видя Малъри, и излезе. — Извинявай.

Малъри се засмя, докато забърсваше чашите.

— Тази къща е пълна с привлекателни мъже и вече видях всеки от тях по бельо. Животът ми определено става интересен. Как искаш кафето, Джордън?

— Чисто. — Облегна се на плота до нея. — Флин каза, че си интелигентна, забавна и секси. Прав е.

— Благодаря. Трябва да тръгвам. Имам уговорена среща за подписване на документи.

— За какво? — попита Флин.

— За партньорството с Дейна и Зоуи. Мислех, че Дейна ти е казала.

— Какво да ми е казала?

— Че ще купим къщата и ще започнем бизнес.

— Каква къща? Какъв бизнес?

— Къщата на Оук Лийф. Наша собствена фирма. Всъщност три фирми. Моята галерия, книжарницата на Дейна и салонът на Зоуи. Ще се казва „Малки удоволствия“.

— Примамливо — отбеляза Джордън.

— Не мога да повярвам, че предприех такъв скок. — Малъри притисна ръка към корема си. — Не е в стила ми. Умирам от страх. Е, не искам да закъснея. — Застана до Флин, обхвана смаяното му лице и отново го целуна. — Ще ти се обадя по-късно. Надяваме се да пишеш за новото ни начинание. Радвам се, че се запознахме, Джордън.

— Аз също. — Проследи я с поглед, докато върви по коридора. — Хубави крака, убийствени очи и огнен темперамент. Ще те изпепели, приятел.

Устните на Флин все още трептяха от допира на нейните.

— Сега, когато е в ръцете ми, какво да правя с нея?

— Ще решиш. — Джордън отпи първата глътка кафе. — Или тя ще реши.

— Да. — Флин сложи ръка на сърцето си. Усети, че бие учестено. Може би защото кръвта му бе закипяла от огнения ѝ темперамент. — Ще пийна кафе, а после трябва да поговоря с вас двамата. Няма да повярвате какво сънувах снощи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че не са ти я показали.

Дейна извади от чантата си ключа за къщата на Флин.

— И аз не мога. Дори не ми хрумна да попитам — добави Малъри и смутено тръгна от колата към входната врата. — Предполагах, че Джордън чака да му я докарат. Освен това и тримата бяха полуголи. Разсеях се.

— Няма за какво да се упрекваш. — Зоуи я потупа приятелски по гърба. — Както и да е, сега ще я видиш.

— Намислили са нещо — промърмори Дейна. — Сигурна съм. Когато се съберат тримата, винаги кроят нещо. — Отключи вратата и я побутна. Спря се за миг. — Няма никого.

— Тъкмо ставах, когато дойдох преди два часа. — Малъри уверено влезе. — Но като си помисля, Флин наистина изглеждаше, сякаш има нещо наум.

— Опитват се да ни изключат. — Готова да започне тирада против всички мъже на света, Дейна пхна ключовете си обратно в чантата. — Типично поведение за техния животински вид. „Ние ще се погрижим за всичко. Не затормозявай хубавата си главица, малката.“

— Мразя това — процеди Зоуи през зъби. — Всеки автомонтъор например ти се усмихва самодоволно и казва, че ще обясни проблема на съпруга ти.

Дейна изсумтя.

— Вбесяват ме.

— Ако питате мен, в дъното стои Бродли Вейн. — Зоуи сложи юмруци на хълбоците си. — Изглежда от типа мъже, които се опитват да контролират всички. Прецених го от пръв поглед.

— Не, сигурно е Джордън. — Дейна ритна една обувка, която се изпречи на пътя ѝ. — Той е подстрекателят.

— Отговорността е на Флин — възрази Малъри. — Къщата е негова, те са му приятели и... Господи!...

Светлината озаряваше двете картини, небрежно подпрени на стената, както ги бе оставил Флин. Сърцето ѝ се изпълни с възхищение и завист, щом ги видя. Приблужи се бавно, като влюбена жена към своя избраник, замаяна от огледа му. Гърлото ѝ пресъхна, когато коленичи пред тях.

— Прекрасни са — каза Зоуи зад нея.

— Нещо повече. — Малъри внимателно повдигна портрета на Артур към светлината. — Не е само талант. Талантът е в използването на различни техники за постигане на съвършен баланс на форми и пропорции.

Беше се доближила до това, когато рисуваше, но ѝ липсваше техническо съвършенство и бе далеч от магията, която превръща една рисунка в творба на изкуството.

— Гениалността се изразява в умението на художника да използва този технически талант, за да предава емоции — продължи тя. — Да внушава послания или просто да създава красота. Който притежава това, прави света по-светъл. Не ви ли се струва, че сърцето му пулсира? — попита тя, докато изучаваше образа на младия Артур. — Мускулите му сякаш трептят, когато хваща дръжката на меч. В това е силата на художника. Бих дала всичко, за да мога да рисувам така.

През тялото ѝ пропълзяха преплитаци се тръпки, хладни и изгарящи. За миг пръстите ѝ сякаш пламнаха, нещо в нея се разтвори и тя почувства как би могла да въплъти същността си в картина. Това прозрение я завладя изцяло и дъхът ѝ спря. Но изведнъж изчезна.

— Мал? Малъри? — Зоуи приклепна до нея и докосна раменете ѝ. — Какво има?

— Нищо. Просто ми се зави свят.

— Очите ти станаха странни. Огромни и тъмни.

— Сигурно е от светлината.

Затрепери от вълнение, докато изваждаше лупата си. Внимателно разгледа всяка от картините на дневна светлина. Отново различи сянката, леко загатнат силует, скрит дълбоко сред гъстата зелена гора. И две фигури, на мъж и жена, които наблюдават младия герой отдалеч. На верижка в ръката на жената висяха три златни ключа.

— Какво мислиш? — попита Дейна.

— Според мен имаме две възможности. — Малъри замислено седна и раздвижи рамене. — Да убедим Брад и Джордън да изпратят тези картини на експерти, за да установят дали са от един и същ художник, и така да рискуваме цялата история да се разчуе.

— А другата възможност? — попита Зоуи.

— Да се доверим на моята преценка. Всичко, което зная, всичко, което съм научила, ми подсказва, че ги е нарисувал един и същи човек, както и картината в „Уориърс Пийк“.

— Ако приемем това за истина, за какво ще ни послужи? — попита Дейна.

— Ще разгадаем посланието на картините и отново ще отидем в „Уориърс Пийк“. Ще попитаме Роуина и Пит как е възможно времето, когато са били създадени, да е повече от век.

— Има и още нещо, което трябва да приемем — тихо каза Зоуи. — Че магията съществува. Да повярваме в нея.

— Винаги бих намерила време да си поговоря с трима красиви мъже — почти измърка Роуина, когато покани Флин, Брад и Джордън в приемната, в центъра на която се намираше картината на трите дъщери.

Спря се и изчака, докато всички насочиха вниманието си точно към нея.

— Не се учудвам, че проявявате интерес към това платно, господин Вейн. Известно ми е, че семейството ви има богата и разнообразна колекция от произведения на изкуството.

Той прикова поглед в жената с меча и кученцето в ръце. Очите на Зоуи се взираха в него.

— Да, истина е.

— Вие наследили ли сте тази страст?

— Да. Всъщност... мисля, че притежавам друга творба на същия художник.

Тя седна и на устните ѝ заигра загадъчна усмивка, докато пригладдаше дългата пола на бялата си рокля.

— Така ли? Светът е малък.

— Става все по-малък — намеси се Джордън. — Изглежда, аз съм собственик на още една картина на този художник.

— Интересно. — Роуина махна с ръка на прислужницата, която внесе количка. — Кафе? Предполагам, че го предпочитате пред чая. Американците не си падат много по чая, нали?

— Не попитахте за тематиката на другите картини.

Флин седна до нея.

— Сигурна съм, че ще ми разкажете. Сметана, захар?

— Чисто. Мисля, че би било загуба на време, защото съм почти сигурен, че вече знаете. Кой е художникът, Роуина?

Ръката ѝ не трепна, докато наливаше кафе, и напълни чашата точно до един пръст под ръба, без да откъсне поглед от лицето на Флин.

— Малъри ли ви изпрати тук днес?

— Не. Защо?

— Тя е тази, която трябва да намери ключа. Има правила, които трябва да се спазват. Ако ви е изпратила, друг въпрос. Доведохте ли кучето си?

— Да, отвън е.

На лицето ѝ се изписа тъга.

— Нямам нищо против да влезе тук.

— Бяла рокля, голямо черно куче. Може би ще размислите. Роуина, Малъри не ни е молила да идваме, но и трите знаят, че ще се опитаме да им помогнем в търсенето, и нямат нищо против.

— Все пак не сте им казали, че ще дойдете да разговаряте с мен. Мъжете често се заблуждават, че една жена трябва да бъде освобождавана от отговорности и грижи. — Изражението ѝ бе приветливо, а тонът шеговит. — Защо е така?

— Не сме дошли да обсъждаме взаимоотношенията между мъже и жени — започна Джордън.

— Какво друго има всъщност? Разбира се, че мъжете и жените са различни — продължи Роуина и артистично разпери ръце, — но всичко се свежда до това какво означават хората един за друг и на какво са готови един заради друг. Ако Малъри има опасения или въпроси за картината, трябва да ги зададе сама. Не се опитвай да откриеш ключа вместо нея, Флин. Не е за теб.

— Снощи сънувах, че съм в тази къща. Но не беше сън, а нещо повече.

Изразът на очите ѝ се промени и в тях се изписа изненада. Или нещо друго, по-силно.

— Подобен сън не е необичаен при тези обстоятелства.

— Влизал съм само във фойето и в две стаи тук, а след този сън мога да ви кажа колко са вратите на втория етаж и че от източната страна има стълбище за третия, подпирано от колона с глава на дракон. Не виждах ясно в тъмното, но знаех.

— Почакайте, ако обичате.

Роуина стана и бързо излезе от стаята.

— Тук определено става нещо странно, Флин. — Джордън си взе от сладките, красиво подредени в стъклена чиния. — Тази жена ми се струва позната. Виждал съм я някъде.

— Къде? — попита Брад.

— Не зная. Ще си спомня. Толкова красиво лице не се забравя. Защо реагира така, когато ѝ каза за съня си? Тя се паникьоса, макар и по свой изтънчен начин.

— Страхува се от нещо. — Брад се приближи към портрета. — Изведнъж престана да кокетничи и се разтрепери. Знае отговора на загадката с ключовете и преди Флин да сподели съня си, просто ни разиграваше.

— Дори не стигнах до най-важната част. — Флин стана да разгледа стаята, преди Роуина да се върне. — Има нещо гнило.

— Сега ли го разбра, синко?

Флин хвърли поглед към Джордън, докато отваряше лакиран шкаф.

— Нямам предвид странните неща, които се случват от самото начало. Посрещна ни една хладнокръвна и безкрайно самоуверена жена. — Посочи към вратата. — Онази, която току-що излетя уплашено от тук, съвсем не прилича на нея. Господи, пълно е с марков алкохол.

— Искате ли питие, господин Хенеси?

Въпреки че за миг потръпна, Флин се обърна и спокойно отговори на Пит:

— Не, благодаря. Рано е. — Затвори шкафа. — Как сте?

Роуина хвана ръката на Пит, преди да отвърне.

— Доразкажи ни съня си — подкани тя Флин.

— Нека първо се споразумеем. — Той наклони глава и се върна до дивана. — Вие искате да чуete останалата част от съня ми, а ние — да узнаем нещо повече за картините. Ще довърша разказа си, ако сте съгласни да споделите това, което знаете.

— Искаш да се пазариш с нас?

Флин бе поразен от яростта, която долови в тона на Пит.

— Да.

— Не е позволено. — Роуина отново докосна ръката на Пит. Но непримиримостта в погледа му подсказа на Флин, че тя не ще успее да го успокои. — Не можем да ви дадем отговорите само защото сте ги поискали. Има ограничения. И път, който трябва да се следва. Важно е да знаем какво ти се е случило.

— Нека получи нещо в замяна.

Пит отчетливо произнесе няколко думи на език, който бе загадка за събеседника му, но безспорно представляваха заклинание. След миг проблесна ярка светлина, която разсече въздуха.

Флин бавно сведе поглед към скута си, където се появиха пачки стодоларови банкноти.

— Ха. Хубав номер.

— Вие се шегувате с нас. — Джордън вече бе скочил на крака и взе една от пачките. Развя банкнотите, притисна ги между дланите си и втренчи поглед в домакина. — Определено е крайно време за някои отговори.

— Още ли искате? — попита Пит и Роуина се обърна към него с неопикуема женска ярост. Думите, които си размениха, бяха неразбираеми.

„Галски“, помисли си Флин. Може би уелски. Но настървението бе очевидно. Гневът им разтърси стаята.

— Стига. — Брад направи три решителни крачки напред и застана между тях. — Така няма да стигнем доникъде. — Гласът му бе спокоен и уверен, и накара и двамата да го изгледат злобно. Но той не помръдна от мястото си и погледна назад към Флин. — Нашият домакин току-що извади... колко?

— Пет хиляди, струва ми се.

— Пет хилядарки от въздуха. Господи, някои от акционерите ми биха се радвали да се срещнат с вас. Явно мисли, че искаш пари в замяна на информация. Така ли е?

— Въпреки че е трудно да откажа пет хиляди долара, не. — Мъчително бе, но Флин все пак остави купчината на масата. — Безпокоя се за три жени, които не са сторили зло на никого, а донякъде и за себе си. Искам да зная какво става.

— Разкажи ни останалото. Доброволно — добави Роуина и се приближи към него. — Бих предпочела да не те принуждавам.

Флин се наведе към нея с гневно изражение.

— Да ме принуждавате?

Тонът ѝ бе спокоен в сравнение с неговия, когато заговори.

— Господи, бих могла да те накарам да затрепериш като лист, но предполагам, че храбрият ти, разумен приятел би казал, че по този начин няма да постигна нищо. Боите се, че искаме да навредим на вас или на приятелките ви? Не, не желаем никому зло. Мога да ви уверя в това. Пит. — Извърна глава. — Ти обиди госта ни с това безсмислено перчене. Извини се.

— Да се извиня?

— Да.

Роуина отново седна и приглади полата си. Зачака.

Пит оголи зъби и удари с длани по краката си.

— Жените са голяма напаст.

— Така е — съгласи се Джордън.

— Съжалявам, че те засегнах. — Пит махна с ръка и парите изчезнаха. — Сега по-добре ли е?

— На този въпрос не може да се отговори разумно, вместо това ще задам друг. Що за хора сте вие, по дяволите? — попита Флин.

— Не сме тук, за да отговаряме на въпросите ви. — Пит пристъпи към сребърната кана и наля кафе в дрезденска чаша. — Дори един журналист... Предупредих те, че ще ни създаде неприятности — добави той, обръщайки се към Роуина. — Дори един журналист би трябвало да се държи възпитано, когато е поканен в нечий дом.

— Защо просто не ни кажете кои сте? — попита Флин и изведнъж замълча, когато до тях достигна весел лай и след секунди пристигна Мо. — По дяволите.

— Ето го! — Роуина разпери ръце, щом видя кучето, и докато го прегръщаше, след него влязоха трите жени. — Чудесно. Толкова много гости.

— Извинявайте, че нахълтваме така. — Малъри плъзна поглед из стаята и накрая го прикова във Флин. — Но някои хора тук си въобразяват, че трябва да снемат отговорността от плещите на жените.

— Не е точно така.

— Нима? А как е?

— Просто тръгнахме по една следа. Вие бързате да започнете новия си бизнес. Бяхте заети с подписване на документи за партньорство и купуване на къщи.

— Напоследък бързам в доста отношения. Може би трябва да изтъкнем факта, че прибързано те вкарах в леглото си.

Флин почувства как пипалата на срама и гнева се увиха около него и го стегнаха, когато се изправи.

— Разбира се, но не е редно да обсъждаме това точно тук и сега.

— Имаш наглостта да казваш кое е редно и кое не, когато ти и твоят тестостеронен отбор се опитвате да поемете моята отговорност, да свършите моята работа? Това, че съм влюбена в теб и спя с теб, не означава, че ще ти позволя да управляваш живота ми.

— Кой чий живот управлява! — избухна той и размаха ръце. — Ти си тази, която е предначертала бъдещето ми. Замесен съм, Малъри, независимо дали го искам или не. Дойдох, за да разбера какво означава това. Ако опасенията ми се потвърдят, трябва да се откажете. И трите. — Стрелна с поглед Дейна и Зоуи.

— Кой ти дава право да вземаш решения? — попита Дейна. — Не можеше да ме командваш, когато бях на десет години, и за нищо на света няма да ти го позволя сега.

— О, почакай. Вие сте представили всичко като игра. — Флин хвърли укорителен поглед към Роуина. — Романтично приключение. Но не сте им казали какъв е залогът.

— За какво говориш?

Малъри го побутна по рамото.

— Съницата. — Не отвърна на въпроса ѝ и продължи да говори на Роуина. — Те са предупреждения, нали?

— Не ни доразказа съня си. Може би е най-добре всички да седнем и да започнеш отначало.

— Сънувал си нещо? Като мен? — Малъри отново го побутна. — Защо не ми каза?

— Замълчи за минута, по дяволите. — Нетърпеливо я поведе към дивана. — Просто ме изслушай — нареди той. — Не ме прекъсвай, докато свърша.

Започна от самото начало, с броденето по коридорите и чувството, че някой го наблюдава и преследва. Описа преживяването си на парапета, страха и болката и завърши със събуждането у дома, мокър до кости.

— Той... то... искаше душата ми и ми показва, че това може да бъде цената за търсенето.

— Не е така. — Пит хвана ръката на Роуина и заговори само на нея, сякаш в стаята няма други хора. — Не може да бъде. Нищо не бива да ги застрашава. Това бе първото и най-свещеното обещание.

— Не можем да знаем. Не ни е позволено да проникнем отвъд Завесата и не можем да разберем в каква ситуация се намираме. Щом е нарушил клетвата, значи е намерил начин да избегне последствията. Значи вярва... че те са избраниците — прошепна тя. — Могат да успеят. Той е повдигнал Завесата и е дошъл тук, за да ги спре.

— Ако не успеят...

— Ще успеят. — Завъртя се и лицето ѝ доби решителен израз. — Ние ще ви защитим.

— Така ли? — Потресена, Малъри преплете пръсти в скута си и ги притисна така силно, че болката проясни съзнанието ѝ. — Както сте защитили трите дъщери? Учителката и воинът. Това сте вие. — Изправи се и застана до портрета. — Ето ви тук. — Посочи двойката на заден план. — И тук, в тази стая. Мислите, че онзи, който се спотайва в сенките на дърветата, също е тук. Не показвате лицето му.

— Той има много лица — каза Роуина със смразяващ тон.

— Вие сте нарисували тази картина, както и двете, които са у нас.

— Рисуването е една от страстите ми — потвърди Роуина. — Едно от неизменните неща. Пит — обърна се към него. — Вече знаят това.

— Аз не зная нищо — заяви Дейна.

— Ела тук, от страната на циниците — повика я Джордън.

— Сега важното е какво знае Малъри. — Роуина повдигна ръка. — Ще използвам всичко, с което разполагам, за да не бъдете изложени на опасност.

— Не е достатъчно. — Флин поклати глава. — Тя се отказва. Всички се отказват. Ако искате парите си обратно, ще...

— Извинявай, мога сама да говоря от свое име. Парите нямат значение, нали? — попита тя Роуина. — Няма връщане назад. Не можем да кажем: „Щом залогът е по-висок, отколкото мислехме, край на играта“.

— Договорът е подписан.

— Без пълна информация за риска — намеси се Брад. — Какъвто и договор да са подписали тези жени, няма да издържи юридически.

— Въпросът не е юридически — нетърпеливо каза Малъри, — а морален. И съдбовен. Значи в момента аз съм застрашена. Докато изтекат четирите седмици. Ако намеря първия ключ, заплахата ще тегне над някоя от тях. — Погледна Дейна и Зоуи. — Една от тях ще бъде изложена на риск по време на следващата фаза на луната.

— Да.

— Знаете къде са ключовете — избухна Флин. — Просто им ги дайте, за да сложите край.

— Нима мислите, че ако беше възможно, щяхме все още да стоим в този затвор? — Пит размаха ръце в израз на гняв и огорчение. — Година след година, век след век, хилядолетие след хилядолетие пленници на един чужд за нас свят. Нима мислите, че живеем тук по свой избор? Че оставяме съдбата си, както и тази на трите си повереници във вашите ръце по своя прищявка? Вързани сме тук заради тази единствена задача. А сега и вие.

— Не можете да си отидете у дома. — След гръмката реч на Пит гласът на Зоуи прозвуча като удар на малко чукче. — А ние сме в своя дом. Нямахте право да ни подвеждате да станем част от това, без да ни предупредите за рисковете.

— Не знаехме.

Роуина разпери ръце.

— Вие сте богове, а има толкова много неща, които не знаете и не можете да направите.

Очите на Пит се премрежиха, когато се обърна към Флин.

— Искаш ли нова демонстрация на това, което можем?

С ръце, свити в юмруци, Флин пристъпи напред.

— Хайде, давай.

— Господа. — Дълбоката въздишка на Роуина бе като студена струя, предназначена да охлади нажежената атмосфера. — Мъжът, независимо от произхода си, е предсказуемо създание в някои отношения. Гордостта и мъжеството ви не са подложени на изпитание. Флин, какъвто и да е светът, той се крепи на закони, втъкани в канавата му.

— Разкъсайте я. Нарушете законите.

— Дори и да беше в моята сила да дам ключовете в този момент, нищо не бихме постигнали.

— Няма да се завъртят — досети се Малъри и заслужи одобрително кимване от Роуина.

— Очевидно разбирате.

— Така мисля. Тази магия... нали е магия?

— Това е най-простата дума — отвърна Роуина.

— Може да бъде развалена само от нас. Жени. Смъртни жени. Като използваме ума и енергията си и разчитаме на източници от своя свят. Иначе никоя ключалка няма да щракне. Защото... ключовете всъщност сме ние. Отворът се крие в нас.

— Толкова си близо до целта. — Със засияло от вълнение лице, Роуина стана и я прегърна. — Никой досега не е стигал дотук.

— Но все още не съм достатъчно близо. А половината от времето ми изтече. Трябва да ви задам няколко въпроса. Насаме.

— Хей, една за всички — напомни й Дейна. Малъри й хвърли умоляващ поглед. — Добре, добре. Ще почакаме отвън.

— Аз ще остана с теб.

Флин сложи ръка на рамото й, но тя я отблъсна.

— Казах насаме. Искам и ти да излезеш.

Изражението му стана хладно и сурово.

— Добре тогава. Махам се от пътя ти.

С очевидно съжаление, Роуина леко побутна Мо да ги последва. Намръщи се, когато вратата се затръшна след Флин.

— Твоят човек има чувствително сърце. По-лесно ранимо от твоето.

— „Моят човек?“ — Преди Роуина да отговори, Малъри поклати глава. — Всичко по реда си. Защо ми беше позволено да надникна отвъд Завесата?

— Той е искал да ти разкрие силата си.

— Кой е той?

Роуина се поколеба, но когато Пит кимна, продължи.

— Кейн, магьосникът. Тъмната сила.

— Онзи в сенките, чийто силует видях в съня си. Похитителят на душите.

— Показал ти се е, за да те изплаши. Не би го направил, ако не се боеше, че можеш да успееш.

— Защо е наранил Флин?

— Защото ти го обичаш.

— Наистина ли е така? — Малъри се задъха от вълнение. — Или нещо ме кара да мисля, че го обичам? Може би това е още една измама.

— Ах. — Роуина тихо въздъхна. — Изглежда, не си толкова близо, колкото мислех. Нима не познаваш собственото си сърце, Малъри?

— Срегнах го едва преди две седмици, а ми се струва, че не бих могла да живея без него. Но дали това е истинско? Когато изтекат четирите седмици, ще изпитвам ли все още същите чувства? — Притисна ръка към сърцето си. — Или ще ми бъдат отнети? По-лошо ли е да откраднат душата ти, отколкото да изтръгнат сърцето ти?

— Мисля, че не, защото едното и другото са неразделно свързани. Не мога да ти дам отговора, който се крие в самата теб. Трябва да надникнеш в себе си.

— Тогава ми кажете нещо друго. Ще бъде ли той в безопасност, ако стоя далеч от него? Ако затворя сърцето си, ще отпадне ли заплахата?

— Готова си да се откажеш от него, за да го защитиш? — попита Пит.

— Да.

Той замислено пристъпи към лакирания шкаф и извади бутилка бренди.

— И ще му го кажеш?

— Не, той никога няма да...

— Значи ще го излъжеш. — С лека усмивка, Пит наля от брендито във висока чаша. — И ще оправдаеш тази лъжа, като кажеш, че е за негово добро. Жените са предсказуеми, в които и свят да живеят — каза той и с насмешка се обърна към Роуина.

— Любовта — поправи го тя — е неизменна сила във всяка вселена. Човек сам взема решения и прави избори — каза на Малъри. — Но твоят избраник няма да ти бъде благодарен за жертвата, която си направила за него. — Отвърна на подигравателния поглед на Пит. — Мъжете са неблагодарници. Сега върви. — Докосна Малъри по бузата. — Нека умът ти си почине известно време, за да бъде отново бистър. Имаш думата ми, че каквото може да се направи, за да няма риск за теб и приятелите ти, ще бъде направено.

— Не познавам тези момичета. — Малъри посочи към картината. — Но познавам хората отвън. Трябва да знаете, че ако се наложи да избирам, ще избира онези, които познавам.

Пит изчака, докато двамата останаха насаме, и донесе на Роуина втора чаша.

— Винаги съм те обичал, и в двата свята.

— И аз теб, любов моя.

— Но никога не съм те разбирал. Би могла да отговориш на въпроса ѝ за любовта и да успокоиш съзнанието ѝ.

— Ще стане по-мъдра и ще бъде по-щастлива, ако сама стигне до отговора. Какво можем да сторим за тях?

Той се наведе и долепи устни до челото ѝ.

— Всичко, на което сме способни.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малъри се нуждаеше от време. От началото на месеца бе под напрежение, сякаш се возеше на влакче в лунапарк, и въпреки че изживяването бе вълнуващо, чувстваше, че трябва да си почине.

„Нищо в живота ми не е същото както преди“, помисли си тя, докато влизаше в апартамента си. Винаги бе държала на последователността, а сега този най-важен елемент се изплъзваше между пръстите ѝ.

Бе подвластна на импулсите си.

Нямаше сигурността, която ѝ бе предлагала галерията. Не знаеше дали не е загубила дори здравия си разум. При някой от завоите на влакчето бе престанала да бъде трезвата, отговорна Малъри Прайс и бе станала лекомислена, емоционална мечтателка. Жена, която вярва в магиите и любовта от пръв поглед.

„Е, може би от трети поглед“, поправи се тя, когато спусна пердетата и се сгуши в леглото си. Но едва ли това имаше някакво значение.

Бе приела пари, с които би могла да преживее няколко месеца, и ги бе инвестирала в съвместно начинание с две жени, които познаваше от по-малко от месец. Но въпреки това им имаше пълно доверие. Безрезервно.

Бе решила да се впусне в собствен бизнес, без да има нито нещо зад гърба си, нито ясен план, нито опънато платнище, в случай че падне. Противно на всяка логика, тази идея я правеше щастлива.

Все пак главата ѝ бе пламнала и усещаше свиване в стомаха. Заради мисълта, че може би всъщност не е влюбена, а увереността в това и блаженството, което изпитва с Флин, са илюзии.

Боеше се, че ако тези илюзии бъдат разбити, ще страда до края на живота си. Зарови лице във възглавницата, сви се на топка и отпрати молитва за сън.

Когато се събуди, навън бе топло и слънчево и във въздуха се носеше ухание на летни рози. С наслада вдъхна от него. Бе примесено с мириса на чистите чаршафи и лекия одеколон на нейния любим. В стаята цареше тишина.

Лениво се раздвижи и примигна. В съзнанието ѝ имаше нещо странно. Не неприятно, а просто странно. Сънят. Онзи необикновен сън.

Надигна се, протегна се и стегна мускули. Без да се смущава от голотата си, стана от леглото и помириша жълтите рози на тоалетката, преди да облече халат. Застана до прозореца да се полюбува на градината си и вдъхна от свежия въздух. Когато го отвори по-широко и тръгна към вратата на стаята, чу зад гърба си птичи песни.

Странното чувство вече изчезваше, като сън, избледняващ в паметта. Тръгна надолу по стълбите и плъзна ръка по лъскавия дървен парапет. По пода заиграха разноцветни сенки от малкия прозорец над входната врата. Още цветя — екзотични бели орхидеи, украсяваха старинната масичка в преддверието.

До вазата бяха ключовете му, в малка керамична купа, която тя бе купила специално за тази цел.

Продължи към кухнята и се усмихна. Той стоеше до печката и приготвяше пържени филийки. До него имаше поднос, на който вече бе поставена чаша сок, купичка с натопен розов цвят и красивата ѝ чаша за кафе.

Задната врата бе отворена и през нея долитаха още птичи песни и весел кучешки лай. Преливайки от задоволство, тя се приближи, обгърна кръста му и притисна устни към тила му.

— Тихо. Жена ми може да се събуди всеки момент.

— Нека да рискуваме.

Той се обърна и устните им се сляха в дълга, страстна целувка. Сърцето ѝ подскочи, кръвта ѝ закипя. Всичко бе толкова съвършено.

— Хрумна ми да те изненадам. — Флин прокара ръка по гърба ѝ, когато я освободи от прегръдката си. — Закуска в леглото. Специалитетът на Хенеси.

— Направи изненадата още по-приятна, като дойдеш да закусим заедно в леглото.

— Идеята ми допада. Почакай.

Взе бъркалката и обърна поредната филийка.

— Ммм. Минава осем. Не трябваше да ме оставяш да спя до толкова късно.

— Снощи не можа да поспиш достатъчно заради мен. — Закачливо ѝ намигна. — Реших, че е честно да наваксаш сутринта. Работиш толкова много, Мал. Подготовката за изложбата ти е изтощителна.

— Почти приключих.

— Когато свърши, ще заведе своята невероятно красива и талантива съпруга на заслужена почивка. Помниш ли седмицата, която прекарахме във Флоренция?

Слънчеви дни, изпълнени с любов нощи.

— Как бих могла да я забравя? Сигурен ли си, че можеш да се освободиш? Не съм единствената, която напоследък е доста заета.

— Ще се справят и без мен. — Флин сложи филийката в чиния. — Какво ще кажеш да вземеш вестника и да се върнем в леглото за още... час-два? — В малката тонколона над плота зазвуча бебешки плач. Погледна натам. — Или може би не.

— Аз ще го взема. Ще те чакам горе.

Малъри забърза по стълбите и с периферното си зрение забеляза картините по стените. Градският пейзаж от Флоренция, морския на Аутър Бенкс и портрета на Флин в офиса му.

Продължи към детската стая. И там стените бяха украсени с нейни картини. Приказните сцени, които бе рисувала по време на цялата си бременност.

В кошчето с лъскави дръжки малкото ѝ момченце нетърпеливо молеше за внимание.

— Ето ме, съкровище. Мама е тук. — Взе го на ръце.

„Ще има косите на баща си“, помисли, докато го люлееше и му пееше. По главичката му вече се бе появил тъмен мъх, който на светлината имаше кестеняв оттенък. Беше толкова съвършен.

Но докато го носеше към масата за преобуване, коленете ѝ затрепериха. Как се казва? Какво е името на бебето? Изпаднала в паника, тя го притисна към себе си и се завъртя, когато Флин влезе в стаята.

— Изглеждаш страхотно, Малъри. Обичам те.

— Флин. — Нещо ставаше с очите ѝ. Виждаше през него, сякаш образът му чезне. — Нещо не е наред.

— Спокойно. Няма нищо. Всичко е така, както ти би искала да бъде.

— Но не е истинско, нали? — Очите ѝ се насълзиха. — Не е реално.

— Би могло да стане.

Проблесна светлина и тя се озова в ателие, озарено от слънце. Бе пълно с картини, подпрени на стените или окачени на стативи. Стоеше пред платно, изпъстрено с чудесни цветове и форми. Държеше в ръката си четка и вече я потапяше в разтвор върху палитрата.

— Аз я нарисувах — прошепна тя, загледана в картината. Беше горски пейзаж, с лека мъгла и зеленикаво сияние между дърветата. Човекът, който вървеше по пътеката, бе сам. „Не е самотен — помисли си Малъри. — Просто търси уединение.“ В края ѝ бе домът му и му оставаха още няколко минути да се наслади на тишината и магията на гората.

Всичко това бе сътворено от нейната ръка, нейното сърце и душа. Чувстваше го и ясно си спомняше всяко движение на четката по всяко от платната в ателието. Гордостта и усещането за сила я изпълниха едновременно с болка и наслада.

— Имам талант. — Обзета от радост, продължи да рисува. — Трябва да го използвам.

Вдъхновението бе като наркотик, от който тя ненаситно черпеше. Знаеше как да получи желания оттенък, кога да плъзне четката със замах и кога да се съсредоточи върху малки детайли. Как да създаде усещане за светлина и сянка, за да накара този, който гледа картината, да се почувства, сякаш се намира сред гората, върви по пътеката и очаква да види къщата в края ѝ.

Но докато рисуваше, по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Това не е истинско.

— Би могло да стане.

Изпусна четката и се завъртя така рязко, че боите се разляха.

Той стоеше до нея, озарен от слънчевите лъчи. И все пак бе тъмен. Косите му, черни и лъскави, достигаха до раменете му и изглеждаха разветви като разперени криле. Очите му бяха оловносиви. Под тях се открояваха високи, изпъкнали скули, а на чувствените му устни играеше дяволита усмивка.

„Красив е — помисли си тя. — Как е възможно да е красив?“

— Нима очакваше да видиш демон? Същество от кошмарен сън?
— Насмешката го правеше още по-чаровен. — Защо? Защото са те накарали да мислиш, че съм зъл, а?

— Ти си Кейн. — Страхът се надигна в нея и хладните му пръсти притиснаха гърлото ѝ. — Онзи, който е откраднал душите на трите дъщери.

— Това не бива да те безпокои. — И гласът му бе красив. Мелодичен и успокояващ. — Ти си обикновена жена от света на смъртните. Не знаеш нищо за мен и моя свят. Не ти желая злото. Всъщност тъкмо обратното. — С грацията на танцьор запристъпва по изцапания с боя под и ботушите му не издадоха никакъв звук. — Тази картина с твое творение.

— Не.

— О, да, знаеш го. — Повдигна едно платно и проследи с поглед формите на русалка, седнала върху скала. — Спомняш си как си нарисувала и нея, и всички останали тук. Знаеш какво е да притежаваш тази сила. Изкуството превръща хората в богове. — Остави платното. — Какво друго са обитателите на моя свят, освен художници и поети, магьосници и воини? Искаш ли да запазиш тази сила, Малъри?

През сълзи видя творбата си.

— Да.

— Можеш да я имаш и дори нещо повече. Мъжът, когото желаяш, живота, семейството. Ще ти ги дам. Детето, което държеше в ръцете си. Всичко това може да стане реалност, може да ти принадлежи.

— На каква цена?

— Малка. — Плъзна пръст по влажното ѝ лице и сълзата, която улови, пламна на върха на пръста му. — Съвсем малка. Трябва само да останеш в този сън. Да се будиш и заспиваш в него, да ходиш, да говориш, да се храниш и обичаш. Всичко, което желаяш, може да бъде твое. Съвършенство, без болка и смърт.

Малъри издаде разтърсваща въздишка.

— В този сън няма ключове.

— Ти си умна жена. Защо да те е грижа за някакви ключове, за копелетата на един бог, които нямат нищо общо с теб? Защо да рискуваш живота си и този на хората, които обичаш, заради три

глупави хлапачки, които дори не е трябвало да се раждат? Нима би се отказала от мечтите си заради непознати?

— Не искам сън. Искам живота си. Няма да го разменя за твоите илюзии.

Кожата му стана бяла като восък, а очите — черни.

— Тогава губиш всичко!

Малъри изпищя, когато ръцете му посегнаха към нея и я скова студ. След миг нещо я повлече към празна бездна. С мъка се освободи и се събуди задъхана в своето легло.

Чу силно тропане на вратата и викове, които я накараха ужасено да скочи. Залитайки, хукна към хола и видя Флин до вратата на терасата ѝ, готов да разбие стъклото с един от градинските столове.

Остави го, когато тя отключи.

— Кой е тук? — Той я сграбчи за раменете, повдигна я и я отмести от пътя си. — Кой те нарани?

— Няма никого.

— Ти пищеше. Чух те.

Нахълта в спалнята ѝ със свити юмруци.

— Сънувах кошмар. Просто лош сън. Сама съм. Трябва да поседна. — Малъри се подпря с ръка на дивана и се отпусна.

И неговите колене затрепериха. Бе крещяла, сякаш някой я разкъсва. Неописуемият ужас, който самият той бе изживял предишната нощ, му се струваше нищо в сравнение с онова, което бе доловил отвъд остъклената врата.

Влезе в кухнята и наля чаша вода.

— Ето, пийни. Бавно.

— Ще се оправя за минута. Събудих се и те чух да тропаш и викаш. Все още съм много объркана.

— Трепериш. — Флин се огледа и забеляза наблизно плюшена покривка. Наметна я върху раменете ѝ и седна до нея. — Разкажи ми съня си.

Тя поклати глава.

— Не. Точно сега не искам нито да говоря, нито да мисля за него. Искам само да остана сама за малко. Върви си.

— Днес за втори път ме отпращаш. Но сега номерът ти няма да мине. Ще се обадя на Джордън и ще му кажа, че тази нощ ще остана тук.

— Това е моят апартамент. Никой не може да остане, ако не съм го поканила.

— Отново грешиш. Преоблечи се и си легни. Ще ти приготвя супа или нещо друго.

— Не искам супа. Не те искам тук. Определено нямам нужда от утешаване.

— Тогава какво искаш, по дяволите? — Флин скочи на крака, разтреперан от ярост и отчаяние. — В един миг ме желаеш и твърдиш, че си влюбена в мен и искаш да прекараме живота си заедно, а в следващия ми казваш да се разкарам. Писнало ми е от капризни жени, които изпращат противоречиви сигнали, защото не са наясно какво искат и какво очакват от мен. Този път ще ме послушаш и ще си починеш, докато аз приготвя нещо за вечеря.

Малъри втренчи поглед в него. В гърлото ѝ напиха десетки зловни и обидни думи, но изведнъж изчезнаха и тя избухна в плач.

— Господи. — Флин закри лицето си с длани. — Браво, Хенеси. Поклони се. — Застана до прозореца и се загледа навън, докато Малъри неудържимо ридаше зад гърба му. — Съжалявам. Не зная как да постъпя с теб. Не мога да те разбера. Не ме искаш тук, добре. Ще се обадя на Дейна. Но не бива да оставаш сама.

— И аз не зная какво да правя. — Тя протегна ръка към едно чекмедже, за да вземе носни кърпички. — Ако изпращам противоречиви сигнали, не е съзнателно. — Подсуши лицето си, но не можа да спре сълзите. — Не съм капризна... поне никога досега не съм била. Не зная какво очаквам не само от теб, а и от себе си. По-рано бях съвсем наясно. Боя се от това, което става край мен и в самата мен. Изплашена съм, защото не зная дали е истинско. Дори не мога да бъда сигурна, че ти стоиш там.

Флин се върна и седна до нея.

— Тук съм — увери я той и притисна ръката ѝ в своята. — Наистина.

— Флин. — Малъри се опита да възвърне равновесието си, като се загледа в съединените им ръце. — През целия си живот съм се стремяла към нещо — исках да рисувам, откакто се помня, винаги съм

мечтала да стана художник. Учих се упорито, но въпреки старанието си не стигах доникъде. Просто нямам дарба. — Затвори очи. — Не мога да ти опиша колко мъчително беше да приема този факт. — Малко по-спокойна, тя въздъхна. — Най-доброто, което можех да направя, бе да се насоча към професия, свързана с изкуството. Да бъда близо до него и да вложа любовта си в нещо полезно. — Сви ръка в юмрук и докосна гърдите си. — В това бях добра.

— Не мислиш ли, че е благородно да правим нещо, в което сме добри, дори и да не е първият ни избор?

— Хубава мисъл. Но е трудно човек да се откаже от една мечта. Предполагам, че знаеш това.

— Да, зная.

— Другото, което винаги съм искала, е да обичам някого и чувствата ми да бъдат споделени. Напълно. Да зная, че вечер, когато си лягам, и сутрин, когато се събуждам, този човек е до мен, разбира ме и ме желае. Никога не съм имала късмет и в това отношение. Срещах някого и ми се струваше, че си подхождаме. Но дълбоко в себе си не изпитвах нищо. Не чувствах онази прекрасна топлина, която изцяло завладява хората и ги кара да мислят, че са открили половинката си. Докато не се появи ти. Не ме прекъсвай — каза тя. — Остави ме да довърша.

Взе чашата с вода, за да облекчи паренето в гърлото си.

— Цял живот чакаш някого и когато най-сетне го откриеш, става чудо. Всички чувства, които си таил в себе си, намират израз. По-рано ти се е струвало, че си добре. Имал си цел в живота и всичко е било наред. Но вече имаш нещо повече. Не можеш да обясниш какво е, но знаеш, че ако го загубиш, ще чувстваш огромна празнота. Нищо няма да бъде както преди. Ужасяващо е. Боя се, че това, което става в мен, е измама. Че утре ще се събудя и всичко, оживяло тук, ще изчезне. Сърцето ми ще замре и никога вече няма да изпитам чувствата, които през целия си живот съм чакала някой да събуди.

Сълзите ѝ бяха пресъхнали и ръката ѝ вече не трепереше, когато остави чашата.

— Не бих се примирила, ако не отвърнеш на чувствата ми. Не бих загубила надежда, че някой ден това ще стане. Но не зная дали мога да живея, без да те обичам. Би било, сякаш... някой е изтръгнал

нещо, което е било дълбоко в мен. Не мога да се върна към начина, по който живеех преди.

Флин погали косите ѝ, притегли я към себе си и ѝ позволи да отпусне глава на рамото му.

— Никой не ме е обичал така, както казваш. Не зная какво да правя, Малъри, но и аз не искам да загубя това.

— Видях нещата такива, каквито ми се иска да бъдат, но не беше истина. Един обикновен ден бе толкова съвършен, сякаш държах в ръката си изящен диамант. Той ми показа това и ме накара да го почувствам.

Флин обърна лицето ѝ към себе си.

— Сънят?

Тя кимна.

— Беше по-мъчително от всичко на света да се откажа от него. Цената е тежка, Флин.

— Можеш ли да ми го разкажеш?

— Мисля, че трябва. Бях уморена от противоречиви емоции. Исках да поспя, за да се освободя от тях поне за малко.

Описа му чувството за пълно спокойствие и щастие, с което се бе събудила в дом, изпълнен с любов, и как го бе открила в кухнята, зает да приготвя закуска.

— Това трябваше да ти подсказе, че е илюзия. Аз да готвя? Пълна заблуда.

— Правеше пържени филийки. Любимата ми закуска. Разговаряхме за последната си почивка и помнех всички места, на които сме били, и нещата, които сме правили. Тези спомени бяха в мен. После бебето се събуди.

— Бебе? — Флин пребледня. — Имали сме... бебе?

— Качих се горе, за да взема сина ни от кошчето.

— Син?

— Да, момченце. По стените край стълбището имаше мои картини. Бяха прекрасни и си спомнях как съм ги нарисувала. Както и онези в детската стая. Взех бебето на ръце и изпитах безгранична любов към него. Бях изпълнена с нея. После... не можах да си спомня името му. В съзнанието ми нямаше име. Чувствах допира на телцето му до ръцете си и топлината на гладката му кожа, но не знаех как се

казва. Ти застана на прага, но виждах през теб. Разбрах, че всичко това е нереално.

Бе твърде нервна, за да стои на едно място. Стана, отиде до прозореца и отмести пердетата.

— Когато ме обзе мъчителна болка, изведнъж се озовах в ателието си, заобиколена от свои творби. Усещах мирис на бои и терпентин. Държах четка и знаех как да я използвам. Знаех всички неща, които винаги съм мечтала да зная. Чувството беше завладяващо, както когато държах дете, родено от мен, в ръцете си. И също толкова нереално. Тогава се появи той.

— Кой?

Малъри си пое дъх и се обърна.

— Казва се Кейн. Похитителят на душите. Заговори. Каза ми, че мога да имам всичко, любовта, семейството и таланта. Че би могло да стане реалност, ако просто остана в този сън. Никой нямаше да ми го отнеме. Щяхме да се обичаме и да имаме син. И да рисувам. Щеше да бъде свършено. „Просто не излизай от съня и той ще бъде истинският ти живот.“

— Докосна ли те? — Флин се втурна към нея и плъзна ръце по тялото ѝ, сякаш търсеше белези. — Нарани ли те?

— Дали да живея в този или в другия свят — продължи тя, отново уверена, — изборът беше мой. Исках да остана, но не можах. Не искам сън, Флин, колкото и да е свършен. Щом не е реалност, той няма никакъв смисъл. Ако бях останала, просто щях да му продам душата си, нали?

— Ти пищеше. — Разтърсен, Флин допря чело до нейното. — Пищеше.

— Опита се да изтръгне душата ми, но те чух да ме викаш и се събудих. Защо дойде?

— Ти беше разочарована от мен и не можах да се примиря с това.

— Просто ти бях малко сърдита — поправи го тя и обви ръце около врата му. — Все още съм, но след случилото се това няма значение. Искам да останеш. Страхувам се да заспя, защото може би отново ще попадна там и този път няма да бъде достатъчно силна, за да устоя.

— Силна си. Ако се наложи, аз ще ти помогна да се върнеш тук.

— Може би и това не е реално. — Малъри доближи устни до неговите. — Но имам нужда от теб.

— Реално е. — Повдигна ръцете ѝ и целуна всяка от тях. — В цялата бъркотия това е единственото, в което съм сигурен. Каквито и да са чувствата ми към теб, Малъри, те са истински.

— Ако не можеш да ги назовеш, покажи ми ги. — Тя го притегни към себе си. — Покажи ми ги сега.

Всички противоречиви емоции, копнежи и съмнения намериха израз в една целувка и когато Малъри ги прие, той се почувства поспокоен. Усети прилив на нежност и я понесе на ръце, притискайки я към себе си.

— Държа да бъдеш в безопасност, дори ако присъствието ми те дразни. — Внимателно я остави на леглото в спалнята и започна да разкопчава дрехите ѝ. — Ще продължа да се меся, ако е необходимо.

— Няма нужда някой да се грижи за мен. — Тя повдигана ръка към лицето му. — Просто искам да ме гледаш.

— Малъри, ти си пред очите ми дори когато не се намираш край мен.

Усмихна му се и повдигна гръб, за да свали блузата ѝ.

— Звучи странно, но мило. Легни до мен.

Бяха съвсем близо един до друг и лицата им се докосваха.

— Вече се чувствам напълно защитена и не ти се сърдя за нищо.

— Какво ще кажеш за малка опасност?

Флин проследи с пръст формата на гърдите ѝ.

— Може би. — Издаде въздишка, когато носът му погъделичка шията ѝ. — Това никак не ме плаши. Трябва да се постарая повече.

Той се надвеси над нея и жадно всмука устните ѝ.

— О, добра работа — успя да промълви тя.

Топлината на тръпнещото ѝ тяло разпали възбудата му. Обзе го желание да се потопи в неустоимия ѝ аромат и да ѝ дари наслада. Чувстваше се свързан с нея, може би дори отпреди да я срещне. Нима всички грешки, които бе допуснал в живота си, и всички промени в посоката му бяха завои по пътя към този миг и тази жена?

Нима съдбата му бе предначертана?

Малъри усети отдръпването му.

— Не, стой, не ме изоставяй — промълви тя с умоляващ тон. — Позволи ми да те обичам. Нуждая се от това.

Притисна го в прегръдката си и нежно плъзна устни по неговите. Бе готова да жертва гордостта си заради това изживяване. Съблазнително раздвижи тялото си под неговото и долови тръпката му.

Ненаситно размениха ласки с ръце и устни. Въздухът се изпълни със задъхани стонове. Целувките им бяха безкрайно дълги и завършваха с въздишки на наслада.

Понесоха се в чувствен ритъм. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Не можеше да се насити на опияняващото ѝ ухане и сякаш бе погълнат от море от изгарящи копнежи. В един миг изглеждаше безсилна, предаваше се на ласките му, а в следващия ставаше напрегната като юмрук. Когато я чу задъхано да изрича името му, помисли, че ще полудее.

Тя се надигна над него. Пръстите им се преплетоха и телата им бавно се сляха.

— Малъри.

Поклати глава и потърка устните му със своите.

— Пожелай ме.

— Желая те.

— Просто се наслаждавай. Гледай ме.

Изви гръб назад, плъзна ръце нагоре по гърдите си, зарови ги в косите си и раздвижи ханш.

Обля го топла вълна, като струя въздух от пещ, която размекна мускулите му. Стройното ѝ тяло с бяла кожа и златисти коси се поклащаше над него. Обгръщаше го, обсебваше го и го караше да потъне в забрава.

Силата и насладата я завладяха. Движенията ѝ ставаха все по-бързи и цветовете се сливаха пред погледа ѝ. „Ние сме живи“, бе единствената ѝ мисъл. Кръвта кипеше във вените ѝ, тласкана от безумните пориви на сърцето ѝ. По кожата ѝ бе избила пот. Бе слята с него с всяка частица от тялото си.

Това бе животът. Вкопчи се в него, готова да изживее насладата до край. Усети как тялото му потръпна и това бе последният миг.

Флин се постара да се представи добре със супата, въпреки че очевидно ѝ бе забавно да го гледа до печката в кухнята си. Пусна

музика и намали осветлението не за романтика, а с единствената цел тя да си почине.

Имаше още много въпроси, свързани със съня ѝ, но тази част от съзнанието му, която оправдаваше човешкото любопитство, се бореше с другата, която му напомняше, че най-важно е нейното спокойствие.

— Мога да изтичам да взема няколко видеокасети — предложи той.

— Стой тук. — Малъри се сгуши до него на дивана. — Няма смисъл да отвличаш вниманието ми, Флин. Все някога трябва да поговорим.

— Не е нужно да бъде точно сега.

— Мислех, че един журналист се стреми да се добере до всички факти час по-скоро, за да публикува материал.

— „Диспеч“ няма да пише за оживелите келтски митове във Вали преди развързката, така че защо да бързаме?

— А ако работеше за „Ню Йорк Таймс“?

— Тогава щеше да бъде различно. — Погали косите ѝ и отпи глътка вино. — Щях да бъда безскрупулен циник и да правя всичко възможно да се докопам до историята пръв. Може би щях да бъда изнервен и да имам проблем с алкохола. Да очаквам втория си развод, да си падам по бърбъна и от време на време да се виждам с някоя червенокоса.

— Каж ми честно какво мислиш, че би било, ако беше заминал за Ню Йорк.

— Не зная. Не мисля, че бих постигнал нещо значимо.

— А работата ти тук значима ли ти се струва?

— Има смисъл.

— Много важен. Не само информираш хората за събитията и поддържаш местните традиции, а и осигуряваш работа на мнозина. Всички, които съставят вестника и го разнасят, семействата им. Какво би станало с тях, ако беше заминал?

— Не бях единственият, способен да ръководи вестника.

— Може би си бил единственият, който би трябвало да го ръководи. Би ли заминал сега, ако имаше възможност?

Флин се замисли.

— Не. Вече направих избора си и през повечето време съм доволен. Само понякога се питам дали е бил добър.

— Аз не можех да рисувам. Никой не ме е карал да се откажа, просто не бях достатъчно добра. Различно е, когато си добър, а някой те ограничава.

— Не беше точно така.

— А как беше?

— Трябва да разбереш майка ми. Тя винаги си съставя ясен план. Когато баща ми почина, план „А“ напълно се провали.

— Флин.

— Не искам да кажа, че не го е обичала и не е скърбяла за него. Всички скърбахме. Той винаги успяваше да я разсмее. Когато го загубихме, цяла година не я чух да се смее.

— Флин. — Сърцето ѝ се изпълни с тъга. — Съжалявам.

— Тя е силна жена. Първото, което би могло да се каже за Елизабет Флин-Хенеси-Стийл, е, че никога не хленчи.

— Ти я обичаш. — Малъри докосна косите му. — Питам се дали е така.

— Разбира се, че я обичам, въпреки че с нея не се живее никак лесно. Както и да е, съвзе се и бе време за план „Б“. Част от него беше след време да преотстъпи вестника на мен. Нямах нищо против, защото това бе далечно бъдеще. Тогава щях да му мисля. Харесваше ми да работя за „Диспеч“ и да научавам всичко не само за журналистиката, а и за издаването.

— Но си искал да продължиш в Ню Йорк.

— Не ми бе достатъчно да се изявявам в малко градче като Плезънт Вали. Исках да постигна нещо повече. Да спечеля „Пулицър“. Но майка ми се омъжи за Джо. Той е чудесен човек. Бащата на Дейна.

— Умее ли да размива майка ти?

— О, да. Четиримата бяхме страхотно семейство. Не зная дали навремето го оценявах. Докато Джо беше с нас, не бях подложен на толкова голямо напрежение. Всички мислехме, че десетилетия наред ще ръководят вестника заедно.

— И Джо ли е журналист?

— Да, работеше в редакцията от години. Шегуваше се, че се е оженил за шефката. Бяха добър екип и всичко вървеше по мед и масло. След като завърших колежа, реших да натрупам още няколко години опит тук, а после да разкрия изключителните си способности в Ню

Йорк. Когато срещнах Лили, нещата ми се струваха още по-съвършени.

— Какво стана?

— Джо се разболя. Представям си колко е била изплашена майка ми при мисълта, че може да загуби още някого, когото обича. Не е емоционална по природа. Сдържана е, но усещам, когато ѝ е тежко. Наложил се да се преместят. Шансовете му за по-дълъг живот са по-добри при друг климат и далеч от стреса. Затова трябваше или аз да остана, или вестникът да бъде закрит.

— Тя е очаквала да останеш.

Флин си спомняше какво бе казал за очакванията.

— Да. Да изпълня дълга си. През първата година бях бесен, през следващата просто сърдит и около третата вече се примирих. Не зная кога започнах да изпитвам... би могло да се нарече удовлетворение. Но когато това стана, купих къщата. После взех Мо.

— Сигурна съм, че вече не действаш по плана на майка си, а по свой.

Той тихо се засмя.

— Дяволски си права.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко неща можеха да накарат Дейна да стане рано. Естествено, най-важното от тях бе работата, но когато имаше свободен ден, любимото ѝ занимание сутрин бе да спи.

Фактът, че се бе отказала от това удоволствие по молба на Флин, говореше според нея за безкрайна сестринска обич. Щеше да заслужи няколко червени точки, които биха компенсирали евентуални бъдещи прегрешения.

Почука на вратата на Малъри в седем и тридесет, облечена с тениска „Грюшо-Маркс“ и изтъркани джинси.

Флин познаваше сестра си и още щом отвори вратата, ѝ подаде чаша димящо кафе.

— Благодаря ти. Ти си истинско съкровище.

— Стига сантименталности. — Дейна влезе, настани се на дивана и вдъхна от аромата на кафето. — Къде е Мал?

— Все още спи.

— Има ли тук нещо за хапване?

— Не зная. Трябваше да погледна — неспокойно каза той. — Аз съм егоистично копеле. Мисля само за себе си.

— Извинявай, но това е моя реплика.

— Просто ти спестих времето и енергията да я изречеш. Бързам. Трябва да бъда в редакцията след... по дяволите, двадесет и шест минути — довърши той, когато погледна часовника си.

— Само ми кажи защо съм в апартамента на Малъри, пия кафе и се надявам да хапна нещо, щом тя спи.

— Нямам време за подробности. Преживя шок и не искам да остава сама. За нищо на света, Дейна.

— За бога, Флин, какво се е случило? Пребита ли е?

— В емоционално отношение. Не от мен — добави той, докато вървеше към вратата. — Просто стой при нея. Ще дойда веднага щом се освободя, но днес трябва да свърша куп неща. Остави я да се наспи, а после... не зная. Занимавай я с нещо. Ще се обадя.

Излезе на терасата и Дейна се намръщи след него.

— За журналист си твърде пестелив на думи.

Реша да се възползва от възможността да опустоши кухнята на Малъри. Тъкмо отхапваше първия залък от кифла с маково семе, когато тя влезе.

„С натежали клепащи — забеляза Дейна. — Малко бледа. Доста разрошена.“ Навярно последното бе заслуга на Флин.

— Искаш ли половината?

Очевидно сънена, Малъри примигна.

— Здравей. Изяж я цялата. Къде е Флин?

— Тръгна рано. Журналистическият дълг го зове. Ще пиеш ли кафе?

— Да. — Потърка очи и се опита да мисли. — Какво правиш тук, Дейна?

— Нямам представа. Флин ми се обади по нечовешко време и ме помоли да дойда. Не ми обясни за какво става дума, но беше много настойчив, така че се довлякох. Какво има?

— Безпокои се за мен. — Малъри се замисли за миг и реши, че това не ѝ е неприятно. — Много мило.

— О, брат ми е грижовен. Защо се безпокои за теб?

— Най-добре е да седнем.

Разказа ѝ всичко.

— Как изглеждаше той? — попита Дейна.

— Ами... скулесто лице, почти изпито. Почакай. Ще опитам да го скицирам.

Малъри стана и взе бележник и химикалка от бюрото.

— Чертите му бяха ясно изразени и няма да бъде трудно. Но видът му не е толкова важен, колкото въздействието му. Притежава покоряващ чар.

— А къщата, в която се намирахте? — любопитства Дейна, докато тя рисуваше.

— Имах само откъслечни впечатления. В съня ми се струваше позната, защото беше мой дом. Човек не обръща внимание на много неща в дома си. Двуетажна, с красива градина отзад и слънчева кухня.

— Не беше ли къщата на Флин?

Малъри вдигна поглед.

— Не — отвърна тя. — Не беше. Дори не се замислих за това. Щом бяха мои фантазии, не би ли трябвало да се намираме в неговата къща? Тя е страхотна, вече ми е позната.

— Може би не е могъл да използва къщата на Флин, защото вече е заета и... не зная. Едва ли е толкова важно.

— Мисля, че всичко е важно. Всичко, което видях, чух и почувствах. Все още не зная какво означава. Ето... — Обърна скицата. — Не мога по-добре, но това дава бегла представа как изглежда той.

— Виж ти. — Дейна подсвирна. — Значи Кейн е секси магьосник.

— Плаши ме, Дейна.

— Не е могъл да ти навреди, а моментът е бил удобен.

— Този път не успя, но проникна в съзнанието ми. Беше като влизане с взлом. — Малъри се намръщи. — Като изнасилване. Знае какво чувствам и какво желая.

— Ще ти кажа какво не е знаел. Не е очаквал да го пратиш по дяволите.

Малъри се отпусна.

— Права си. Не знаеше, че ще откажа и че дори в съня си ще разбера, че иска да ме затвори в един свят, макар и толкова прекрасен, където не мога да намеря ключа. И двете неща го изненадаха и ядосаха. Това означава, че не знае всичко.

Дейна с неохота тръгна с Малъри, когато тя реши да поработи в къщата на Флин. Струваше ѝ се добра идея, защото и двете картини бяха там. Но там бе и Джордън Хоук.

Надеждите ѝ да е излязъл бяха попарени, когато видя тъндърбърда му на алеята.

— Винаги е имал слабост към колите — промърмори тя и се намръщи, но дълбоко в себе си се възхити на свършената форма и лъскавите хромови части. Би платила, за да седне зад волана и да пришпори двигателя. — Не зная за какво му е кола, щом живее в Манхатън.

Малъри долови гнева и огорчението ѝ и се спря на прага.

— Проблем ли е това, че Джордън е тук? Ако искаш, ще дойдем да разгледам картините, когато не е.

— Няма проблем. Той не съществува в моята реалност. Отдавна погребях спомените за него. Неприятна задача, но ми донесе странно удовлетворение.

— Добре тогава.

Малъри посегна към хлопката, но Дейна побутна ръката ѝ.

— Не чукам на вратата на брат си. — Пъхна ключа си. — Независимо кой идиот му гостува.

Уверено влезе, готова за словесна престрелка. Не го видя, но настървението ѝ не изчезна. Затръшна вратата.

— Дейна.

— О... изпуснах я. — Пъхна палци в джобовете си и бавно продължи към хола. — Точно където ги оставихме — каза тя и кимна към картините. — Знаеш ли какво, не виждам нищо по-различно в никоя от двете. Днес нямаме работа. Да отидем на пазар или някъде другаде.

— Искам да вникна в тях по-подробно и да прегледам всички записки. Няма нужда да стоиш до мен.

— Обещах на Флин.

— Излишно се тревожи.

— Да, но му обещах. — Дейна усети движение на прага зад гърба си и застина. — А за разлика от някои хора, аз упорито държа на думата си.

— Също толкова упорито таиш злоба — отбеляза Джордън. — Здравейте, дами. С какво мога да ви бъда полезен?

— Искам да разгледам още веднъж картините и бележките си — отвърна Малъри. — Стига да нямаш нищо против.

— Кой е той да има нещо против? Къщата не е негова.

— Така е. — Джордън, облечен с прилепнали черни джинси и черна тениска, се облегна на касата. — Заповядай.

— Нямаш ли си по-добро занимание, вместо да се навърташ тук? — просъска Дейна. — Защо не се преструваш, че пишеш книга, или не вадиш душата на някой издател?

— Писателите на комерсиална литература сме тарикати. Трудим се по две-три седмици, а после само се перчим като кралски особи.

— Карайте се колкото искате. — Малъри стовари куфарчето със записките си върху сандъка. — Но по-добре продължете в някоя друга стая.

— Не се караме — възрази Джордън. — Това е флиртуване.

— Само в сънищата ти.

— В сънищата ми си с доста по-оскъдно облекло, дългучке.

Обади се, ако мога да ти помогна с нещо, Малъри.

Изправи се и излезе от стаята.

— Връщам се след малко. — Дейна се втурна след него като ракета. — В кухнята, смотаняко.

Задмина го и го изчака със стиснати зъби.

Джордън вървеше с обичайната си нехайна походка. „Невъзмутим както винаги“, помисли си тя и тъкмо се готвеше за първата размяна на гневни реплики, когато той се озова до нея, сграбчи я за ханша и страстно я целуна.

В тялото ѝ внезапно нахлу топлина. Усещането бе същото, както някога. В едно се сляха огън, светлина и очакване, и сякаш в нея засия комета, която накара цялото ѝ същество да запулсира.

„Не и този път. Никога вече.“

Енергично го блъсна. Би било твърде предсказуема женска реакция да му удари плесница. Но едва се сдържа да не го смушка с юмрук.

— Извинявай, мислех, че затова ме повика тук.

— Опитай отново и ще получиш толкова смъртоносни рани, че всичката ти кръв ще изтече.

Джордън сви рамене и се приближи към кафеварката.

— Явно съм сбъркал.

— Точно така. Отдавна си загубил правото да ме докосваш. Стана част от тази история, защото случайно си купил проклетата картина, и ще те търпя заради това и заради приятелството ти с Флин. Но докато си тук, ще спазваш правилата.

Той наля кафе в две чаши и остави нейната на плотта.

— Запознай ме с тях.

— Никога не ме докосвай. Дори ако изскоча пред движещ се автобус, не протягай ръка да ме спреш.

— Добре. Би предпочела да те прегази автобус, отколкото аз да те докосна. Разбрано. Следващото правило?

— Ти си мръсник.

На лицето му проблесна нещо, което би могло да се приеме за съжаление.

— Зная това. Слушай, нека се успокоим за минута. И двамата държим на Флин, а това, с което сме се захванали, е важно за него. Жената отгатък означава много за Флин, както и за теб. Всички сме свързани, независимо дали това ни харесва или не. Трябва да зная какво става. Той се отби за не повече от три минути и веднага излетя от тук. Не можах да изкопча повече, отколкото узнах снощи, когато ми се обади. Каза само, че Малъри е в опасност. Кажете ми какво има.

— Ако Малъри иска да знаеш, сама ще ти каже.

„Подаваш й маслинова клонка — помисли си Джордън, — а тя я забива в гърлото ти.“

— Все още си твърдоглава.

— Това е нещо лично — сопна се тя. — Интимно. Малъри не те познава. — Въпреки безбройните клетви, че не изпитва нищо към него, очите й се наляха със сълзи. — И аз не те познавам.

Този кратък изблик на чувства прониза сърцето му.

— Дейна.

Когато се приближи към нея, тя грабна ножа за хляб.

— Докосни ме още веднъж и ще отрежа ръцете ти.

Джордън остана на мястото си с ръце в джобовете.

— Защо не го забиеш в сърцето ми и край на всичко?

— Просто стой далеч от мен. Флин не иска Малъри да остава сама. Започва твоята смяна да я наглеждаш, защото аз си тръгвам.

— Щом ще бъда куче пазач, би трябвало да зная от какво я вардя.

— От зли магьосници. — Дейна рязко отвори задната врата. — Ако й се случи нещо, не само ще забия този нож в сърцето ти, а ще го изтръгна и ще го дам на кучето за обяд.

— Винаги си имала богато въображение — провлачено каза той, когато вратата се затръшна.

Потърка корема си, свит на топка, както при всяка среща с нея. Погледна недокоснатото й кафе. Макар да знаеше, че жестът носи наивна символика, изля течността в мивката.

— Още нещо пропиляно, дългучке. Като нашия шанс.

Малъри се взира в картините, докато очите й се замъглиха. Нахвърля още записки, а след това се изтегна на пода и се загледа в

тавана. Припомни си всичко, което знае, с надеждата да стигне до някакъв ясен извод.

Пееща богиня, сенки и светлина, това, което бе дълбоко в нея и около нея. Да се огледа и да открие нещо, което досега не бе видяла.

„Любовта ще изкове ключа.“

По дяволите!

Три картини, три ключа. Дали това означава, че всяка от картините съдържа знак, насочващ към един от ключовете? Или трите щяха да ѝ покажат пътя към първия, нейния ключ?

И в двата случая нещо ѝ убягваше.

Във всеки портрет имаше общи елементи. На първо място, митологическата тематика. Гората и сенките. Силуетът сред тях.

Това бе Кейн.

Защо той присъстваше и в портрета на Артур? Дали наистина е свидетел на събитието, или Роуина и Пит влагат в присъствието му своя символика?

Все пак, въпреки общите неща, тази картина не изглеждала част от поредицата, от която бяха другите две. Може би съществуваше още един портрет на трите сестри, който допълва триадата.

Къде щеше да го намери и какво щеше да разкрие той?

Надигна се и отново се вгледа в портрета на младия Артур. В горния десен ъгъл имаше бял гълъб. Дали символизираше Гуинивийър? Началото на края на този славен миг?

Предаден от любимата. Последниците от любовта.

Нима самата тя сега не се сблъскваше с тях? Душата бе символ на любов и красота, както и сърцето. Емоции, поезия, живопис, музика. Магия. Елементи на душата.

Без душа възплъщението на красотата не биха съществували. Щом богинята можеше да пее, дали това не означава, че е съхранила душата си?

Възможно бе ключът да е скрит на място, където има изкуство или любов. Красота или музика. Или където е направен изборът за отказ от тях.

Музей? Галерия? „В галерията, разбира се“, помисли си тя и скочи на крака.

— Дейна!

Втурна се към кухнята и се спря на прага, когато видя Джордън да работи на лъскав лаптоп върху очуканата маса.

— Извинявай, мислех, че Дейна е тук.

— Тръгна си преди няколко часа.

— Няколко часа? — Малъри се плесна по челото, сякаш току-що се е събудила от сън. — Загубих представа за времето.

— На мен често ми се случва. Искаш ли кафе? — Той хвърли поглед към празната кана на плота. — Ще се наложи да си го приготвиш.

— Не, трябва да... Извинявай, че прекъснах работата ти.

— Няма проблем. Днес е един от дните, в които ми се иска да имам друга професия. Например дървар в Юкон или барман в тропически курорт.

— Твърде различни поприща.

— Всяко от тях ми се струва по-забавно от това, с което се занимавам.

Малъри забеляза празната чаша от кафе и полупълния пепелник до скъпия лаптоп върху старата маса за пикник в невзрачната кухня.

— Може би е трудно да се твори в такава обстановка.

— Мога да творя и в канализация с молив и тетрадка, стига да имам вдъхновение.

— Предполагам, че си прав, но се питам дали не си се настанил в тази... мизерна стая само за да ме пазиш.

— Зависи. — Джордън се отпусна и завъртя кутията цигари върху масата. — Ако нямаш нищо против, така е. Но ако те дразни, не зная за какво говориш.

Малъри вирна нос.

— А ако кажа, че искам да изляза, за да проверя нещо?

Чаровната му усмивка би минала за невинна, ако лицето му нямаше толкова дяволит израз.

— Ще попитам дали мога да те придружа. Едно излизане от тази къща ще ми се отрази добре. Къде ще ходим?

— В галерията. Хрумна ми, че ключът най-вероятно е свързан с изкуството и красотата. Струва ми се, че най-логичното място, където би трябвало да го потърся, е там.

— Аха. Значи ще влезеш в обществена сграда в работно време и никой няма да ти попречи да тършуваш?

— Добре, щом така поставяш нещата. — Леко раздразнена, тя седна срещу него. — Мислиш, че всичко това е някаква лудост?

Джордън си спомни как пред очите му се бяха появили и изчезнали пет хиляди долара.

— Не съм убеден.

— А ако кажа, че ще намеря начин да проникна в галерията след работно време?

— Ще споделя, че според мен не биха те избрали, ако не беше жена с въображение и отворено съзнание, готова да поеме някои рискове.

— Харесва ми тази характеристика. Не зная дали винаги отговарям на нея, но сега е така. Трябва да звънна на няколко души. Знаеш ли какво, Джордън? Само изключително почтен и лоялен човек би пропилял деня си в пазене на една непозната по молба на приятел.

Малъри взе ключовете от Тод и приятелски го прегърна.

— Много съм ти задължена.

— Бих се задоволил с каквото и да е обяснение.

— Веднага щом мога. Обещавам.

— Държиш се доста странно, сладурче. Уволняват те, а после се ровиш във файловете на Памела. Отхвърляш поканата да се върнеш на работа със значително по-висока заплата, а сега искаш да тършуваш из галерията, когато е затворена.

— Знаеш ли какво? — Ключовете издрънчаха в ръката ѝ. — Това не е най-странната част. Мога да ти кажа само, че съм се заела с нещо важно с най-добри намерения. Няма да навредя нито на галерията, нито на Джеймс, а най-малко на теб.

— Никога не бих си го помислил.

— Ще ти ги върна още тази вечер или най-късно утре сутринта.

Тод погледна през прозореца и видя Флин на тротоара.

— Има ли нещо общо с фетишизъм и сексуални фантазии?

— Няма.

— Жалко. Тръгвам си. Ще пийна едно мартини, може би две, за да престана да умувам върху тази тайнственост.

— Точно това трябва да направиш.

Тръгна към вратата, но извърна глава към нея.

— Каквото и да си намислила, Мал, внимавай.

— Обещавам.

Изчака, докато мъжете разменят няколко думи, а след това отвори вратата, даде знак на Флин да влезе и въведе кода на алармената система.

— Какво ти каза Тод?

— Че ако те изложи на опасност, ще ме окачи на кука за топките и ще ме накълца с ножичка за нокти.

— О, тежко ти.

— Безспорно. — Надникна през прозореца, за да се увери, че Тод си е тръгнал. — Уверявам те, че ако целях да те вкарам в беда, и това мъчение би ми било малко.

— Всъщност аз съм тази, която може да ти навлече неприятности. Рискуваш да бъдеш обвинен в криминално деяние и да загубиш репутацията си на уважаван главен редактор на „Диспеч“. Не си длъжен.

— Замесен съм. Нали ножичките за нокти са онези малките, с извит връх?

— Именно.

Флин въздъхна.

— От това се страхувах. Откъде ще започнем?

— От горния етаж. Ще продължим надолу. Ако ключовете отговарят на пропорциите от картините, трябва да е дълъг около седем сантиметра.

— Малък ключ.

— Да, сравнително малък. Долната част е назъбена от едната страна — продължи тя и му подаде малка скица. — Горната има сложна форма и е гравирана с келтски символ. Тройна спирала, наречена „трискелс“. Зоуи го е открила в една от книгите на Дейна.

— Вие трите сте добър екип.

— И на мен ми се струва така. Златен е, може би от масивно злато. Сигурна съм, че ще го позная, когато го видя.

Той погледна към просторната главна изложбена зала със сводест таван. Естествено, там бяха картините, скулптурите и другите произведения на изкуството. Имаше витрини и сандъци с безброй отвори.

— Пълно е с места, където би могло да се скрие ключ.

— Почакай да влезем в склада.

Започнаха от офисите. Малъри потисна чувството за вина, докато ровеше из личните вещи на персонала. „Няма време за скрупули“, каза си тя. Пропълзя около бюрото на Джеймс и потърси под него.

— Мислиш ли, че Роуина, Пит или който и да е бог, у когото са били ключовете, би ги залепил за дъното на някое чекмедже?

Хвърли му укорителен поглед и затвори чекмеджето.

— Не бива да подценяваме никоя възможност.

Изглеждаше неустоима, седнала на пода с вдигнати нагоре коси и нацупени устни. Флин се запита дали е облечена в черно, защото ѝ се струва подходящо за случая.

Типично в неин стил.

— Ще проверим всички възможности по-бързо, ако повикаме целия отбор.

— Не е добра идея в галерията да тършуват толкова хора. Просто не е редно. — Чувството за вина зачовърка съвестта ѝ като остър ножът. — Това, че ти си тук, е сериозно нарушение. Не можеш да използваш в статия нищо, което видиш.

Той приклепна до нея и втренчи леден поглед в очите ѝ.

— Нима смяташ, че бих го направил?

— Нормално е да ми хрумне подобна мисъл. — Малъри се изправи и свали една картина от стената. — Ти си журналист — продължи тя, докато оглеждаше рамката и гърба. — Дълга много на това място и на Джеймс. Не искам да му създам проблеми.

Върна картината на мястото ѝ и избра друга.

— Може би трябва да съставиш списък за какво според теб не бива да пиша.

— Няма причина да ставаш заядлив.

— О, напротив. Посветих на това доста енергия и време, а не съм отпечатал нито дума. Не поставяй под съмнение моята етика, Малъри, само защото в момента твоята е съмнителна. И не се опитвай да ми казваш какво да пиша и какво не.

— Просто изтъквам, че това трябва да остане в тайна.

— Не, тук става въпрос за доверието и уважението ти към човек, когото твърдиш, че обичаш. Ще започна да търся в съседната стая. Мисля, че е по-добре да действаме поотделно.

Как бе могла да го засегне толкова дълбоко? Взе последната картина от стената и си заповяда да се съсредоточи.

Явно Флин бе твърде чувствителен. Беше му отправила напълно обяснима молба. Щом ѝ се сърдеше за това, проблемът бе негов.

През следващите двадесет минути претърси всеки сантиметър от стаята, успокоявайки се с мисълта, че той преувеличава. Цял час никой от двамата не проговори и макар да бяха заети с една и съща задача на едно и също място, успяваха да избягват контакт.

Когато слязоха на първия етаж, продължиха в същия ритъм, но все още не си говореха.

Заниманието бе досадно и безрезултатно. Провериха всяка картина, скулптура и каква ли не творба на изкуството. Огледаха стълбите стъпало по стъпало и пропълзяха покрай парапета.

Мальри влезе в склада. Бе и мъчително, и вълнуващо да разгледа новозакупените произведения и да види продадените след напускането ѝ, опаковани и готови за транспортиране.

Някога тя бе следила всяка стъпка и бе имала пълно право да води преговори за цените. Дълбоко в сърцето си бе чувствала галерията като своя. Не помнеше колко пъти бе оставала тук с часове след работно време. Тогава никой не би видял нещо нередно в това, не би се наложило да иска ключове от приятел и не би се чувствала гузна. Не би постъпила неетично и не би я обзела мъка, че тази част от живота ѝ вече е минало. Може би бе лудост да отхвърли предложението да се върне. Може би бе направила огромна грешка, като се бе отклонила от разумния, безопасен път. Хрумна ѝ да се обади на Джеймс и да му каже, че е променила решението си. Тогава отново щеше да свикне с предишната рутина и да има това, което винаги бе имала.

Никога вече нямаше да бъде същото.

Това я натъжи. Загубата бе безвъзвратна, а досега не го бе осъзнала. Струваше ѝ се все по-мъчителна при всеки допир до нещата в склада, с всяка минута, прекарана на мястото, което доскоро бе най-важната част от живота ѝ.

Припомни си стотици случки, които ѝ се бяха стрували незначителни елементи от ежедневната рутина, а сега изведнъж се превърнаха в най-съкровени спомени.

Флин отвори вратата.

— Къде искаш да...

Замълча, когато видя очите ѝ. В тях нямаше сълзи, но се четеше отчаяние. Държеше в ръце мраморна статуетка, сякаш люлее дете.

— Какво е това?

— Толкова ми липсва галерията. Сякаш част от мен е умряла. — Малъри внимателно остави статуетката на полицата. — Аз я купих преди около четири месеца. Скулпторът е млад, със забележителен хъс и темперамент, както личи от творбата му. Отраснал е в малък град в Мериленд и е имал известен късмет на местно ниво, но все още никоя известна галерия не беше проявила интерес към него. Реших да му дам първия голям шанс и ми бе приятно да мисля за неговото бъдеще и сътрудничеството ни занапред. — Прокара пръсти по мрамора. — Някой я е купил. Нямам нищо общо с това, дори не познавам подписа на фактурата. Вече не е моя.

— Нямаше да се озове тук и да бъде продадена, ако не беше ти.

— Може би, но тези дни са минало. Тук вече няма място за мен. Извинявай за онова, което казах преди. Искрено съжалявам, че нараних чувствата ти.

— Забрави.

— Не. — Малъри си пое дъх. — Няма да отрека, че се тревожех какво ще направиш. Не твърдя, че ти имам пълно доверие. Това е в противоречие с любовта ми към теб, не мога да го обясня. Както не мога да обясня и откъде зная, че ключът не е тук. Разбрах го в мига, когато взех ключовете от Тод. Трябва да търся още, да довърша започнатото. Но не е тук, Флин. Нямам повече работа в галерията.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Флин затвори вратата на офиса си, което бе сигнал, че ще работи и не желае да бъде безпокоен. Не че някой обръщаше внимание на това, но бе въпрос на принцип.

Отначало просто нахвърля идеите си за статия като лъкатушеща река от мисли, които щеше да канализира в по-стройна форма при редактирането.

Какво превръща човека в творец? Само хората на изкуството ли могат да създават красиви или шокиращи неща, да възплащават послания във въздействаща форма — картини, музика, литература или театър?

Ако е така, нима останалата част от човечеството е просто публика? Пасивни наблюдатели, чийто единствен принос са аплодисментите или критиката?

Какво е творецът без публика?

„Необичайна тема за мен“, помисли си Флин, но тези идеи се въртяха в главата му, откакто с Малъри бяха претърсвали галерията. Време бе да ги изложи.

Сякаш все още бе пред погледа му, както бе изглеждала в склада със статуетката в ръце и безкрайна мъка в очите. Бяха изминали три дни и оттогава тя избягваше всички. Твърдеше, че е твърде заета да обмисля насоките от различни гледни точки и да въвежда ред в живота си. Макар че според Флин в нейния живот никога не е царял хаос. Отказваше да излиза и не го пускаше в дома си.

Може би щеше да приеме статията му като послание.

Раздвижи рамене и заудря с пръсти по бюрото, докато думите се занизаха отново.

Нима детето, което се учи да изписва името си с букви, не е творец? Така развива интелект, координация и индивидуалност. Докато държи дебел молив или цветен пастел в ръката си и рисува буквите върху лист хартия, нима и то не създава символ на своята същност с линии и извивки? „Това съм аз и никой друг не е като мен.“

„Изкуството се състои в посланието и неговото възплъщаване.“

А жената, която успява да сервира топло ястие на масата всяка вечер? За готвач от „Гордън Блу“ това е нищожно постижение, но за онези, за които дори указанията върху пакетче супа са неразбираеми, вкусното печено с картофено пюре и зелен фасул е нещо толкова загадъчно, колкото творба на изкуството.

— Флин?

— Работа — каза той, без да вдигне поглед.

— Не си единственият.

Рода затръшна вратата, гневно пристъпи към бюрото и се настани на един стол. Скръсти ръце и очите ѝ засвяткаха срещу него през стъклата на квадратните ѝ очила.

„Но без публиката, жадна за това изкуство, то става непотребно...“

— Проклятие. — Отдръпна се от компютъра. — Какво има?

— Скъсил си материала ми с един инч.

Засърбяха го ръцете да грабне броеницата си и да я затегне около тънкия врат на Рода.

— Е, и?

— Каза, че ще вземе плътно дванадесет инча.

— Единадесет от тях бяха ценни, а останалото беше пълнеж. Просто съкратих пълнежа. Беше добра статия, Рода. Така е още по-добра.

— Искам да зная защо си ме нарочил. Винаги скъсяваш материалите ми. Дори не пипваш тези на Джон и Карла, а окастриаш моите.

— Джон отговаря за спортната страница повече от десетилетие. За него това е наука.

„Изкуството и науката.“ Флин записа тази мисъл върху хартия, за да я включи в статията си. „И спорта.“ „Ако някой наблюдава как питчърът тъпче пръстта на могилката, докато ѝ придаде с краката си точната форма, стабилност и наклон...“

— Флин!

— Какво? Какво? — Изведнъж се стресна и мислено пренави лентата до последната си реплика. — А що се отнася до Карла, редактирам материалите ѝ, когато е необходимо. Рода, и аз имам работа. Ако искаш да поговорим за това, да си уговорим час за утре.

Тя сви устни.

— Ако не решим този проблем сега, утре няма да дойда на работа.

Вместо да очаква отнякъде да се появи джедаят Люк Скайуокър и да разреже с лазерния си меч самодоволното лице на Рода, Флин се отпусна на стола си.

Крайно време бе сам да извади меча.

— Добре. Първо, ще ти кажа, че ми писна от вечните ти заплахи, че ще напуснеш. Щом не ти харесва тук и не си доволна от начина, по който ръководя вестника, прав ти път.

Лицето ѝ почервения.

— Майка ти никога...

— Аз не съм майка ми. Ръководя „Диспеч“ от близо четири години и възнамерявам да продължа. Свикни с това.

Очите ѝ се насълзиха, но Флин знаеше, че цели да го трогне, и си даде вид, че не забелязва.

— Нещо друго? — хладно попита той.

— Работя тук отпреди ти да се научиш да четеш проклетия вестник.

— Може би именно в това е проблемът. По-добре си се чувствала под ръководството на майка ми. Сега ти отърва да гледаш на мен като на временно неудобство и да ме смяташ за некомпетентен.

Рода зяпна от изумление.

— Не те смятам за некомпетентен. Просто мисля...

— Че не бива да се бъркам в работата ти — продължи със спокоен тон, но изражението му остана сурово. — Че трябва да правя каквото ти кажеш, вместо обратното. Няма да стане.

— Щом не смяташ, че съм добра в работата си, тогава...

— Седни — нареди Флин, когато тя понечи да си тръгне. Знаеше какво ще последва. Щеше да затръшне вратата, да му хвърля гневни погледи през стъклото и само за да го ядоса, да предаде поредния си материал минути преди крайния срок. — Случайно смятам, че си добра. Не че това означава много за теб от моята уста, защото ти не изпитваш уважение към мен и не вярваш в способностите и авторитета ми. Мисля, че ти е трудно, защото си журналист, а „Диспеч“ е единственият местен вестник, чийто главен редактор съм аз.

Почука по бюрото с върха на химикалката си, докато Рода го зяпаше. „Пери Уайт би се справил по-добре — помисли си той. — Но все пак успях да й дам да разбере.“

— Нещо друго?

— Ще ползвам отпуск следобед.

— Не, няма. — Флин отново се завъртя към клавиатурата. — Материалът за началното училище да бъде на бюрото ми до два часа. Затвори вратата, когато излезеш.

Флин отново се залови със статията си, доволен, че чу вратата да щраква, вместо да се затръшва. Изчака тридесет секунди и леко извърна глава, достатъчно, за да погледне крадешком през стъклената преграда. Рода седеше на бюрото си като парализирана.

Мразеше подобни разправии. Тази жена му бе давала дъвки, когато бе идвал в редакцията след училище. „Истински ад — помисли си той и потърка слепоочия, давайки си вид, че умува върху материала. — Истински ад е да бъдеш възрастен.“

Следобед излезе за час, за да се срещне с Брад и Джордън в гостилницата на главната улица. Не се бе променила, откакто тримата се бяха събирали там, за да гледат футбол по телевизията или да водят глуповати разговори за момичета и планове за бъдещето.

Въздухът все още бе изпълнен с аромата на пържени пилешки пържоли, които от край време бяха специалитетът на заведението, а на плота имаше четири тави със сладкиши. Флин погледна бургера, който бе поръчал по навик, и се запита дали гостилницата не може да скъса с миналото или самият той.

Намръщи се при вида на сандвича с два пласта плънка в ръката на Брад.

— Какво ще кажеш за размяна?

— Искаш сандвича ми?

— Да. Да ги разменим.

Без да изчака отговор, Флин размести чиниите на масата.

— Щом не искаш бургер, защо го поръча?

— Защото съм жертва на навика и традициите.

— И като изядеш моя сандвич, ще решиш проблема?

— Това е само начало. Днес скъсах с друг навик, като заплаших Рода, че ще я изритам от вестника. Мисля, че веднага щом се съвземе от шока, ще започне да планира убийството ми.

— Защо поиска неговия сандвич, а не моя? — попита Джордън.

— Не обичам „Рубен“.

Джордън се замисли и размени чинията си с тази на Брад.

Брад се намръщи на сандвича „Рубен“, но реши, че изглежда апетитен.

Въпреки че вече съжаляваше за бургера си, Флин отхапа от двойния сандвич.

— Мислите ли, че ако човек прекара целия си живот в родния си град, остава твърде свързан с миналото и неспособен да се променя и развива, поради което не може да свикне да се държи като зряла личност?

— Не знаех, че сме се събрали за философска дискусия. — Но готов да се включи в играта, Джордън се замисли върху въпроса, докато изстискваше кетчуп върху бургера. — Би могло да се каже, че решението ти да останеш в родния град говори, че си доволен от живота си тук и си пуснал корени. Или че просто си твърде мързелив и се задоволяваш с това, което имаш.

— Тук ми харесва. Трябваше ми доста време, за да стигна до този извод. Доскоро бях напълно доволен от начина, по който вървяха нещата. Но от началото на месеца не съм убеден, че не желая промяна.

— Заради ключовете? — попита Брад. — Или заради Малъри.

— Двете неща са свързани. Историята с ключовете е приключение, нали? Като сър Галахад и светия Граал, Индиана Джоунс и изчезналия кивот.

— Елмър Фъд и Бъгс Бъни — подхвърли Джордън.

— Добре, сигурно разбирате. — „Джордън безспорно умее да разсейва“, помисли си Флин. — Никой от нас тримата няма да пострада, ако не ги намерим.

— Една година от живота — каза Брад. — Това е доста сурово наказание според мен.

— Да. — Флин набоде пържен картоф от малката купчинка до сандвича. — Но не мога да си представя как Роуина и Пит ще накажат трите жени.

— Може би няма те да свършат черната работа — отбеляза Джордън. — Може би просто са ги осведомили каква награда или наказание ги очаква. Дали самите те имат избор?

— Нека се опитаме да мислим позитивно — отвърна Флин. — Перспективата за това, което ще последва, ако намерим ключовете, ми се струва вълнуваща.

— Но всичко е една голяма загадка и има много необясними неща.

Флин кимна на Брад и се раздвижи на стола си.

— Най-трудно е да приемем магията за нещо реално. Не илюзия, а истинско отклонение от естествения ред. Не е ли страхотно? Когато порасне, всеки човек загубва много неща, едно от които е вярата в магиите. Ние я получихме обратно.

— Гледаш на това като на дар, а не като на бреме? — попита Джордън. — Би могло да се смята и за двете.

— Благодаря отново, мистър Оптимизъм. Да, зная. Крайният срок приближава. Остава малко повече от седмица. Ако не намерим ключа, може би ще си платим, а може би не. Но няма да узнаем това.

— Не можем да отменим последиците при евентуален неуспех — изтъкна Брад.

— Опитвам се да вярвам, че никой няма да провали живота на три невинни жени, защото са опитали и не са успели.

— Върни се към началото на тази история, когато животът на други три невинни, полубогини или не, е бил провален само защото съществуват. — Джордън посоли картофите, поръчани от Флин. — Съжалявам, приятел.

— Трябва да добавим и приликата на трите жени от портретите с нашите познати. — Брад заудря с пръсти по масата. — Не е случайна. Именно тя ги прави главни действащи лица.

— Няма да допусна нещо да се случи с Малъри. С която и да е от трите — отвърна Флин.

Джордън вдигна чашата чай с лед.

— Доколко си обвързан с нея?

— Това е друг въпрос. Все още не съм наясно.

— Е, в това отношение ще ти помогнем. — Джордън намигна на Брад. — За какво са приятелите? Как е сексът?

— Защо винаги първо това те интересува? — попита Флин. — Непоправим си.

— Защото съм мъжкар. Ако не мислиш, че сексът трябва да бъде в началото на списъка за жените, значи си жалък глупак.

— Страхотна е. — Флин отвърна на самодоволната усмивка на Джордън. — Можеш само да си мечтаеш за такъв секс с красива жена. Но това не е единственото помежду ни. Водим чудесни разговори, с и без дрехи.

— И телефонни ли? — попита Брад. — Които продължават повече от пет минути?

— Да, и какво от това?

— Просто съставям списък. Готвил ли си нещо за нея? Не само да претоплиш готова храна, а истинско готвене.

— Сварих супа, когато...

— Брои се. Водил ли си я на кино да гледате някой женски филм?

Флин се намръщи и отчупи от сандвича.

— Не зная какво имаш предвид под „женски филм“. — Отмести ръце от чинията. — А, да. Веднъж, но...

— Без обяснения. Отговаря се с „да“ или „не“, като на тестовете в училище. Сега минаваме към раздел „Съчинение“ — каза Джордън. — Представи си живота си след, да кажем, пет години. Става ли? — обърна се той към Брад.

— За някои е по-добре след десет, но мисля, че в неговия случай и пет са достатъчни.

— Добре, представи си живота си след пет години. Виждаш ли се без нея?

— Как да предвидя какво ще бъде след пет години, когато не зная какво ще правя след пет дни?

Но Флин си представи къщата си, с някои отдавна планирани подобрения. Видя себе си в редакцията, на разходка с Мо и на кафе с Дейна. Във всички картини присъстваше образът на Малъри. Стоеше на стълбите в дома му, отбиваше се в офиса му, за да се видят, или гонеше Мо от кухнята.

Изведнъж пребледня.

— Господи!

— Има я във фантазиите ти, нали? — попита Джордън.

— Да.

— Поздравления, синко. — Джордън го потупа по рамото. — Влюбен си.

— Почакай. А ако не съм готов?

— Лош късмет — отвърна Брад.

Брад знаеше всичко за късмета и реши, че неговият е страхотен, когато излезе от гостилницата и забеляза Зоуи, спряла на кръстовището.

Бе с тъмни извити очила и устните ѝ се движеха по начин, който го накара да предположи, че пее заедно със записа, който слуша по стереоуредбата в колата си.

Не би могло да се каже, че я следи, ако случайно седнеше зад волана и тръгнеше в нейната посока. Фактът, че засече някакъв пикап, бе чисто съвпадение.

Струваше му се разумно и дори важно да се опознаят по-добре. Едва ли би могъл да помогне на Флин, ако не познава жените, които го бяха въвлекли в търсенето на ключовете.

Беше логично.

Нямаше нищо общо с мания. Това, че бе купил една картина заради нейното лице и то не излизаше от мислите му, не означаваше, че е обсебен.

Просто проявяваше интерес.

Репетираше встъпителни реплики под носа си единствено защото знаеше колко важно е общуването. Не се смущаваше да заговори една жена. Непрекъснато бе заобиколен от жени.

Често сами го заговаряха. Бе един от най-желаните ергени в страната. Господи, колко мразеше това определение. Жените бяха готови на всичко само за да си побъбрят с него.

Ако Зоуи Маккорт не можеше да отдели пет минути за един учтив разговор, тя щеше да загуби.

Когато я видя да свива по тясна алея, вече се бе превърнал в кълбо от нерви. Раздразнението, което погледът ѝ издаде, щом го забеляза зад себе си, преля чашата. Чувствайки се объркан и обиден, Брад слезе.

— Следиш ли ме? — попита тя.

— Моля? — попита той със същия хладен и равнодушен тон. — Мисля, че надценяваш чара си. Флин се тревожи за Малъри. Видях те и ми хрумна да попитам как е тя.

Зоуи го наблюдаваше с крайчеца на окото си, докато отключваше багажника. Джинсите ѝ бяха еластични и разкриваха стегнати женствени форми. Бе облечена с вталено червено яке, а под него носеше прилепнал потник на райета, който достигаше до два сантиметра над колана ѝ. Брад забеляза, че има пиърсинг на пъпа и малка сребърна халка. Върховете на пръстите му пламнаха от желание да я докосне.

— Преди малко се отбих да я видя.

— А? Кого? А, Малъри! — Усети парене в тила и мислено се прокле. — Как е?

— Изглежда уморена и малко потисната.

— Съжалявам. — Пристъпи напред, когато тя започна да разтоварва. — Нека ти помогна.

— Няма нужда.

— Сигурен съм, че можеш и сама. — Брад реши проблема, като грабна двата тежки каталога с мостри на тапети от ръцете ѝ. — Но не виждам причина да не се възползваш от предложението ми. Ремонт ли правите?

Зоуи извади каталог за бои и малка кутия с инструменти, която той издърпа, тетрадка и парчета от плочки.

— Подписахме договор за покупката на тази къща. Ще откриваме фирми тук. Необходима е работа.

Брад тръгна пред нея и я остави да затвори багажника. Да, щеше да падне доста работа, но сградата имаше солиден облик и се намираше на стратегическо място, до удобен паркинг.

— Изглежда стабилна — отбеляза той. — Проверихте ли основите?

— Да.

— Ще инсталирате ли охранителна система?

Тя извади ключовете, които бе получила от агента на недвижими имоти.

— Това, че съм жена, не означава, че не зная как се купува къща. Разгледах безброй сгради и тази беше на най-изгодна цена и на най-добро място. Нуждае се от козметичен ремонт. — Побутна вратата. —

Можеш да оставиш тези неща на пода. Благодаря. Ще кажа на Малъри, че си попитал за нея.

Брад продължи навътре и тя бе принудена да му стори път. Въпреки че му костваше огромно усилие, успя да се сдържи да не погледне отново към пъпа ѝ.

— Винаги ли се вбесяваш, когато някой се опитва да ти помогне?

— Вбесявам се, когато някой си въобразява, че не мога да се справям сама. Слушай, нямам много време да свърша това, за което съм дошла. Трябва да се залавям за работа.

— Тогава няма да ти преча.

Брад огледа тавана, пода и стените, докато минаваше през преддверието.

— Хубаво пространство. — Не забеляза влага, но го лъхна хлад. Запита се дали отоплението не работи, или жената зад него излъчва студени вълни. — Коя част ще бъде за теб?

— На горния етаж.

— Добре. — Тръгна по стълбите и се усмихна, когато чу въздишка на досада. — Чудесно стълбище. Белият бор винаги е добър избор.

Част от парапета трябваше да бъде подновена, а дограмата на двойния прозорец над стълбите се нуждаеше от укрепване. Налагаше се да се помисли за по-добро уплътнение.

Стените бяха замърсени и се виждаха няколко пукнатини. Но това лесно щеше да се оправи.

Харесаха му преходите между помещенията. Запита се дали тя ще отстрани отчасти талашитените врати, или ще ги замени с масивни, подобаващи на солидната сграда.

Какво ли щеше да прави с осветлението? Той не разбираше нищо от козметични и фризьорски услуги, но му се струваше логично доброто, силно осветление да е важно за един салон.

— Извинявай, трябва ми кутията с инструменти.

— Какво? О, съжалявам. — Подаде ѝ я и прокара пръсти по очукания перваз. — Знаеш ли, не е зле тук да използваш черешова дървесина за контраст. Различните материали в естествен цвят създават уют. Нали няма да застилаш пода?

Зоуи извади ролетка.

— Не.

Защо Брад не си тръгваше? Тя имаше работа и куп неща за обмисляне. Най-важното, от което се нуждаеше, бе да остане сама в прекрасната сграда, да крои планове, да мечтае и да си представя как ще изглежда салонът ѝ в завършен вид.

Цветовете, материите, шарките и ароматите. Всичко.

А той се мотаеше тук, чаровен и мъжествен, с безупречния си костюм и скъпи обувки. Ухаеше приятно на луксозен сапун и афтършейв. Навярно плащаше повече за един сапун, отколкото струваха нейните джинси. И мислеше, че има право да се върти около нея, да диша въздуха ѝ и да я кара да се чувства като недодялана жена от по-низша класа.

— Какви са плановете ти за тази стая?

Зоуи записа измерванията си и остана с гръб към него.

— Това е главното помещение. За прически, маникюр и грим. — Не чу отговор и нещо я накара да извърне глава към него. Бе вперил поглед в тавана. — Какво?

— Имаме от онези малки крушки. Много практично и забавно. Имат предимството, че могат да се нагласят под различни ъгли. Към изисканост ли ще се стремиш или към непринудена обстановка?

— Не виждам защо да не съчетая и двете.

— Добра идея. Пастелни или ярки цветове?

— Тук ярки, а в залите за козметични процедури пастелни. Слушай, Брадли...

— О, това прозвуча като реплика на майка ми. — Вече бе приклепнал, за да разгледа един каталог. Вдигна глава и ѝ се усмихна. — Всички майки ли преминават курс за усвояване на този смразяващ тон?

— Мъжете нямат право на достъп до тази информация. Ако ти кажа, ще се наложи да те убия. А просто нямам време. След месец имотът окончателно става наш и искам плановете ми да бъдат готови, за да мога да започна ремонта веднага щом подпишем документите.

— Мога да помогна.

— Зная какво правя и какво искам. Не зная защо си въобразяваш...

— Почакай. Много си докачлива. — Човек би очаквал една жена, която носи прилепнали джинси и халка на пъпа, да бъде малко по-достъпна. — Аз съм в бизнеса, не помниш ли? — Брад докосна

емблемата на „Хоуммейкърс“ върху каталога. — Освен това обичам да давам приноса си потенциалът на една сграда да бъде използван по най-добрия начин. Мога да ви помогна с работата и материалите.

— Не търся подаяния.

Той остави каталога и се изправи.

— Не говоря за подаяния, а за помощ. Какво у мен те кара да се държиш толкова враждебно?

— Всичко. Нечестно е. — Зоуи сви рамене. — Но е така. Не разбирам хора като теб и се отнасям към тях с недоверие.

— Хора като мен?

— Богатите, привилегировани особи, които управляват американските империи. Съжалявам. Сигурно имаш някои добри качества, иначе не би бил приятел на Флин. Но ние с теб нямаме нищо общо. А и в момента имам твърде много грижи и никакво време за играчки. Нека изясним едно, няма да спя с теб.

— Господи, не си струва да живея повече.

Зоуи едва съдържа усмивката си, но от опит знаеше, че този тип мъже са хитреци.

— Сега ще кажеш, че не се надяваш да спиш с мен.

Брад си пое дъх, преди да заговори. Бе закачила слънчевите очила на деколтето на потника си и издължените ѝ жълтеникави очи се взираха право в неговите.

— И двамата знаем, че никой мъж не би отговорил честно на този въпрос, защото е най-неудобният от неудобните. Другите в тази категория са: „Този тоалет прави ли ме дебела?“ и „Намираш ли тази жена за привлекателна?“. Ако не го знаеш, за нищо на света няма да ти кажа.

Този път Зоуи трябваше да прехапе устни, за да съдържа смеха си.

— Последното не е въпрос.

— Все пак е мистерия и капан. Затова ще кажа просто, че те намирам за много привлекателна и че имаме повече общи неща, отколкото предполагаш, като започнем с общите приятели. Наистина искам да помогна на теб, Малъри и Дейна за ремонта. Никоя от вас не е длъжна да спи с мен, въпреки че, ако трите спретнете една хубава оргия, не бих се съпротивил. Засега ще те оставя да работиш.

Тръгна към стълбите и извърна глава назад, докато слиза.

— Впрочем следващия месец в „Хоуммейкърс“ ще има разпродажба на тапети и бои. От петнадесет до тридесет процента намаление.

Зоуи забърза след него.

— Кога следващия месец?

— Ще ти кажа.

Нямало да спи с него. Брад поклати глава, докато вървеше към колата си. Щеше да съжاليا за това твърдение. Очевидно не знаеше, че единственото, на което никой от фамилията Вейн не може да устои, е откровено предизвикателство.

Намерението му бе само да я покани на вечеря. „Сега — реши той, докато оглеждаше прозорците на втория етаж — ще се наложи да изчакам известно време и да изградя стратегия.“

Зоуи Маккорт щеше да се озове под обсада.

Зоуи имаше други грижи. Закъсняваше, което не бе нищо ново. Струваше ѝ се, че винаги в последния момент изникват куп неща, преди да излезе от къщи.

— Дай тези бисквити на майката на Чък. Ще ги раздели по равно. — Паркира на алеята на две преки от къщата си и хвърли укорителен поглед на сина си. — Говоря сериозно, Саймън. Наистина нямам време да ѝ ги занеса. Тя ще ме задържи цели двадесет минути на вратата, а вече къснях.

— Добре, добре. Можех да дойда пеша.

— Да, но тогава нямаше да мога да направя това.

Сграбчи го и го смушка в ребрата така, че го накара да запищи.

— Мамо!

— Саймън! — промърмори тя със същия гневен тон.

Детето все още се заливаше от смях, когато слезе и свали раничката си от задната седалка.

— Слушай майката на Чък и не карай всички да стоят до късно заради теб. Нали имаш номера на Малъри?

— Да, имам го и знам как да позвъня на 911, ако подпаля къщата, докато си играя с кибрит.

— Умно момче. Дай ми целувка.

Саймън затътри крака, преструвайки се, че му е неприятно, но наведе глава, за да скрие усмивката си.

— Бързо. Някой може да ни види.

— Кажи, че не съм те целувала, а съм крещяла в ухото ти. — Зоуи го целуна и сдържа желанието си да го прегърне. — До утре. Забавлявай се, малкият.

— И ти, малката.

Дяволито ѝ се усмихна и хукна към къщата.

С майчинско умение, Зоуи излезе от алеята на заден ход и проследи сина си с поглед, докато бе на сигурно място в къщата.

След това се отправи към дома на Малъри за първото си гостуване у приятелка с преспиване, откакто бе пораснала.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малъри знаеше какво става. Никой не искаше да я оставя сама, защото новите ѝ приятели се безпокояха за нея. Зоуи бе толкова ентузиазирана за това женско парти с преспиване, че не бе могла да ѝ откаже.

Първоначалното ѝ намерение да отхвърли идеята и да се зарови в дупката си я накара да признае, че наистина се нуждае от промяна.

Никога не бе минавала за саможива и затворена. Когато бе угрижена, излизаше и се срещаше с хора. Купуваше си нещо или правеше купон.

Предложението на Зоуи да се съберат вечерта в дома ѝ я подтикна да направи всичко това. Купи храна и красиви ароматизирани свещи, сапуни с приятен мирис и пухкави хавлиени кърпи за гости, и накрая добро вино.

Почисти позанемарения си напоследък апартамент и сипа в купички сушени розови листа. Постара се да изглежда безупречно пред приятелките си.

Когато Дейна пристигна, на масата вече бяха подредени плата със сирене, плодове и сладки, свещите бяха запалени и звучеше тиха музика.

— Много изискано. Трябваше да се облека официално.

— Изглеждаш страхотно. — Твърдо решена да се забавлява, Малъри се приближи и я целуна по бузата. — Благодарна съм ви за това.

— За кое?

— Че се опитвате да ме развеселите. През последните няколко дни съм ужасно потисната.

— Никоя от нас не предполагаше колко енергия ще отнеме това търсене. — Подаде на Малъри торбичка с покупки и остави чантата си с тоалетни принадлежности. — Купих малко допълнителни провизии. Вино, сирене, еклери и пуканки. Четирите основни хранителни

вещества. — Дейна разгледа множеството дискове с филми. — Сякаш си наела всички кинопродукции на света.

— Само тези, които се намират на DVD. Какво ще кажеш за малко вино?

— Иска ли питане? Нов парфюм?

— Не, сигурно е от свещите.

— Чудесно. Зоуи идва. Налей още една чаша.

Зоуи влезе откъм терасата, натоварена с чанти.

— Бисквити — каза тя малко задъхано. — Филми, ароматерапия и сладкиш с кафе за сутринта.

— Добре си се сетила. — Дейна пое една от чантите и ѝ подаде чаша вино. След това се вгледа по-отблизо в миглите ѝ. — Какво правиш, за да изглеждат толкова гъсти и дълги?

— Ще ти покажа. Лесно е. Днес се отбих в къщата, за да направя някои измервания и да разгледам мострите сред пространството и светлината. Донесох няколко каталога за тапети и бои, ако искате да ги видите. Брадли Вейн ме хвана там. Какво знаеш за него?

— Златно момче с будна гражданска съвест. Изявен спортист в училище и в колежа. Лекоатлет. Отличник, но не зубрач. Няколко пъти почти стигна до годеж, но все успява да се измъкне. С Флин са приятели почти откакто са се родили. Страхотно тяло, което няколко пъти съм имала щастието да зърна. Имаш ли желание да се убедиш в това?

— Не особено. Нямам голям късмет с мъжете, така че единственият важен човек в живота ми засега е Саймън. О, обичам тази песен. — Зоуи свали обувките си и затанцува. — Е, Мал, как вървят нещата с Флин?

— Обичам го, така че положението е ужасно. Иска ми се да можех да танцувам така.

— Как?

— Да показвам дълги крака и да кърша ханш.

— Ела тогава. — Зоуи остави чашата си и протегна ръце към нея. — Ще се научиш. Трябва да си представиш или че никой не те гледа, или че невероятно сексапилен мъж не сваля очи от теб. И в двата случая всичко зависи от настроението ти.

— Защо винаги става така, че само момичетата танцуват? — запита се Мальри, докато се опитваше да раздвижи ханш като Зоуи.

— Защото ние сме по-добри.

— Всъщност — обади се Дейна, докато хапваше от чепка зелено грозде — това е нещо като социално сексуален ритуал. Женската се движи, изкушава и съблазнява, а мъжкият наблюдава, фантазира и избира. Или очаква да бъде избран. Независимо дали танцът е под звуците на африкански тимпани или „Дейв Матюс Бенд“, нещата се свеждат до едно и също.

— Ще танцуваш ли? — попита я Малъри.

— Разбира се. — Дейна лапна още едно зърно грозде и стана.

Поклащайки едновременно рамене и бедра, тръгна към Зоуи. Впуснаха се в танц, който Малъри би нарекла израз на чувственост и свобода.

— Не мога да се меря с вас.

— Справяш се добре, отпусни коленете си. Като заговорихме за ритуали, имам няколко идеи. Но... — Зоуи отново грабна чашата си. — Мисля, че трябва да пийнем още вино, преди да ги споделя.

— Няма да ти позволя да ни държиш под напрежение — промърмори Дейна. — Мразя това. Какви са идеите ти? — Взе чашата на Зоуи и отпи глътка. — Е, пийнах още малко. Каж ми.

— Добре, да седнем.

Малъри влезе в ролята си на домакиня и донесе вино и поднос с мезе.

— Ако този ритуал има нещо общо с коламаска, първо трябва да изпия доста.

— Не — засмя се Зоуи. — Всъщност има почти безболезнена техника с горещ восък. Мога да те направя като бразилска танцьорка, без да пролееш нито сълза.

— Като бразилска танцьорка?

— Ще остане съвсем малка ивица косъмчета и ще можеш да носиш и най-тесните бикини, без да изглеждаш неподдържана.

— Ох. — Малъри инстинктивно сложи ръце в скута си. — Не, дори и да ме упоиш с морфин.

— Честна дума, всичко е въпрос на техника — обясни Зоуи. — Е, да се върнем на онова, за което заговорих — продължи тя. — Всички се ровим в книги и се опитваме да стигнем до теории и идеи, с които да помогнем на Малъри да открие първия ключ.

— И двете сте страхотни. Наистина. Просто чувствам, че нещо ми убягва, нещо мъничко, което ще ни покаже верния път.

— Може би всички пропускаме нещо — възрази Зоуи. — Самата легенда, в която смъртна жена среща келтски бог и става кралица. Женска сила. Тя има три дъщери. Отново жени. За закрила им е дадена също жена.

— Е, шансът за мъжка или женска рожба е петдесет на петдесет — изтъкна Дейна. — Дори при боговете.

— Почакай. Значи душите им са откраднати и заключени от мъж, а в заклинанието се казва, че три смъртни жени трябва да намерят ключовете.

— Съжалявам, Зоуи, не мога да разбера накъде биеш. Вече знаем всичко това.

Малъри вяло посегна да си вземе грозде.

— Да стигнем малко по-далеч. Боговете в келтските митове са, така да се каже, по-земни от гръцките и римските. По-скоро магьосници и... как да ги нарека? Всезнаещи същества. Нали е така? — обърна се Зоуи към Дейна.

— Да.

— Свързани са със земята, с природата. Както вещиците. Съществува черна и бяла магия, но и двете използват природните стихии и сили. Ето тук трябва да излезем от рамките.

— Излязохме от тях още на четвърти септември — изтъкна Дейна.

— Може би сме избрани, защото сме... вещици.

Малъри се намръщи и погледна колко вино е останало в чашата на Зоуи.

— Колко си изпила, преди да дойдеш?

— Само помислете. Изглеждаме досущ като тях. Може би сме свързани чрез... кръвно родство или нещо подобно и притежаваме способности, за които досега не сме и подозирали.

— В легендата се казва „смъртни жени“ — напомни й Малъри.

— Вещиците не са непременно безсмъртни. Те са просто човешки същества, които притежават нещо повече. Попаднах на няколко четива. Според уика жените вещици преминават през три етапа: девойка, майка и старица. И отдават почит на богинята. Те...

— Уика е млада религия, Зоуи — каза Дейна.

— Но има стари корени. Освен това три е магическо число. Ние сме три.

— Мисля, че ако бях вещица, щях да го зная. — Малъри се замисли, докато отпиваше вино. — Щом не съм го разбрала близо тридесет години, какво да направя сега? Да призова стихииите, да направя магия?

— Превърни Джордън в конски задник. Извинявай. — Дейна сви рамене. — Просто си мечтая.

— Можем да опитаме. Заедно. Купих някои неща. — Зоуи скочи на крака и отвори чантата си. — Ритуални свещи — каза тя, докато ровеше вътре. — Тамян. Готварска сол.

— Готварска сол? — Озадачена, Малъри взе тъмносинята кутия с картинка на усмихнато момиче с чадър.

— С нея може да се очертае защитен кръг. Предпазва от зли духове. Ясенови пръчки. Купих бейзболна бухалка, нацепих я и ги издялках.

— Марта Стюърт среща добрата магьосница Гленда. — Дейна взе една от пръчките и я размахна. — Не трябва ли да се разлети вълшебен прах?

— Пийни още вино — нареди Зоуи. — Кристали. Аметист и розов кварц и тази страхотна топка.

Извади прозрачно кълбо.

— Откъде се сдобих с тези боклуци? — попита Малъри.

— От „Ню Ейдж“ магазина в търговския център. Карти „Таро“. Избрах келтски, защото реших, че са подходящи. И...

— Дъска с букви за викане на духове? — Дейна я грабна. — Господи, не съм виждала такова нещо от дете.

— Намерих я в магазина за играчки. При принадлежностите за „Ню Ейдж“ ритуали нямаше.

— Когато бях малка, с приятелките ми се опитвахме да викаме духове. Веднъж, докато пиехме пепси и хапвахме бонбони, запалихме свещите и всяка от нас попита как се казва момчето, за което ще се омъжи. Когато аз плъзнах пула по буквите, се получи ПТЗБА. — Дейна издаде сантиментална въздишка. — Много беше забавно. Да започнем с това — предложи тя. — Заради доброто старо време.

— Добре, но трябва да бъдем сериозни.

Зоуи стана, угаси лампите и спря музиката.

— Питам се дали този ПТЗБА съществува.

Дейна седна на пода и отвори кутията.

— Почакайте. Трябва да следваме ритуала. Имам книга.

Седнаха в кръг на пода.

— Да пречистим съзнанието си — заговори тя. — Да визуализираме отварянето на чакрите си.

— Никога не отварям чакрите си пред други хора — засмя се Дейна и не престана, докато Малъри не я перна по коляното.

— Запалваме свещите. Бяла за чистота. Жълта за памет и виолетова за сила. — Зоуи прехапа устни, докато внимателно възпламеняваше фитилите. — Подреждаме кристалите. Аметист за... момент. — Взе книгата си и я прелисти. — Тук. Аметист за интуиция. Както и таманът. Розов кварц за духовна сила и вдъхновение.

— Красиво е — отбеляза Малъри. — И успокояващо.

— Мисля, че трябва една по една да сечем картите „Таро“ и да опитаме да изречем по някое заклинание, но щом Дейна настоява, първо ще направим това.

Зоуи разтвори дъсчицата с букви между тях и постави кръглата плочка в центъра.

— Трябва да се съсредоточим — каза тя. — Да фокусираме съзнанието и силата си върху един-единствен въпрос.

— Нека бъде за любовта на живота ми. Искам да открия този ПТЗБА.

— Не. — Зоуи сдържа смеха си и се опита да си придаде строг вид. — Това е сериозно. Искаме да узнаем къде се намира първият ключ. Малъри трябва да изрече въпроса на глас, а ние двете само мислено.

— Да затворим очи. — Малъри потърка ръце в панталона си и дълбоко си пое дъх. — Готови ли сте?

Трите сложиха пръсти върху пула и замълчаха.

— Не трябва ли да призовем свръхестествените сили или нещо подобно? — прошепна Малъри. — Да изразим благоговението си и да помолим за напътствия. Какво?

Зоуи повдигна единия си клепач.

— Може би трябва да се обърнем към обитателите на света отвъд Завесата на сънищата.

— „Поданиците“ — предложи Дейна. — Подходяща дума. Да поискаме помощ от поданиците на кралството отвъд Завесата на сънищата.

— Добре. Започвам. Нека всички се успокоим и се съсредоточим. — Малъри отброи десет секунди в пълна тишина. — Призоваваме поданиците на кралството отвъд Завесата на сънищата да ни помогнат или да ни насочат в нашето търсене.

— Кажете им, че си една от избраниците — прошепна Зоуи, но Дейна я смушка да замълчи.

— Аз съм една от избраниците, които търсят ключовете. Остава малко време. Моля ви да ми покажете пътя към ключа, за да освободим душите на... Дейна, не мести пула.

— Не го местя. Наистина.

С пресъхнали устни, Малъри отвори очи и видя как кръглата плочка затрепери под пръстите им.

— Свещите — прошепна Зоуи. — Господи, погледнете свещите.

Пламъците изведнъж се издължиха нагоре и върховете им станаха червени. Затрепериха, сякаш пулсират. В стаята нахлу студена вълна, която понесе тези пламъци във въздуха.

— Това е невероятно! — възкликна Дейна.

— Движи се.

Пулът подскочи и пръстите на Малъри трепнаха. Ушите ѝ заглъхнаха. Чуваше единствено как в главата ѝ нахлува кръв, докато проследяваше движението му от буква на буква.

„Твоята смърт.“

Затаи дъх, когато стаята изведнъж се изпълни с ослепителна светлина и задуха вятър. Чу нечий писък и повдигна ръка, за да закрие очите си. Сред вихрушката започна да се оформя силует.

Дъската се разби на парчета, сякаш е от стъкло.

— На какво си играете? — В средата на кръга им застана Роуина и побутна едно от парчетата с тока на обувката си. — Нима сте загубили ума си, та отваряте вратата за неща, които не разбирате и не можете да се защитите от тях? — С въздишка на досада, грациозно

излезе от кръга и вдигна бутилката вино. — Би ли ми наляла малко, ако обичаш?

— Как се озова тук? Откъде разбра какво правим?

Малъри се изправи, олюлявайки се.

— Радвайте се, че съм аз, а не някой друг.

Роуина взе кутията със сол и я изсипа върху останките от дъсчицата.

— О, почакай.

— Помети това — нареди Роуина на Зоуи. — После го изгори. С удоволствие бих пийнала чаша вино.

Подаде бутилката на Малъри и се настани на дивана.

Обзета от гняв, Малъри влезе в кухнята и грабна една чаша от шкафа. Когато се върна, грубо я пъкна в ръката на Роуина.

— Не съм те канила в дома си.

— Напротив, поканихте и мен, и всеки друг, който пожелае да влезе през вратата, която отворихте.

— Значи сме вещици?

Изражението на Роуина се промени, когато хвърли поглед към засиялото лице на Зоуи.

— Не в смисъла, който влагаш. — Този път се обърна към нея като мъдра учителка към будна ученичка. — Въпреки че всяка жена притежава магия. Силите на трите ви, слети в едно, и желанието, с което отправихте поканата, се оказаха достатъчни, за да отворите вратата. Не съм единствената, която премина през нея. Ти го почувства — каза тя на Малъри. — Не за първи път.

— Кейн. — Малъри скръсти ръце и потръпна, когато споменът изплува в съзнанието ѝ. — Той придвижи пула, не ние. Играеше си с нас.

— Заплаши Малъри. — Вълнението на Зоуи изчезна и тя скочи на крака. — Какво ще направиш, за да я предпазиш?

— Всичко, на което съм способна.

— Може би не е достатъчно. — Дейна хвана ръката на Малъри. — Ти изпищя. Видях лицето ти. Почувства нещо повече от нас със Зоуи. Изглеждаше разтърсена от ужас и болка.

— Беше студ... не мога да го опиша.

— Пълна загуба на топлина — промълви Роуина, — надежда и жизненост. Но си недосегаема за него, освен ако сама го допуснеш до

себе си.

— Да го допусне? Какво, по дяволите, е направила, за да... — Зоуи погледна към парчетата в краката си. — Господи, съжалявам. Малъри, толкова съжалявам.

— Вината не е твоя.

Тя подаде ръка на Зоуи и за миг образуваха затворен кръг.

Когато ги видя, Роуина се усмихна над чашата си.

— Търсехме отговори и ти даде идея. През последните два дни не успях да стигна до нищо по-ценно. Направихме опит. Явно сме били на погрешен път — добави Малъри и рязко се обърна към Роуина. — Но това не ти дава право да ни хокаш.

— Напълно си права, извинявам се. — Роуина намаза бисквита с конфитюр, а след това потупа с пръст по тестето „Таро“. Над тях проблесна светлина, която изведнъж изчезна. — Това няма да ви навреди. Може би ще развиете способност да разгадавате предсказания или дори ще откриете, че притежавате ясновидска дарба.

— Ти... — Зоуи прехапа устни. — Ако не беше дошла...

— Мой дълг и желание е да ви предпазвам винаги, когато мога. Сега трябва да тръгна. Приятна вечер. — Роуина стана и огледа стаята. — Имаш красив дом, Малъри. Подхожда ти.

Чувствайки се като неблагодарно дете, Малъри въздъхна.

— Защо не останеш да допиеш виното си?

На лицето на Роуина се изписа изненада.

— Много мило от твоя страна. С удоволствие. Отдавна не съм прекарвала дълго време в женска компания. Липсва ми.

Въпреки че в първия момент се бе почувствала неловко, на Малъри вече не ѝ се струваше странно да има гостенка с хиляди години живот зад гърба си. Докато хапваха еклери, тя се убеди, че жените, богини или смъртни, дълбоко в себе си са еднакви.

— Рядко се занимавам с нея — каза Роуина, когато Зоуи започна да усуква буйната ѝ коса на красива френска прическа. — Това не е една от дарбите ми, така че я оставям пусната. Няколко пъти съм я подстригвала, но после съжалявах.

— Не всеки може да изглежда толкова великолепно с пусната коса.

Роуина повдигна малкото огледало пред себе си, докато Зоуи работеше, и погледна отражението на фризьорката.

— Бих искала да имам като твоята. Толкова е впечатляваща.

— Не можеш ли? Искам да кажа, ако поискаш да промениш външността си, не можеш ли да...

Зоуи размаха ръка във въздуха и я накара да се засмее.

— Нямам такава дарба.

— А Пит? — Дейна се раздвижи на дивана. — Какви способности притежава?

— Той е воин, изпълнен с гордост, увереност и силна воля. Просто ме влудява и вдъхновява. — Свали огледалото. — Зоуи, ти си истински творец.

— О, просто обичам да си играя с коса. — Застана пред Роуина и пусна няколко кичура около лицето ѝ. — Изглеждаш готова за делова среща или церемония по връчването на „Оскар“. Секси, женствена и неотразима. Но ти би изглеждала така, с каквато и да е прическа.

— Извинявай, но има нещо, което не мога да се съдържа да не попитам — каза Дейна. — Какво е да живееш с един мъж буквално цяла вечност?

— Той е единственият, когото желая — отвърна Роуина.

— О, стига. Сигурно си имала стотици фантазии за други мъже през последните две хилядолетия.

— Разбира се. — Роуина остави огледалото и на устните ѝ бавно се появи усмивка. — Преди време в Рим имаше един млад сервитър. Страхотно лице и тяло. Толкова тъмни очи, че ми се струваше, че потъвам в тях като в бездна. Сервира ми кафе и кифличка. Нарече ме *bella donna* с чаровна усмивка и докато хапвах от кифлата, си представях, че засмуквам съблазнителната му долна устна. — Прехапа устни и се усмихна. — Повиках го за модел в ателието си и докато рисувах, го оставих безсрамно да флиртува с мен. Когато го освободях след дълъг сеанс, отивах при Пит и го изкушавах с каквото и да бе зает.

— Никога не си му изневерявала?

— Обичам го — спокойно отвърна Роуина. — Свързани сме чрез телата, душите и сърцата си. В това има магия, по-силна от всички заклинания и проклетия. — Протегна ръка нагоре и докосна китката на Зоуи. — Ти си обикнала едно момче и то ти е дарило син. Затова винаги ще го обичаш, въпреки че е бил слаб и те е предал.

— Саймън е моят свят.

— Този свят е изпълнен със светлина и обич. Завиждам ти, че имаш дете. — Стана, приближи се към Дейна и плъзна пръст по косите ѝ. — А ти си се влюбила в пораснало момче, което все още не би могло да се нарече мъж. Затова не си готова да му простиш.

— Защо да му прощавам?

— Това е въпросът — отвърна Роуина.

— А аз? — попита Малъри и Роуина седна на облегалката на дивана и докосна рамото ѝ.

— Обичаш един мъж толкова безумно и пламенно, че това те кара да се съмняваш в собственото си сърце. Затова изпитваш недоверие към него.

— Как да вярвам в нещо, което ми се струва необяснимо?

— Докато чувстваш нужда да питаш, няма да стигнеш до отговора. — Наведе се и притисна устни към челото на Малъри. — Благодаря ти, че ме покани в своя дом, и на всички ви, че ме приехте в компанията си. Заповядай, вземи това.

Протегна ръка към Малъри и сложи върху дланта ѝ малък бледосин камък.

— Какво е?

— Талисман. Пъхни го под възглавницата си тази нощ. Ще спиш спокойно. Вече трябва да тръгвам. — Роуина се усмихна и прокара пръсти през косите си, докато вървеше към остъклената врата. — Какво ли ще каже Пит за прическата ми? Лека нощ.

Отвори вратата и изчезна в нощта.

Зоуи изчака три секунди, втурна се след нея и долепи лице до стъклото.

— По дяволите! Мислех, че ще се изпари или нещо подобно, а тя просто върви като нормален човек.

— Изглежда твърде нормална — Дейна посегна да си вземе пуканка — за богиня, живяла хиляди години.

— Да, но доста тъжна. — Малъри завъртя синьото камъче в ръката си. — Толкова е изтънчена и привидно весела, а дълбоко в себе си таи ужасна тъга. Беше искрена, когато каза, че ти завижда за Саймън, Зоуи.

— Странно, като си помисли човек. — Зоуи се върна, избра четка, гребен и фиби и застана зад дивана. — Живее в онзи огромен замък, заобиколена от прекрасни неща. — Започна да разресва косите

на Дейна. — Красива е, а и много мъдра според мен. Богата е, има до себе си мъж, когото обича, пътува по света и рисува великолепни картини. — Раздели косите на кичури и сплете един от тях. — А завижда на жена като мен, защото имам дете. Мислите ли, че тя не може? Не се осмелих да попитам, твърде лично е. Но не разбирам защо не е родила. Щом притежава толкова изключителни способности, защо да не може да има бебе?

— Може би Пит не иска дете. — Дейна сви рамене. — Има такива хора. Какво правиш с косата ми, Зоуи?

— Нова прическа. Няколко тънки плитки. Придава младежки и екстравагантен вид. А ти искаш ли?

— Какво?

— Да имаш деца.

Дейна замислено хапна няколко пуканки.

— Да, две. Ако през следващите няколко години не намеря мъж, когото мога да изтърпя дълго време, ще зачена сама. Вече доста жени правят любов с медицинската наука.

— Готова си на това? — Заинтригувана, Малъри посегна към купата. — Да отгледаш дете сама? Имам предвид, съзнателно — добави тя и погледна Зоуи. — Знаеш за какво говоря.

— Разбира се. — Дейна премести купата между двете. — Защо не? Здрава съм. Мисля, че ще бъда добър родител и мога да предложа доста на едно дете. Първо бих искала да постигна финансова стабилност, но ако приближавам, да кажем, тридесет и пет и в живота ми няма мъж, бих се решила.

— Липсва романтиката — отбеляза Малъри.

— Може би, но резултатът се получава. Важна е крайната цел. Ако има нещо, което дълбоко в себе си силно желаяш, нищо не бива да те спре.

Малъри си спомни съня, в който бе държала дете в ръцете си. За светлината, която изпълваше света ѝ, сърцето ѝ.

— Дори когато силно желаяш нещо, има граници.

— Е, не и ако желанието ти е да убиеш или осакатиш някого. Говоря за важни избори, извървяване на пътя и справяне с последиците. А ти, Зоуи? Би ли го направила отново? Да отгледаш дете сама? — попита Дейна.

— Не мисля, че бих се решила още веднъж. Трудно е. Няма с кого да споделяш трудностите, а понякога се оказват непосилни за сам човек. Но от друга страна, никой друг не изпитва същата привързаност към детето като теб. Не делиш с никого любовта, гордостта и изненадите.

— Страхуваше ли се? — попита Малъри.

— О, да. Все още понякога ме хваща страх. Мисля, че е нормално човек да се бои, защото отговорността е голяма. Ти искаш ли бебета, Мал?

— Да. — Потърка камъчето между пръстите си. — По-силно, отколкото предполагам.

В три след полунощ Дейна и Зоуи вече спяха в леглото ѝ, а тя разчистваше масата, твърде неспокойна, за да си легне на дивана. В съзнанието ѝ се въртяха твърде много мисли и образи.

Отново огледа синьото камъче. Може би щеше да подейства. Вече бе приела далеч по-невъзможни неща от това, че едно каменно късче под възглавницата би могло да бъде лек срещу безсънието, което я измъчва.

А може би всъщност не ги е приела. Не и дълбоко в себе си, както се бе изразила Дейна. Бе изтощена и все пак нямаше да сложи камъчето под възглавницата си, за да опита.

Твърдеше, че обича Флин, а изчакваше, малка част от нея не бе убедена в това и очакваше увлечението да отmine. В същото време се терзаеше, че той не се влюбва до уши в нея, за да има пълна взаимност.

Как да запази равновесието си, да чертае планове и всичко да бъде наред, щом чувствата ѝ не са напълно споделени?

„Всяко нещо си има място, нали? Ако не пасва, човек не може да промени това. Зависи и от другия.“

С въздишка се отпусна на дивана. Упорито бе преследвала кариера, свързана с изкуството, защото съдбата не я бе благословила с талант, а тя отказваше да мисли, че всички години на обучение и старание са били напразни.

Бе успяла да им придаде смисъл.

Дълго време се бе задържала в галерията, защото там чувстваше сигурност. Защото това бе разумен избор. Неведнъж бе казвала, че един ден ще започне собствен бизнес, но в действителност не кроеше подобни планове. Струваше ѝ се твърде рисковано. Ако не се бе появила Памела, все още щеше да работи в галерията.

Защо я ненавиждаше с цялото си същество? Истина бе, че Памела се стремеше да се издигне, без да блести със способности и вкус, но по-тактична жена от Малъри Прайс би намерила начин да се сработи с нея. Негодуваше срещу нея, защото бе нарушила равновесието, бе променила предназначения ѝ план.

Просто не се бе вместила в нейния свят.

Сега започваше бизнес с Дейна и Зоуи. Единствено тя от трите се бе включила в начинанието с неохота. Накрая бе решила да участва, но колко пъти си бе задавала въпроса дали е постъпила правилно? Колко пъти ѝ бе хрумвало да се оттегли, защото ѝ бе трудно да види как ще се осъществи всичко?

И не бе направила никаква решителна крачка. Не бе разгледала сградата отново, не мислеше за бъдещето и не издирваше нови таланти.

Дори не бе подала молба за регистрация на фирма. Защото, ако го направеше, това би означавало, че решението ѝ е окончателно.

Използваше търсенето на ключа като оправдание да не се реши на тази стъпка. Загадката наистина ѝ костваше твърде много усилия и време. Но това, на което гледаше най-сериозно, бе отговорността.

Тук и сега, докато стоеше сама и будна в три часа сутринта, бе моментът да приеме неоспоримия факт. В живота ѝ бяха настъпили множество вълнуващи промени само за три седмици, но самата тя никак не се бе променила.

Сложи камъчето под възглавницата си.

— Все още не е твърде късно — промълви Малъри и се сгуши на дивана.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събуди, в апартамента ѝ бе тихо като в гробница. Остана неподвижна няколко мига, загледана в лъча светлина, който се промъкваше през пролуката между завесите на вратата за терасата и образуваше ярка ивица на пода.

Напълно се бе разсъмвало. Малъри не си спомняше как бе заспала. Много по-важно бе, че не се бе мятала в леглото, страхувайки се какъв сън ще я споходи.

Бавно плъзна ръка под възглавницата си и потърси камъчето. Намръщи се, когато не напипа нищо, изправи гръб и повдигна възглавницата. Отдолу нямаше камъче. Потърси го под облегалките, на пода, под дивана и накрая седна, изпълнена с недоумение.

Не бе възможно да е изчезнало.

Или може би бе станало точно това. След като бе изпълнило предназначението си. Бе спала непробудно. Точно както ѝ бе обещано. Чувстваше се отпочинала, сякаш е прекарала приятна, спокойна ваканция.

— Благодаря ти, Роуина.

Протегна се и дълбоко си пое дъх. До ноздрите ѝ достигна аромат на кафе.

Или това бе добавка към подаръка, който бе получила, или някоя от приятелките ѝ бе станала преди нея.

Влезе в кухнята и бе приятно изненадана. Върху плота бе сладкишът на Зоуи в красива чиния, покрит с фолио, кафеварката бе три четвърти пълна и топла, а между тях бе сутрешният вестник, старателно сгънат.

Малъри издърпа бележката, пъхната под чинията със сладкиша, и позна почерка на Зоуи, който бе уникално съчетание на печатни букви и технически шрифт.

„Добро утро. Трябва да тръгвам. В десет съм на родителска среща. Не исках да ви будя, постарях се да не вдигам шум.

Дейна започва работа в два. За всеки случай навих будилника в стаята ти за дванадесет, за да не бърза и да има време да закуси.

Прекарах чудесно. Искам и двете да знаете, че каквото и да се случи, истински се радвам, че ви намерих. Или че се намерихме. Както и да се развият нещата по-нататък, безкрайно съм благодарна, че сте мои приятелки.

Може би следващия път ще се съберем в моята къща.“

С обич, Зоуи

„Десет“, помисли си Малъри и разсеяно хвърли поглед към часовника. Зяпна от изненада, когато видя, че приближава единадесет.

— Сигурно не е верен. Придвижвала се е като призрак — каза тя на глас. — Явно днес е ден за подаръци.

Малъри се усмихна и остави бележката, за да я види и Дейна. С надеждата доброто ѝ настроение да продължи, отрязва тънко парче сладкиш и си наля кафе. Сложи ги върху поднос заедно с вестника и чаша сок и отнесе всичко на терасата.

Навън се долавяше есенен полъх. Винаги бе обичала лекия мирис на листата, когато започват да се обагрят в ярки цветове.

„Трябва да купя хризантеми — помисли си тя, докато отчупваше парче сладкиш. Обикновено купуваше цветя по-рано през сезона. — Както и няколко тикви за празника на Все светии.“ Щеше да събере листа, когато короните на кленовете станат аленочервени. Би могла да украси и верандата на Флин. Докато отпиваше първата глътка кафе, хвърли по един поглед на заглавията във вестника. Четенето на пресата сутрин бе по-различно изживяване, откакто се бе запознала с Флин. Опитваше се да си представи как той решава кое къде да бъде отпечатано и как превръща отделните новини, коментари, реклами и снимки в едно неразделно цяло. Продължи да хапва и да пийва кафе, докато прелистваше страниците, и сърцето ѝ подскочи, щом стигна до неговата.

Странно бе, че и по-рано я бе чела, седмица след седмица. Какво си бе мислила за него тогава? „Красавец, но с нищо по-различен от мнозина.“ Четеше статиите му и понякога бе съгласна с него, а друг път не. Не се бе запитвала колко труд и усилия посвещава на темите, по които споделя размислите си всяка седмица.

Сега, когато го познаваше, сякаш чуваше гласа му да изрича написаните думи и виждаше как лицето му променя израза си. Проследяваше пътя, по който изключително отвореното му съзнание е достигнало до прозрения.

— Какво превръща човека в творец? — прочете тя.

Когато стигна до края на статията и се подготви да започне отново от началото, любовта ѝ към него бе още по-силна.

Флин седеше на ръба на бюрото си и изслушваше идеята на един от репортерите за интервю с местен колекционер на смешници.

Парцалени кукли, статуетки, картинки, порцеланови и пластмасови фигурки, смешници, разхождащи кучета, танцуващи, пеещи или седнали зад волана на смешни коли.

— Има над пет хиляди смешника, без снимките и автографите от живи клоуни.

Флин потръпна при мисълта за пет хиляди клоуна на едно място по едно и също време. Представи си как тръгват напред като армия, размахваща балони и гумени бухалки. Безброй червени носове и оглушителен смях. И безброй страховити широки усмивки.

— Защо? — попита Флин.

— Защо какво?

— Защо е събрал пет хиляди смешника?

— Аха. — Тим, млад журналист, който понякога носеше тиранти и слагаше твърде много гел, се раздвижи на скърцащия стол. — Баща му сложил началото на колекцията през двадесетте. Това е нещо като семейна традиция. Самият той започнал да дава приноса си през петдесетте, а след смъртта на баща си наследил всичките. Някои от тях имат антикварна стойност. Биха могли да му донесат добри пари на търг.

— Добре. Възлагам ти този материал. Вземи фотограф. Искam снимка на цялата колекция и собственика ѝ сред смешниците. И още

една с най-интересните от тях. Поискай да ти разкаже историята им и да обясни защо са ценни. От време на време споменавай за връзката между баща и син, но наблегни на цифрите и опиши по един-два сувенира от всяка ценова група. Става за уикенд притурката. И, Тим, постарай се да избягваш думите „значи“ и „разбираш ли“ по време на интервюто.

— Ясно.

Флин надникна над рамото му и видя Малъри с огромна саксия с хризантеми. Блясъкът в очите ѝ го накара да забрави къде се намира.

— Здравей. С градинарство ли ще се занимаваш днес?

— Може би. Да не би моментът да е неподходящ?

— Не. Заповядай. Какво мислиш за смешниците?

— Не изглеждат зле, нарисувани върху черно кадифе.

— Добра идея. Тим? — обърна се той към журналиста. — Приложи няколко снимки на нарисувани клоуни върху фон от черно кадифе. Включи разсъждения за смешното в живота ни — добави накрая. — Би било уместно.

Малъри влезе в офиса и сложи саксията до прозореца.

— Искан да...

— Почакай. — Флин повдигна пръст и отговори на обаждане от полицейската централа. — Запомни мисълта си — каза ѝ той и подаде глава през вратата. — Шели, има ПТП на петстотин метра от Кресънт. Току-що ми съобщиха. Тръгвай към отдел „Пътна полиция“. Вземи Марк.

— ПТП? — попита Малъри, когато той се обърна към нея.

— Пътнотранспортно произшествие.

— Аха. Тази сутрин се замислих колко труд ти коства издаването на вестника всеки ден. — Наведе се и погали хъркащия Мо. — И как успяваш да имаш свободно време.

— Би могло да се каже, че имам.

— Животът ти е страхотен. Приятели, семейство, работа, от която си доволен, къща и едно глупаво куче. Възхищавам се. — Малъри изправи гръб. — Възхитена съм от теб.

— Явно снощи добре си се позабавлявала.

— Да. Ще ти разкажа, но не искам... как се казваше, да прекъсна нишката.

— Да загубиш нишката.

— Точно така. — Прескочи кучето, сложи ръце на раменете на Флин и го целуна дълго и пламенно. — Благодаря ти.

Кожата му настръхна.

— За какво? Ако наистина заслужавам благодарността ти, бих искал да я получа още веднъж, защото това ми харесва.

— Добре.

Този път Малъри преплете пръсти на тила му и целувката бе още по-страстна.

Отвъд стъклената преграда прозвучаха бурни аплодисменти.

— Господи, трябва да сложа щори. — Флин се опита да покаже, че не желае публика, като затвори вратата. — Нямам нищо против да бъда герой, но ми кажи кой дракон съм убил.

— Прочетох статията ти в днешния брой.

— Е, и? Обикновено, ако някой е впечатлен от мой материал, просто казва: „Добра работа, Хенеси“. Твоята реакция ми допада повече.

— „Не само художникът, който държи четката, създава една картина — цитира тя, — а и онези, които я гледат и виждат в нея красота, сила и страст. Те вдъхват живот на изображението.“ Благодаря ти.

— Пак заповядай.

— Всеки път, когато започна да се самосъжалявам, защото не живея в Париж и не се движа сред знаменити художници, ще препрочитам тази статия, за да ми напомня какво имам. Какво представявам.

— Мисля, че си необикновена.

— Днес и аз мисля така. Когато се събудих, се чувствах по-добре, отколкото от дни насам. Чудесно е човек да се наспи. Едно малко синьо камъче под възглавницата и...

— Не разбирам.

— Не е важно. Просто нещо, което Роуина ми даде. Снощи дойде на нашето събиране с преспиване.

— Така ли? С какво беше облечена?

Малъри се засмя и седна на ръба на бюрото.

— Не остана за продължението на купона по пижами, но начинът, по който пристигна, беше доста интересен. Трите бяхме седнали около дъска за викане на духове.

— Сигурно се шегуваш.

— Не. На Зоуи ѝ хрумна, че може би сме избрани, защото сме вещици, но не го знаем. Тогава ми се стори логично. Но се случи нещо много странно. Пламъците на свещите се издигнаха и задуха вятър. Влезе Кейн. Роуина каза, че сме отворили вратата, сякаш го каним.

— За бога, Малъри. Господи! Защо си играете с... тайнствените сили? Той вече се опита да те нарани. Можеше да пострадаш.

„Има невероятно лице — помисли си тя. — В рамките на една секунда може да изрази интерес, насмешка и гняв.“

— Роуина ясно ми даде да разбера това. Няма смисъл и ти да ми се караш.

— Досега не съм имал повод да ти се карам.

— Прав си. — Малъри смръщи ноздри, когато Мо се събуди и понечи да се втурне към нея. — Напълно си прав, че не биваше да си играем с нещо, което не разбираме. Съжалявам, повярвай ми. Нямам намерение да опитвам отново.

Флин леко дръпна кичур от косите ѝ.

— Защо не ми даваш възможност да поспоря с теб?

— Не желая да развалям чудесното си настроение със спорове. Да отложим това за следващата седмица. Просто се отбих, за да ти донеса цветя. Накарах те да прекъснеш работата си за прекалено дълго.

Той погледна към хризантемите. За втори път му подаряваше цветя.

— Днес определено си доста весела.

— Защо да не бъда? Аз съм влюбена жена, която е взела най-доброто решение във връзка с...

— С какво? — подкани я Флин, когато погледът ѝ стана загадъчен.

— Избори — промълви тя. — Решителни крачки. Часът на истината. Защо не се сетих по-рано? Може би е била твоята къща, но фантазиите ми за съвършенство са я променили така, че да съответства на желанията ми. По-скоро моя, отколкото твоя. Или тя няма нищо общо, а това, което търся, си ти.

— Кое?

— Ключът. Трябва да претърся къщата ти. Има ли някакъв проблем?

— А...

Малъри нетърпеливо махна с ръка, за да разсее колебанията му.

— Слушай, ако си скрил нещо лично или компрометиращо, като еротични списания или играчки от секс магазин, ще ти дам шанс да ги изнесеш.

— Всичките ми еротични списания и играчки от секс магазини са в сейф. За съжаление не мога да ти кажа комбинацията.

Тя пристъпи към него и плъзна ръка нагоре по гърдите му.

— Зная, че искам твърде много. Самата аз не бих се съгласила някои да се рови из вещите ми, докато ме няма.

— Няма много за ровене. Но ми спести мърморенето, че трябва да си купя ново бельо и да ползвам старото за парцали.

— Не съм ти майка. Ще кажеш ли на Джордън, че ще намина?

— Днес излезе. — Флин извади връзката от джоба си и откочи ключа за дома си. — Ще бъдеш ли там, когато се прибера?

— Ще се постарая.

— Тогава ще кажа на Джордън да не се прибира. Ще пренощува у Брад и ще бъдеш изцяло на мое разположение.

Малъри взе ключа и леко допря устни до неговите.

— Ще те очаквам с нетърпение.

Дяволитото пламъче в очите ѝ го накара да се усмихва цял час, след като тя си тръгна.

Малъри изтича по стъпалата до входната врата на Флин. Щеше да търси бавно, подробно и старателно.

Трябваше да се сети за това по-рано. Изминаването на пътя дотук бе като съединяване на точки.

Картините отразяваха моменти на промени, обрати. Животът ѝ изцяло се бе променил, когато бе започнала да изпитва влечение към Флин. „А това е неговата къща“, каза си тя и прекрачи прага. Нали самият Флин бе споделил, че я е купил, когато е приел съдбата си?

„Надникни дълбоко в себе си и се огледай наоколо“, спомни си тя, докато стоеше неподвижна и се опитваше да почувства мястото. Може би къщата олицетворява самата нея и трябва да потърси във вътрешността ѝ и на двора.

„Светлината и сенките.“ Къщата бе пълна и с двете.

Можеше само да бъде благодарна, че няма много вещи. Спартанският начин на живот на Флин щеше да улесни търсенето.

Започна от хола и се намръщи, щом видя дивана. Намери под възглавниците осемдесет и девет цента на дребни монети, запалка, роман на Робърт Паркър и трохи от бисквити.

Това я подразни и я накара да съчетае търсенето с почистване с прахосмукачка и парцал. Прекара повече от час само в кухнята. Накрая бе плувнала в пот и всичко светеше от чистота, но не бе попаднала на нищо, което да наподобява ключ.

Премести се на горния етаж. Сънят ѝ бе завършил там. Може би в това имаше нещо символично. Предполагаше, че стайте не са в толкова окаяно състояние, колкото кухнята.

Един поглед в банята разсея тази заблуда. Дори любовта — и към един мъж, и към чистотата, имаше граници. Затвори вратата, без дори да влезе.

Щом прекрачи прага на кабинета му, бе впечатлена. Всички обидни думи, които ѝ бяха хрумнали преди малко, изчезнаха.

Не бе подреден. Определено някой трябваше да забърше праха, а в ъглите имаше топки кучешки косми, които изглеждаха достатъчни да се изплете рогозка. Но стените бяха светли, бюрото бе красиво, а плакатите в рамки издаваха усет за стил и изкуство, който досега не бе доловила у него.

— Имаш много прекрасни черти, нали?

Плъзна пръсти по бюрото и вниманието ѝ бе привлечено от купчината папки и картинките на екшън герои.

„Приятно място за работа — помисли си тя. — Подходящо за размисъл.“ Не го бе грижа за състоянието на кухнята, а диванът, който бе сложил в хола, бе просто кътче, където да подремне или да почете книга. Но поддържаше ред в стаята, която явно бе най-важна за него.

„Красота, познание, смелост.“ Беше ѝ казано, че ще се нуждае и от трите неща. В съня ѝ бе имало красота — любовта, домът ѝ, изкуството. По-късно бе стигнала до познанието, че всичко е илюзия. И накрая бе събрала смелост да избяга от илюзорния свят.

Може би това бе част от пътя към крайната цел.

„Любовта ще изкове ключа.“

Е, тя обичаше Флин. Вече бе приела този факт. Тогава къде бе проклетият ключ?

Завъртя се в кръг и разгледа отблизо колекцията му от плакати. Кинозвезди от минали десетилетия. „Толкова е... интересен — реши тя. — И остроумен.“

Снимките имаха еротично въздействие, но издаваха и невинност. Краката на Бети Грейбъл, буйните коси на Рита Хейуърт, незабравимото лице на Монро.

Легенди колкото заради красотата, толкова и заради таланта си. Богини на екрана.

Богини.

Пръстите ѝ затрепераха, когато свали първата снимка от стената. Сигурна бе, че е стигнала до отговора на загадката.

Но огледа всеки от плакатите, всяка рамка и всеки сантиметър от кабинета и не намери нищо.

Отказвайки да се предаде на отчаянието, седна на бюрото. Бе убедена, че е на крачка от целта. Разполагаше с всички парчета и трябваше само да ги сглоби.

Чувстваше нужда от глътка въздух и време да поразмишлява. Докато трае това умуване, щеше да направи нещо обикновено.

Не, не обикновено, а плод на творческо вдъхновение.

Флин реши, че е крайно време ролите да бъдат разменени, и на път за дома се отби да купи цветя. Есента се прокрадваше във въздуха и докосваше листата на дърветата с върха на четката си. Сред зеленината по склоновете на възвишенията вече се открояваха златисти и червеникави петна.

Тази вечер над тях щеше да се издигне нарастващата луна, вече почти кръгла.

Запита се дали това безпокои Малъри.

Разбира се. Струваше му се невъзможно жена като нея да не е обзета от тревога. Все пак, когато бе влязла в офиса му, изглеждаше весела. Щеше да се постарее да поддържа настроението ѝ.

Не би било зле да я заведе на ресторант, може би да отидат с колата до Питсбърг за смяна на обстановката. Пътуването и вечерята в шикозно заведение щяха да ѝ харесат, да отклонят мислите ѝ от...

Щом влезе през входната врата, разбра, че ще се наложи да промени намеренията си.

Ухаеше... на свежест и нещо апетитно.

„Лимон — помисли си той, докато вървеше към хола — и пикантни подправки.“ Личеше си присъствието на жена в къщата.

— Мал?

— Тук съм! В кухнята!

Кучето го изпревари и след като получи бисквитка и погалване по гърба, бе изпратено навън през задната врата.

Флин не бе сигурен кое го привлече по-силно, ароматът, който излиза от фурната, или жената с бяла престилка с къдрички.

„Господи, кой би предположил, че една жена с престилка може да изглежда толкова секси?“

— Здравей. Какво правиш?

— Готвя. — Малъри затвори вратата. — Зная, че тази кухня рядко се използва за подобна дейност. Цветя? — В очите ѝ се изписа умиление. — Красиви са.

— Като теб. Готвиш, а? — Без колебание, Флин напълно се отказа от плановете си. — Това означава ли, че предстои нещо като вечеря?

— Разбира се. — Тя взе цветята и го целуна над тях. — Реших да те впечатля с кулинарните си умения и отскочих до магазина за хранителни стоки. Тук нямаше нищо, което би могло да се нарече истинска храна.

— Имам царевични пръчици. Доста при това.

— Забелязах. — Тъй като не намери ваза, напълни пластмасова кана с вода и натопи цветята. Фактът, че не се намръщи, я накара да се гордее със себе си. — Явно не притежаваш и необходимите пособия за приготвяне на истинска храна. Нито една дървена лъжица.

— Не разбирам защо все още ги произвеждат. Нима човечеството не е напреднало от времето, когато инструментите, които сме използвали в бита си, са се изработвали от дърво? — Взе лъжицата от плота и смръщи вежди. — Тук има нещо ново. Забелязвам промяна.

— Просто е почистено.

Лицето му издаде удивление, когато се огледа.

— Наистина е чисто. Като че ли си наела цяла бригада елфи чистачи. По колко вземат на час?

— Работят за цветя. — Малъри вдъхна от уханието им и реши, че все пак изглеждат добре в пластмасовата кана. — Напълно си се

издължил.

— Почистила си. Струва ми се толкова... странно.

— Признавам, че се увлякох.

— Нямам нищо против. — Той хвана ръката ѝ и целуна пръстите ѝ. — Възхитен съм. Трябва ли да се засрамя?

— Не е задължително.

— Добре. — Притегли я към себе си и потърка буза в нейната. — А сега готвиш. Печеш нещо.

— Искан да се поразсея за малко.

— Аз също. Щях да те заведа на ресторант, но ти прецака коза ми.

— Можеш да го запазиш за друг път. Разтребването ми помага да проясня съзнанието си, а тук трябваше да се свърши доста работа.

— Аха, разбирам. Съжалявам.

— Близко съм. — Малъри се загледа в парата, която се издигаше от тенджерата на котлона, сякаш очакваше отговорът да се появи там. — Чувствам, че пропускам една-единствена стъпка. По-късно ще поговорим за това. Вечерята е почти готова. Защо не налееш вино? Мисля, че е подходящо за печеното.

— Разбира се. — Флин повдигна бутилката вино, което тя бе сложила на плотта, но след миг отново я остави. — Печено? Приготвила си печено?

— И картофено пюре... след малко — добави тя, докато включваше миксера, донесен от собствената ѝ кухня. — И зелен фасул. Реших всичко да бъде в хармония със статията ти. Предположих, че щом си споменал точно това ястие, навярно ти харесва.

— Разбира се. Всеки мъж го обожават. Малъри. — Наивно трогнат, Флин я погали по бузата. — Трябваше да ти донеса повече цветя.

Тя се засмя и започна да намачква сварените картофи.

— И тези са достатъчни, благодаря. Всъщност за първи път приготвям печено. Повече си падам по бързите ястия. Но взех рецептата от Зоуи, която се закле, че няма начин да се изложат. Саймън облизвал чинията си.

— Обещавам, че няма да забравя да дъвча.

Хвана ръката ѝ, накара я да се обърне към него и бавно плъзна пръсти нагоре по тялото ѝ, докато стигна до брадичката. Целувката му

бавно я завладя, сякаш потъваше в пухен дюшек.

Сърцето ѝ се преобърна и лека мъгла забули съзнанието ѝ. Изпусна бъркалката, която държеше в ръка. Почувства, че сякаш се разтапя и двамата напълно се сливат.

Единението бе не само с него, а и със собствената ѝ същност. Когато я освободи, погледът на сините ѝ очи бе премрежен.

„Жената притежава сила — помисли си Флин, — която кара мъжа да се чувства като бог.“

— Флин.

Устните му трепнаха до челото ѝ.

— Малъри.

— Забравих... какво правя.

Той се наведе и вдигна бъркалката от пода.

— Мисля, че разбъркваше картофеното пюре.

— А, да. Пюрето.

Малко замаяна, застана до мивката, за да измие бъркалката.

— Никой не е правил нещо толкова мило за мен.

— Обичам те. — Малъри прехапа устни и се загледа през прозореца. — Не казвай нищо. Не искам никой от двамата ни да се смущава. Дълго мислих за това. Зная, че избързах и те притесних. Не е в стила ми — припряно добави тя и отново взе миксера.

— Малъри...

— Наистина не е нужно да казваш нищо. Засега ще ми бъде достатъчно да го приемеш и може би да се възползваш. Според мен любовта не бива да бъде оръжие, манипулативно средство или бreme. Красотата ѝ е в това, че тя е дар, който не те обвързва. Наслади ѝ се, както на това печено. — Усмихна се, въпреки че погледът му я смути. — Какво ще кажеш да налееш вино, а после да измиеш съдовете? Просто ще прекараме една приятна вечер.

— Добре.

„Може да почака — помисли си Флин, — вероятно е писано да почака.“

Във всеки случай, думите в главата му звучаха твърде фалшиво в сравнение с искреността на нейните.

Значи щяха просто да се наслаждават на компанията си и приготвеното от нея ястие в скромната му кухня, на маса, украсена с цветя в пластмасова кана.

Това му се струваше обещаващо начало. Интересно съчетание на две удоволствия.

— Знаеш ли, ако съставиш списък от неща, с които смяташ, че би трябвало да се снабдя, ще ги купя.

Малъри повдигна вежди, взе чашата вино, която той ѝ подаде, и извади малък бележник от джоба на престилката си.

— Вече почти съм го съставила. Канех се да ти го дам едва когато те омая с вино и вкуснотии.

Флин прелисти бележника и забеляза, че всичко е старателно подредено по групи. „Хранителни продукти“, „Почистващи препарати“, с подгрупи: „За кухнята“, „За банята“, „За пране“, „Домакински прибори“.

„Господи, тази жена е неустоима!“

— Май ще се наложи да изтегля заем.

— Гледай на това като на инвестиция. — Малъри взе бележника от ръката му, прибра го обратно в джоба си и отново се залови с картофите. — Впрочем, много ми харесаха онези творения в офиса ти.

— Творения? За изкуство ли говориш? — Флин си даде вид, че не разбира. — А, момичетата ми. Така ли?

— Остроумно, носталгично, секси, стилно. Цялата стая е страхотна, което, признавам, беше облекчение за мен, като се има предвид останалата част от къщата. Успя да ме избави от отчаянието, когато идеите ми за ключа не доведоха до нищо. — Изцеди зеления фасул, подправен с босилек, сложи го в купа и му я подаде. — Монро, Грейбъл, Хейуърт и така нататък. Богини на екрана. Богини, ключ.

— Логично.

— Да, и аз мислех така, но нямах късмет. — Подаде му купата с пюре, а след това извади печеното с ръкохватки, които бе купила. — Все пак мисля, че съм на прав път, а и имах възможност да видя къде умуваш върху статиите си. — Малъри седна и огледа масата. — Дано си гладен.

Оформиха порциите. След първата хапка от печеното Флин въздъхна.

— Добре че изпрати Мо навън. Не искам да го торозя с това, защото едва ли ще остане много за него. Поздравления за майсторката.

„Удоволствие е — помисли си Малъри — да гледаш как мъжът, когото обичаш, с наслада хапва нещо, приготвено от теб. Приятно е да

споделяте вечерята си след работен ден.“

Не се бе чувствала лишена от нищо, когато бе вечеряла сама или в компанията на приятелки. Но сега мечтаеше да прекарва този час с него ден след ден, година след година.

— Флин, ти каза, че си купил тази къща, когато си приел, че ти е писано да останеш във Вали. Представяше ли си... представяш ли си как би искал да изглежда?

— Не зная дали тогава съм имал подобни мисли. Привлече ме обликът ѝ, архитектурата и големият двор. Нещо в него ме кара да се чувствам силен и спокоен. — Помълча няколко секунди. — Мисля, че рано или късно трябва да отремонтирам тази стая, за да изглежда прилично за новото хилядолетие. Отдавна се каня да обзаведа цялата къща, но все не намирам време. Навярно защото живея само с Мо. — Наля още вино и в двете чаши. — Ако имаш идеи, готов съм да ги чуя.

— Винаги съм пълна с идеи и трябва да внимаващ, преди да ми позволиш да ги осъществя. Но не затова те попитах. Имах видение за къщата, която купихме с Дейна и Зоуи. Веднага си представих как ще изглежда, какво се изисква от мен и в какво мога да превърна своята част. Но оттогава не съм ходила.

— Напоследък си много заета.

— Не е точно така. Съзнателно избягвам да ходя там. Не е в стила ми. Обикновено, когато имам планове, изгарям от нетърпение да ги осъществя. Оглеждам, съставям списъци. Направих крачката. Сложих подписа си върху документите, но не мога да се реша на следващата.

— Това е важно решение, Мал.

— Не съм нерешителна. Напротив. Освен това държа на думата си. Но този път се изплаших. Утре ще отида да разгледам къщата отново. Предишните собственици са оставили някакви вехтории на тавана. Зоуи ме помоли да проверя дали има нещо ценно, преди да започне да ги изхвърля.

— Какъв таван? Мрачен и пълен с призраци или големият таван на баба, място за игри и забавления?

— Нямам представа. Не съм се качвала. — Срамуваше се да го признае. — Разгледах само първия етаж, което е странно, защото притежавам една трета от имота. Или скоро ще я притежавам. Но утре

това ще се промени. Въпреки че промените не са едно от любимите ми неща.

— Искаш ли да дойда с теб? Любопитен съм да я видя.

— Надявах се да го кажеш. — Малъри стисна ръката му. — Благодаря. А сега, щом повдигна въпроса за идеите ми относно тази къща, предлагам да започнем от хола, където прекарваш по-голямата част от времето си.

— Пак ли ще обиждаш дивана ми?

— Не съм способна да изрека достатъчно обидна дума, каквато заслужава онзи диван. Но не е зле да помислиш за истински маси, лампи, килим и пердета.

— Хрумна ми просто да поръчам някои неща по каталог.

Малъри му хвърли дълъг, укорителен поглед.

— Опитваш се да ме уплашиш, но няма да стане. След като бе така любезен да предложиш услугите си утре, ще ти се отплатя. С удоволствие ще ти помогна да превърнеш онзи хамбар в уютна стая.

За втори път Флин едва не облиза чинията си, но устоя на изкушението да поиска трета порция.

— Не е ли това ловък номер да ме завлечеш в магазин за обзавеждане?

— Не е съзнателен. Просто така се получи. Ще споделя част от идеите си, докато разчистваме масата.

Малъри стана и започна да събира съдовете, но той сложи ръката си върху нейната.

— Да отидем в хола и да ми покажеш какво не ти харесва в простоватия ми стил.

— След като измием съдовете.

— Аха. Не, сега. — Задърпа я към вратата и се засмя, когато на лицето ѝ се изписа колебание. — Няма да избягат, повярвай ми. Светът няма да свърши, ако ги оставим за по-късно.

— Е, добре. Само пет минути. Кратка консултация. Първо, стените изглеждат добре. Стаята е голяма и наситеният цвят е подходящ. Би могъл да се подсили с други ярки цветове — на пердетата и... Какво правиш? — попита тя, когато Флин започна да разкопчава блузата ѝ.

— Събличам те.

— Извинявай — отблъсна ръката му, — но за голи консултации
вземам по-висока такса.

— Разори ме.

Вдигна я на ръце.

— Това беше номер, нали? С цел да ме разсъблечеш и да
постигнеш своето.

— Несъзнателен. Просто така се получи.

Повали я на дивана и я притисна с тялото си.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той я погъделичка по брадичката и я накара да се засмее. Малъри направи безполезен опит да се измъкне.

— Ти си още по-съблазнителна от печеното.

— Ще се предам, но после ти ще измиеш съдовете.

— Заплахите ти не ме притесняват. — Плъзна пръсти към гърдите й. — Някъде в тази къща има съдомиялна машина.

— Да, но беше складирал вътре кучешка храна.

— А, тъкмо се чудех къде съм я сложил.

Всмука меката част на ухото й.

— Преместих я в килера, където би трябвало да стои. — Тя изпъна шия. — Явно не знаеш, че се произвеждат много практични и дори красиви кутии за съхранение на подобни неща.

— Така ли? Свършила си доста работа. А аз трябва само да измия няколко чинии. Но след вкусна вечеря няма нищо по-хубаво от едно предизвикателство. Ще сваля това.

Сграбчи ризата й и простена, докато прокараваше пръст по розовия й дантелен сутиен.

— Харесва ми. Искам да го погледам още малко.

— Да отидем горе. Почистих под възглавниците и видях какво може да погълне това чудовище. Нищо чудно ние да бъдем следващите.

— Ще те защитя.

Обходи сутиена й с пръсти, а след това с устни.

Потънаха в дълбоките възглавници, докато той я изучаваше. Тялото й се извиваше в мнима съпротива, което бе част от възбуждащата игра.

Разсъдъкът й започна да се замъглява, когато зъбите му леко я одраскаха.

— Какво мислиш за бразилките?

Флин озадачено вдигна глава.

— Защо питаш?

Малъри остана мълчалива няколко мига, с поглед, прикован в него. После избухна в смях, претърколи се, сграбчи го в прегръдката си и обсипа лицето му с целувки.

— Нищо. Все едно. — Издърпа ризата му нагоре. — Сега сме наравно.

Наслади се на допира до кожата му и проследи формата на силните му мускулести рамене. Обожаваше ласките на ръцете му. Нежни или страстни, търпеливи или трескави. Докато светлината навън чезнеше, а той докосваше всяка част от тялото ѝ, затвори очи и се предаде на усещанията.

Трепет и тласъци, горещина и хлад, всичко се сля в един копнеж. Пръстите му затанцуваха по тялото ѝ и я накараха да тръпне, докато панталонът се свличаше по краката ѝ.

Езикът му обходи кожата ѝ, проникна в нея и я понесе към върха.

Прошепна името му, когато тялото ѝ се изпъна като струна, и отново, докато сякаш се разтапяше в ръцете му.

В този вълшебен миг Флин изпита желание да ѝ дари всичко, което пожелае, и дори повече, отколкото би могла да си представи. Доскоро не знаеше какво е да бъде обичан безусловно и не мислеше, че някога ще го узнае. Не се бе чувствал лишен от това, защото не вярваше, че то съществува.

А сега държеше в ръцете си жената, която му го бе дала.

За него тя бе чудо. Неговата магия. Неговият ключ.

Притисна устни към рамото ѝ, към шията ѝ и се понесе на крилете на новото чувство, когато ръцете ѝ го обгърнаха.

В съзнанието му се въртяха думи, но никоя от тях не му се струваше достатъчно изразителна. Потърси устните ѝ със своите, обхвана ханша ѝ и се сля с нея.

Загрята, изтощена и сънена, Малъри се сгуши до него. Искаше ѝ се да остане забулена в сладостна мъгла като в пашкул и да слуша трептенията на настръхналата си кожа. Домакинските задължения можеха да почакаат дори цяла вечност. Сега копнееше да лежи до него и да чува ударите на сърцето му до своето.

Запита се дали не могат да заспят така, топли, голи и притиснати един към друг, сякаш завити с ефирен воал от пухкави облаци.

Протегна се под ръката му, когато погали гърба ѝ.

— Ммм. Нека да останем тук, като две мечки в пещера.

— Щастлива ли си?

Малъри вдигна глава и му се усмихна.

— Разбира се. — Отново се сви на кълбо. — Толкова щастлива, че почти забравих, че има съдове за миене и трохи за събиране.

— През последните няколко дни не беше щастлива.

— Прав си. — Отпусна глава на рамото му. — Струваше ми се, че се лутам без посока, а около мен толкова бързо настъпват промени, че не мога да бъда в крак с тях. После реших, че ако и аз не се променя или поне не приема промените, посоката не е от значение. Няма да стигна доникъде.

— Има нещо, което искам да ти кажа, ако си готова за още една промяна.

Смутена от сериозния му тон, тя се подготви да го изслуша.

— За Лили.

Флин долови напрежението ѝ и забеляза, че за миг мускулите ѝ се стегнаха, но явно положи усилие да възвърне спокойствието си.

— Моментът не е подходящ да ми говориш за друга жена. Особено за онази, която си обичал и си възнамерявал да се ожениш за нея.

— Не е така. Няколко месеца бяхме просто познати, а после почти година ходехме сериозно. Пасвахме си в много отношения. Професионално, социално, сексуално...

Приятната мъгла изведнъж се разсея и тя почувства студ.

— Флин...

— Почакай да довърша. Това беше най-дългата връзка, която съм имал като зрял човек. Сериозна, с планове за бъдещето. Мислех, че сме влюбени.

— Наранила те е, зная. Но...

— Тихо. — Потупа я по главата. — Тя не ме обичаше. Дори и да е изпитвала някакви чувства към мен, любовта ѝ беше обвързана с условия. Затова не би могла да се нарече дар.

Флин замълча и внимателно обмисли как да продължи.

— Не е лесно да се поглеждаш в огледалото и да си казваш, че ти липсва нещо, заради което човекът, с когото желаш да споделиш живота си, не те обича.

Малъри се постара да запази самообладание.

— Никак.

— Дори когато се примириш, когато осъзнаеш, че не сте били един за друг, че и у другия е липсвало нещо, както и във връзката ви, ставаш по-нерешителен. По-дълго се колебаеш, преди отново да предприемеш тази стъпка.

— Разбирам.

— И не стигаш доникъде — повтори той думите ѝ, изречени преди малко. — Онзи ден Джордън ми каза нещо, което ме накара да се замисля и да погледна назад. Запитах се дали някога съм си представял живота си с Лили. Какво ще бъде след няколко години. Тогава виждах непосредственото бъдеще. Как се премествахме в Ню Йорк, как намираме работа, всеки по своята специалност, и наемаме жилище, но сега осъзнах, че не съм мислил за по-нататък. Не как ще живеем или какво ни очаква отвъд тази смътна картина, а просто не съм се виждал заедно с тази жена след десетилетие. Не бе трудно да си представя живота си без нея. Може би малко по-трудно се свързах по-късно, когато ме заряза. Заради наранената си гордост и самочувствие, мъчителния гняв и болка. Едва не потънах в самосъжаление, решил, че не съм роден за любов и брак.

Сърцето ѝ се бе разтуптяло и за двамата.

— Не е нужно да ми обясняваш.

— Не съм свършил. Доскоро животът ми вървеше добре. Имаше ред, въпреки че ти навярно не би се съгласила, но ме устройваше. После Мо те повали на тротоара и всичко започна да се променя. Не е тайна, че ме привличаш още откакто те зърнах за първи път и че оттогава се надявах, рано или късно, да те видя гола на този диван. Но в началото не си представях нещата между мен и теб в по-далечно бъдеще.

Повдигна брадичката ѝ. Искаше да го гледа в очите. Искаше да вижда лицето ѝ.

— Познаваме се от по-малко от месец. В много отношения сме пълна противоположност. Но сега виждам живота си с теб така, както човек поглежда през прозореца и вижда целия си малък свят. Представям си какво ще бъде след година и дори след двадесет. — Плъзна пръсти по бузата ѝ. — Не виждам единствено как бих могъл да се върна към предишния си живот и да продължа без теб.

Очите ѝ се наляха със сълзи, които потекоха по бузите ѝ.

— Обичам те. — Той пое една от тях с палеца си. — Нямам грандиозен план какво ще правим от тук нататък. Зная само, че те обичам.

В нея се надигнаха емоции, толкова силни и ярки, че ѝ се струваше, че всеки момент ще лумнат като разноцветни пламъци. Ужасена, че ще се пръсне от тях, положи усилие да се усмихне.

— Ще те помоля за нещо важно.

— Всичко, което пожелаеш.

— Обещай ми, че никога няма да изхвърлиш този диван.

Флин се засмя и погъделичка шията ѝ с върха на носа си.

— Ще съжаляваш.

— Не, няма да съжалявам за нищо.

Заедно с жените, които бяха станали нейни приятелки и партньорки, Малъри седеше на площадката пред къщата, една трета от която скоро щеше да стане нейна собственост.

Небето бе притъмняло, откакто бе пристигнала, и слоестите облаци го бяха превърнали в купол от непроницаема сивота.

„Задава се буря“, помисли си тя и изпита задоволство при мисълта, че след малко ще бъде вътре и ще слуша ударите на дъждовните капки върху покрива. Но първо искаше да поседи отвън, докато във въздуха се насъбира електричество и първите пориви на вятъра огъват клоните на дърветата.

Повече от всичко на света искаше да сподели с приятелките си радостта и безпокойството си.

— Той ме обича. — Едва ли някога щеше да ѝ омръзне да го повтаря на глас. — Флин ме обича.

— Толкова е романтично.

Зоуи извади от чантата си носна кърпичка и заподсмърча.

— Преди време не бих мислила така. Имах ясна представа за романтична вечер. Свещи, музика, аз и съвършеният мъж в разкошна стая или навън, на някое приказно място. Трябваше да бъде точно така. — Поклати глава и се засмя на себе си. — Благодарение на това разбрах, че всичко, което ми се случва, е истина. Нямахше изисканост и съвършенство. Флин беше такъв, какъвто е.

— Господи! Трудно ми е да повярвам, че Флин е герой в твоите очи. — Дейна опря брадичка на юмрука си. — Радвам се да го чуя, защото съм привързана към него. Но става дума за моя любим глупак. Никога не съм си го представяла в такава романтична светлина. — Обърна се към Зоуи. — Как се приготвя това печено? Може би трябва да запиша рецептата.

— Аз също ще я приложа при подходящ случай. — Зоуи потупа Малъри по коляното. — Искрено се радвам за теб. От самото начало мисля, че сте страхотна двойка.

— Хей, ще се преместиш ли при него? — Дейна настръхна. — Ако имаш такова намерение, Джордън скоро ще се разкара от там.

— За твоє съжаление все още не сме стигнали до този етап. Засега просто осъзнаваме факта, че сме влюбени. А това, приятелки и съседки, за мен е огромна промяна. Нямам планове и списъци. Просто се наслаждавам на мига. Господи, струва ми се, че на света няма невъзможни неща! Кое то ме кара да премина към следващата част от този разговор. Съжалявам, че досега не допринесох много с предложения за тази къща и не се опитах да доразвия идеите си за галерия.

— Страхувах се, че ще се откажеш — призна Дейна.

— Обмислях това. Извинявайте, че не ви казах. Страхувах се да взема решение. Вече зная какво искам да направя и защо. Ще започна свой бизнес, защото колкото по-дълго човек отлага мечтите си, толкова по-малък е шансът да ги осъществи. Ще вляза в партньорство с две жени, които много харесвам. Не само за да не ги разочаровам, а за да не разочаровам и себе си.

Изправи се, сложи ръце на кръста си и се загледа в къщата.

— Не зная дали съм готова, но искам да опитам. Не зная дали ще намеря ключа през оставащото време, но поне положих усилия.

— Аз съм наясно какво мисля. — Зоуи застана до нея. — Ако не беше ключът, сега нямаше да бъдеш с Флин. Нямаше да се познаваме и да купим тази къща. Благодарение на загадката, имам шанс да направя нещо специално за себе си и за Саймън. Без вас двете не бих го получила.

— Мисля, че не е нужно да се прегръщаме като отбор преди решителен мач. — Все пак Дейна се присъедини към тях. — Но и аз се чувствам по същия начин. Не бих имала този шанс без вас двете.

Слабоумният ми брат срещна жена от класа, която е влюбена в него. В началото на всичко е ключът. Казвам ви, че ще го намерим. — Вдигна поглед, когато усети първите дъждовни капки. — Да влизаме вътре, преди да е заваляло.

В преддверието застанаха в широк полукръг.

— Заедно или поотделно? — попита Малъри.

— Заедно — отвърна Зоуи.

— От тавана ли ще започнем, или от първия етаж?

— От тавана. — Дейна погледна приятелките си, които кимнаха в отговор. — Нали каза, че Флин ще намине?

— Да, трябва да дойде след половин час.

— Можем да го използваме за хамалин, ако решим да изхвърлим нещо от тавана.

— Там има страхотни неща. — Лицето на Зоуи засия, докато се качваха по стълбите. — На пръв поглед изглеждат вехтории, но мисля, че можем да изберем това-онова. Има един стар люлеещ се стол, който може да се претапицира и боядиса. Ще изглежда добре на терасата. Има и два лампиона. Платът не става за нищо, но стойките могат да се почистят и ще изглеждат като антики.

Гласът ѝ сякаш заглъхна, докато Малъри изкачваше последните стъпала към втория етаж. Прозорецът на стълбището бе замърсен и отвън по стъклото се стичаше вода. Сърцето ѝ се разтуптя неудържимо.

— Това е мястото — прошепна тя.

— Да, това е. — Дейна сложи ръце на кръста си и се огледа. — След няколко седмици всичко тук ще бъде наше.

— Не, имам предвид къщата от съня ми. Как е възможно да съм била толкова глупава, че да не го осъзная? — От вълнение говореше припряно и задъхано. — Не нещо, което принадлежи на Флин, а на мен. Аз съм ключът. Нали помните думите на Роуина? — Рязко се обърна с лице към тях, с широко отворени и светнали очи. — Красота, познание, смелост. Това сме ние трите, това място. А в съня то беше представата ми за съвършенство. Място, което е мое.

Притисна ръка към гърдите си, сякаш за да попречи на сърцето си да изскочи.

— Ключът е тук, в тази къща.

В следващия миг Малъри бе сама. Стълбището зад нея се изпълни със синьо сияние, което запълзя нагоре като мъгла, заля пода под краката ѝ и докато стоеше затънала до глезените в нея, почувства влага и хлад. Издаде вик на ужас, но отвърна само някакво загадъчно ехо.

С учестен пулс се озърна и видя стаите от двете си страни. Тайнствената синя мъгла забулваше стените и прозорците и слабата светлина, която идваше от бурното небе навън, чезнеше.

„Бягай! — прошепна тих глас в съзнанието ѝ. — Бягай, преди да е станало твърде късно.“

Не можеше да спечели тази битка. Тя бе обикновена, смъртна жена, водеща обикновен живот.

Хвана се за парапета и направи първата крачка назад. Все още виждаше вратата сред ефирния син воал, който бързо засенчваше истинската светлина. Отвъд тази врата бе реалният свят. Нейният свят. Трябваше само да я отвори и да мине през нея, за да стане всичко отново нормално.

Нали точно това желаше? Нормален живот. Нима сънят не ѝ го бе разкрил? Брак и семейство. Пържени филийки за закуска и цветя на тоалетката. Спокоен и приятен свят, изграден върху любов и привързаност.

Той я очакваше от другата страна на тази врата.

Заслиза по стълбите като в транс. Незнайно как, надникна през вратата и видя съвършен есенен ден. Дървета, обагрени в топли цветове, озарени от слънце, свеж въздух, изпълнен с ухания. Въпреки че сърцето ѝ все още препускаше, устните ѝ се разтегнаха в сънена усмивка, когато протегна ръка, за да отвори.

— Това е заблуда. — Собственият ѝ глас прозвуча необичайно равнодушно. — Нов трик. — Част от нея потръпна от ужас, когато се обърна с гръб към вратата и съвършения живот, който я очакваше отвъд нея. — Онова навън не е истинско, реалността е тук. Нашето място е тук.

Изумена, че едва не бе изоставила приятелките си, отново повика Дейна и Зоуи. Къде ли ги бе скрил? С каква илюзия ги бе разделил? Страхът за тях я накара да изтича обратно нагоре по стъпалата. Разкъса синия воал и зад гърба ѝ се развяха грозни дрипи.

За да се ориентира, отиде до прозореца над най-високата площадка и енергично търка стъклото, за да го почисти от праха, докато върховете на пръстите ѝ изтръпнаха. Навън все още бушуваше буря. Дъждовните струи плющяха под мрачното небе. Колата ѝ бе на алеята, точно там, където я бе оставила. На отсрещния тротоар жена с червен чадър и торба с покупки тичаше към една къща.

„Това е реалността — каза си Малъри, — това е животът, с всичките му неудобства.“ Щеше да го получи обратно, да се върне в него. Но първо трябваше да изпълни задачата си.

Кожата ѝ настръхна. Нямаше нито връхна дреха, нито фенерче. Нямаше ги и приятелките ѝ, и Флин. Напрегна волята си, за да не побегне слепешком. Озова се в лабиринт от коридори.

„Няма значение. Поредният трик да ме обърка и уплаши“, каза си тя. Някъде в тази къща бяха и ключът, и приятелките ѝ. Щеше да ги намери.

В гърлото ѝ се прокрадна паника, докато вървеше. Въздухът бе застинал и дори собствените ѝ стъпки се губеха сред синята мъгла. Нима имаше нещо по-страховито за човешкото сърце от студа и чувството за безцелно лутане и самота? Той използваше инстинктите ѝ, за да я разиграва.

Защото бе недосегаема за него, освен ако сама го допуснеше до себе си.

— Няма да ме накараш да побягна — извика тя. — Зная коя съм и къде се намирам. Няма да избягам.

Чу някого да я вика по име и мъглата леко затрепери. Обърна се по посока на гласа.

Студът стана още по-непоносим, а мъглата се превърна в множество ситни вледеняващи капки, които намокриха дрехите и кожата ѝ. „Може би и викът е бил измама.“ Вече не чуваше нищо, освен кръвта, нахлуваща в главата ѝ.

Струваше ѝ се, че няма значение в коя посока ще поеме. Можеше да се върти в кръг до безкрайност или да остане неподвижна. Въпросът не бе в намирането на пътя или избора на погрешна посока. „Битката е между моята и неговата воля“, осъзна тя.

Ключът бе тук. Бе твърдо решена да го открие. А той бе твърдо решен да ѝ попречи.

— Навярно е под достойнството ти да се сражаваш с една смъртна жена. Да хабиш силата си заради някоя като мен. И все пак върхът на възможностите ти е една синя мъгла.

По ръбовете на воала засияха гневни червени пламъци. Въпреки че сърцето ѝ се преобърна, стисна зъби и продължи да върви. Може би бе неразумно да отправа предизвикателство към магьосника, но освен риска, видя още един страничен ефект.

Там, където синята и червената светлина се сливаха, забеляза друга врата.

„Гаванът — помисли си тя — Това е.“ Не илюзорни коридори и завои, а истинска част от къщата.

Съсредоточи се върху вратата, докато пристъпваше напред. Завесата от ситни капки ставаше все по-плътна и се увиваше около нея, но не я разколеба. Образът, към който се стремеше, остана в съзнанието ѝ.

Най-сетне, затаила дъх, провря ръка през мъглата и сграбчи старата стъклена дръжка.

Щом отвори, от вътре я лъхна топлина. Загледа се в мрака, а синята мъгла пропълзя зад гърба ѝ.

Навън Флин с мъка се придвижваше сред страховитата буря, наведен напред, за да наднича през стената от дъждовни капки, които чистачките му едва смогваха да отстраняват.

Мо скимтеше на задната седалка като бебе.

— Стига, страхливецо, само малко дъжд. — Светкавица разцепи черното небе и бе последвана от грохот като топовен изстрел. — И от време на време светкавици.

Флин изрече проклетие и сграбчи здраво волана, когато колата се разтърси.

— И малко вятър — добави той.

Поривите на бурята достигаха върха на силата си.

Още когато бе тръгнал от редакцията, бе очевидно, че се задава нещо повече от обикновен летен порой. Но с всеки изминат метър ставаше все по-зловещо. Когато скимтенето на Мо премина в жално виене, Флин започна да се тревожи, че може би Малъри, Дейна, Зоуи или и трите не са успели да стигнат, преди навън да стане опасно.

„Би трябвало вече да са в къщата“, напомни си той. Но би се заклекъл, че в тази част на града е значително по-страховито. Над възвишенията се бе спуснала мъгла, която ги забулваше в сивота, гъста като памук или вълна. Видимостта намаля и се наложи да забави. Макар и да караше на първа скорост, колата му бясно се завъртя на един завой.

— Трябва да отбием — каза той на Мо. — Да изчакаме, докато отминем.

Тръпка на безпокойство пропълзя нагоре по гърба му, но вместо да изчезне, когато спря до бордюра, тя скова тила му като впиващи се нокти. Ударите на капките по покрива на колата сякаш отекваха в главата му.

— Нещо не е наред.

Отново потегли, стискайки волана, докато вятърът свиреше отвъд стъклата. Пот, бликнала от усилие и тревога, потече надолу по гърба му. Изминаването на следващите три преки бе като ожесточена битка.

Изпита облекчение, щом видя колите им на алеята. „Добре са — помисли си той, — вътре са. На сигурно място. Ти си идиот.“

— Казах ти, че няма нищо страшно — обърна се Флин към Мо. — Имаш две възможности. Да се стегнеш и да дойдеш с мен в къщата, или да стоиш тук, да трепериш и да хленчиш. Ти решаваеш, приятел.

Облекчението му изчезна, когато паркира и погледна къщата. Ако бурята имаше сърце, то бе тук. Черни облаци бяха надвиснали над покрива и се издуваха, сякаш в тях напират ярост. Една светкавица ги разсече и се заби в тревната площ като огнена стрела. Остави черен кръг от изгорели стръкове.

— Малъри!

Не знаеше дали изкрещя името ѝ на глас или само в съзнанието си, но рязко отвори вратата и се втурна сред сюрреалистичната ярост на бурята.

Вятърът го тласна назад и в един миг почувства толкова силен удар на невидим юмрук, че устата му се изпълни с вкус на кръв. Светкавиците се забиваха точно пред него и във въздуха се носеше мирис на пепел. Заслепен от дъжда, той се приведе и продължи към къщата.

Препъна се в стъпалата и отново извика името ѝ, безкрайно много пъти, като заклинание. Видя ярка синя светлина да се процежда през пролуките около входната врата.

Дръжката бе замръзнала и отказа да помръдне, когато я натисна. Флин оголи зъби, отдръпна се назад, засили се и удари вратата с рамо. Веднъж, два пъти, на третия най-сетне поддаде.

Скочи вътре сред синята мъгла.

— Малъри! — Отмести мокрите кичури коса от лицето си. — Дейна! — Рязко се завъртя, усети как нещо се отърка в крака му и размаха юмруци, но ги отпусна и изруга, щом видя мокротото си куче. — За бога, Мо, нямам време да...

Замълча, когато Мо изръмжа, нададе страховит лай и се втурна нагоре по стълбите.

Флин изтича след него. И се озова в офиса си.

— Ако искаш да отразя добре фестивала на есенните листа, настоявам да излезе на първа страница на уикенд притурката и да има странична колонка за допълнителните прояви. — Рода скръсти ръце и зае предизвикателна поза. — Интервюто на Тим с онзи колекционер на смешници трябва да отиде на втора страница.

Ушите му бучаха, а в ръката му имаше чаша кафе. Втренчи поглед в гневното лице на Рода. Усети мириса на кафето и неизменния ѝ парфюм. Скенерът бръмчеше зад него, а Мо буботеше в съня си като парен локомотив.

— Шибани глупости.

— Няма да търпя такъв език — сопна се Рода.

— Не, всичко това са глупости. аз не съм тук, както и ти.

— Крайно време е да поискам да се отнасяш към мен с уважение. Ръководиш този вестник само защото майка ти реши да те спаси от пълен провал в Ню Йорк. Репортер в големия град, друг път. Ти си жалко човече, чието място е в това затънтено градче. Никога не ще излезеш оттук.

— Върви на майната си.

Флин изля всичкото кафе в лицето ѝ.

Рода нададе писък и той се озова отново сред мъглата. Разтърсен, изведнъж се обърна натам, откъдето звучеше лаят на Мо. Сред стелещата се мъгла видя Дейна, застанала на колене и обгърнала врата на кучето.

— Господи! Слава богу, Флин! — Тя скочи на крака и го притисна в прегръдката си, както преди малко Мо. — Не мога да ги открия. Бях тук, а после не бях. Сега отново се върнах. — Гласът ѝ издаде напирателна истерия. — Бяхме тук заедно, но изведнъж нещо ни раздели.

— Стига. Стига. — Побутна я назад и я разтърси. — Дишай.

— Съжалявам. Съжалявам. — Дейна потръпна и закри лицето си с ръце. — Бях на работа, а после се озовах тук. Не е възможно. Пренасям се от едно място на друго като в сън и не мога да проумея какво става. Чух Мо да лае и си спомних всичко. Бяхме тук. После останах сама и не можах да намеря другите сред това... каквото и да е. — Положи усилие да се опомни. — Ключът. Малъри каза, че ключът е тук. Сигурно е права.

— Върви. Излез навън. Чакай ме в колата.

Тя си пое дълбоко дъх и отново потръпна.

— Изплашена съм, но няма да ги оставя тук. Както и теб. За бога, Флин, устната ти е разкъравена.

Флин забърса кръвта с опакото на ръката си.

— Няма нищо. Добре. Ще се държим един за друг.

Хвана ръката ѝ и пръстите им се преплетоха. Едновременно чуха удари на юмруци по дърво. Водени от Мо, двамата се втурнаха през стаята.

Зоуи стоеше до вратата на тавана и тропаше по нея.

— Тук! — извика тя. — Малъри е горе, зная, че е тук, но не мога да отворя.

— Отдръпни се — нареди Флин.

— Добре ли си? — Дейна хвана ръката ѝ. — Пострада ли?

— Не. Бях у дома, Дейна. Разтребвах кухнята и слушах радио. Чудех се какво да сготвя за вечеря. Мили боже, колко време сме били разделени? Колко дълго е стояла тук сама?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Страхуваше се. Трябваше да го признае и да го приеме. Да осъзнае, че е обзета от страх, какъвто не е изпитвала никога в живота си, и че е твърдо решена да не му се предаде.

Топлината вече чезнеше и ужасяващата синя мъгла се сгъстяваше около нея. Пипалата ѝ пълзяха по голите греди на тавана, по неизмазаните стени и прашния под.

Виждаше сред нея бялата пара на собствения си дъх.

„Реалност“, напомни си тя. Това бе признак на живот, доказателство за човешката ѝ същност.

Помещението беше дълго, с два прашни прозореца в краищата и конусовиден таван. Но го позна. В съня ѝ имаше стъклен купол, през който нахлуваше ярка светлина. Картините ѝ бяха подпрени на стени, боядисани в приятен светъл цвят. Подът бе чист и изпъстрен с разноцветни петна.

Топлият летен въздух бе наситен с мирис на терпентин.

Сега бе влажен и студен. Вместо платна, поставени на стативи, до стените имаше картонени кутии, стари столове, лампи и отпадъци от чужд живот. Но Малъри ясно виждаше как би могло да изглежда всичко.

Представи си го и то започна да добива материална форма.

Топла стая, изпълнена със светлина и цветове. До четките и палитрите на масата имаше бяла ваза, пълна с розови кученца, които бе набрала от собствената си градина сутринта.

Спомни си, че бе излязла навън, след като Флин бе тръгнал за работа, и че бе откъснала свежите цветя, за да ѝ правят компания, докато работи.

Намираще се в своето ателие, където я очакваше ново платно. Отлично знаеше как да го изпълни.

Пристъпи към него, взе палитрата и започна да смесва бои.

През прозорците струеше светлина. Бе отворила няколко от тях от практически съображения, за добра вентилация, но и за да се

наслаждава на омайващия бриз. От стереоуредбата звучеше игрива музика. Това, което щеше да рисува днес, изискваше хъс.

Вече го виждаше в съзнанието си и усещаше как силата му се надига като приближаваща буря.

Повдигна четката и нанесе първата линия.

Сърцето ѝ подскочи. Радостта бе неизмерима, струваше ѝ се, че ще се пръсне, ако не я излее върху платното.

Образът сияеше в съзнанието ѝ като златна гравюра върху стъкло. Замах след замах, цветовете се преливаха и започваха да оживяват.

— Знаеш ли, това винаги е било най-съкровената ми мечта — заговори тя, докато работеше. — Откакто се помня, искам да рисувам. Да имам талант, вдъхновение и достатъчно добра техника, за да стана прочут художник.

— Сега всичко това е твое.

Малъри смени четката и хвърли поглед към Кейн, преди отново да застане пред статива.

— Да, така е.

— Най-сетне направи мъдрия избор. Продавачка на картини? — засмя се той и махна с ръка. — Каква сила има в това? Каква слава заслужава човек, който продава творбите на други, а сам не е способен да сътвори нищо? Тук можеш да бъдеш каквото поискаш.

— Да, разбирам. Ти ми показва пътя. — Хвърли му дяволит поглед. — Какво друго мога да имам?

— Искаш онзи мъж, нали? — Кейн грациозно повдигна рамене. — Той ти принадлежи изцяло. Роб на любовта.

— А ако бях избрала друго?

— Мъжете са капризни същества. Как би могла да бъдеш сигурна в него? Сега сама рисуваш своя свят, както тази картина. Какъвто желаеш да бъде.

— Слава? Богатство?

Устните му трепнаха.

— Всички смъртни се оказват еднакви. Твърдят, че любовта означава повече за тях дори от живота, а това, за което копнеят в действителност, е да натрупат пари и да се прочуят. Вземи всичко.

— А какво ще поискаш в замяна?

— Вече го получих.

Малъри кимна и взе друга четка.
— Извини ме. Трябва да се съсредоточа.
Продължи да рисува, обляна от светлина, на фона на музиката.

Флин удари вратата с рамо, сграбчи дръжката и се подготви да я блъсне отново. Но този път тя се отвори с лекота.

Зоуи смутено му се усмихна.

— Сигурно съм успяла да я разклатя.

— Стойте тук.

— Поеми си дъх — посъветва го Дейна и застава зад него.

Сиянието запулсира, по-наситено и сякаш живо. Ръмженето на Мо ставаше все по-свирепо.

Флин видя Малъри в далечния край на тавана. Облекчението връхлетя сърцето му като удар с чук.

— Малъри! Слава богу.

Скочи напред и се блъсна в непроницаема стена от мъгла.

— Има някаква бариера — извика той, докато трескаво удряше по нея с юмруци. — Хваната е в капан.

— Мисля, че в капан сме ние. — Зоуи опря ръце на стената. — Тя не ни чува.

— Трябва да я накараме да ни чуе. — Дейна потърси наоколо нещо, с което да блъсне преградата. — Съзнанието ѝ е някъде другаде, както беше с нас преди малко. Трябва да я накараме да ни чуе, за да се върне тук.

Мо полудя, изправи се на задни лапи и започна да драска по преградата със зъби и нокти. Лаят му отекваше със силата на изстрели, но Малъри стоеше като вкаменена, с гръб към тях.

— Сигурно има и друг начин. — Зоуи застава на колене и прокара пръсти по мъглата. — Студено е. Тя трепери. Трябва да я измъкнем.

— Малъри! — В изблик на безумна ярост, Флин продължи да удря с длани по стената, докато от тях потече кръв. — Няма да допусна това да се случи. Трябва да ме чуеш. Обичам те. За бога, Малъри, обичам те. Слушай ме.

— Почакай! — Дейна го сграбчи за рамото. — Тя помръдна. Видях как помръдна. Продължавай да ѝ говориш, Флин.

Положи усилие да се опомни и притисна чело към стената.

— Обичам те, Малъри. Трябва да дадеш шанс и на двама ни, да видим докъде ще стигнем. Имам нужда от теб, затова трябва или да дойдеш при мен, или да ме допуснеш до себе си.

Малъри присви устни, докато оформяше фигура върху платното.

— Чу ли нещо? — вяло попита тя.

— Няма нищо. — Кейн се усмихна на тримата смъртни отвъд мъглата. — Няма нищо. Какво рисуваш там?

— Неее. — Закачливо размаха пръст срещу него. — Аз съм темпераментна жена. Не желая никой да вижда работата ми, преди да я завърша. В моя свят, по моите правила — напомни му тя и нанесе още боя.

Кейн отново сви рамене.

— Както желаяш.

— О, не се цупи. Почти е готова.

Продължи да работи бързо, нетърпелива да пренесе образа от съзнанието си върху платното. Щеше да бъде шедьовърът ѝ. Нищо, което бе рисувала досега, не бе толкова важно.

— Изкуството не е само въпрос на възприятие — каза тя, — а на творческо въображение, тематика и въздействие.

Сърцето ѝ препускаше, но движенията на ръката ѝ бяха спокойни и уверени. За един безкраен миг изключи от ума си всичко, освен цветовете, наситеността и формите.

Когато се отдръпна назад, в очите ѝ проблесна гордост.

— Никога не съм рисувала толкова великолепна картина — заяви тя. — Може би няма и да нарисувам друга. Любопитна съм да чуя мнението ти за нея. — Покани го с жест да се приближи. — Светлина и сянка — каза тя, докато Кейн пристъпваше към статива. — Изобразих върху платното това, което виждам дълбоко в себе си и около себе си. Вслушах се в гласа на сърцето си. Наричам я „Пеещата богиня“.

Бе нарисувала своето лице, лицето на първата от трите дъщери. Стоеше сред гора, озарена от искряща златиста светлина с нежни зелени сенки и река, която се стича на тънки ивици, като сълзи.

Сестрите ѝ седяха на земята зад нея, хванати за ръце.

Венора, както беше името ѝ, бе вдигнала глава към небето с арфа в ръце и който я погледне, почти би могъл да чуе песента ѝ.

— Нима мислеше, че ще се задоволя с хладни илюзии, когато мога да получа нещо истинско? Нима вярваше, че ще разменя живота си за един сън? Подценяваш смъртните, Кейн.

Когато той се обърна към нея и яростта заструи от него като зловещи пламъци, Малъри мислено се помоли да не е надценила себе си или Роуина.

— Първият ключ е мой.

Докато изричаше тези думи, посегна към картината и ръката ѝ навлезе в нея. Щом пръстите ѝ стиснаха ключа, който бе нарисувала в краката на богинята, изведнъж я лъхна зашеметяваща топлина.

Ключът изпрати към сенките лъч светлина, който ги разсече като златен меч.

Тя почувства формата му и с победоносен вик го изтръгна.

— Това е изборът ми. А твоето място е в ада.

Мъглата затрепери, когато Кейн изрече проклятие и вдигна ръка, готов да нанесе удар. В този миг Флин и Мо се втурнаха през стената. С бърз, отчетлив лай, кучето скочи към него. Той изчезна като сянка в мрака.

Флин вдигна Малъри на ръце и през малките прозорци нахлу светлина, а дъждовните капки, които барабаняха по перваза, засвириха звънлива мелодия. Стаята отново бе просто таванско помещение, пълно с прах и вехтории.

Картината, която бе нарисувала с любов, познание и смелост, бе изчезнала.

— Успях да стигна до теб. — Флин зарови лице в косите ѝ, а Мо заподскача около тях. — Тук съм. Ти си добре.

— Зная, зная. — Малъри тихо зарида. След миг сведе поглед към ръката си, която все още стискаше ключа. — Аз го нарисувах. — Показа го на Дейна и Зоуи. — Открих ключа.

По нейно настояване, Флин веднага я откара в „Уориърс Пийк“, а Дейна и Зоуи ги последваха. Бе усилил радиатора до край и я бе завил с одеяло от багажника, пропито с миризмата на Мо. Въпреки това Малъри все още трепереше.

— Имаш нужда от гореща вана и още нещо. Чай или супа. — Флин прокара треперещи пръсти през косите си. — А може би бренди.

— Всичко това — обеща тя — веднага щом предам ключа. Не мога да бъда спокойна, докато е у мен. — Притисна го към гърдите си. — Струва ми се невероятно, че е в ръката ми.

— И на мен. Може би, ако ми обясниш какво се случи, и двамата ще го проумеем.

— Той се опита да ме обърка, затова ни раздели. Целта му бе да ме накара да се почувствам самотна и уплашена. Но явно мощта му не е безгранична. Не можа да задържи никоя от трите ни в илюзорен свят. Нито пък теб. Връзката помежду ни е по-силна, отколкото е предполагал. Поне аз мисля така.

— Мога да го приема. Трябва да призная, че ходът му с Рода беше доста хитър.

— Явно съм го накарала да побеснее. Знаех, че ключът е в къщата. — Загърна се по-плътнo с одеялото, но все още не можеше да почувства топлина. — Не се изразявам достатъчно добре за вестника ти.

— Не се тревожи. Ще го редактирам. Как разбра?

— Направих избора си на тавана, когато той ми показа нещата, които толкова силно желяех. Осъзнах, че това е къщата от съня ми, докато с Дейна и Зоуи се качвахме по стълбите. Ателието се намираше на най-горния етаж. На тавана. Знаех, че ключът е на място, където е взето важно решение, както на картините. Отначало мислех, че ще се наложи да преровя всички онези неща и сред тях ще попадна на ясна следа. Но се оказа нещо далеч по-трудно... или далеч по-лесно.

Затвори очи и въздъхна.

— Уморена си. Почини си, докато стигнем. Ще поговорим по-късно.

— Не, добре съм. Толкова беше странно, Флин. Качих се там горе, и проумях всичко. Моето място, в реалността и в съня, опитът му отново да ме върне в онзи сън. Накарах го да мисли, че е успял. Спомних си напътствията и видях картината в съзнанието си. Знаех как да я нарисувам, всяко движение бе в главата ми. Третата от серията. — Обърна се към него. — Ключът не съществуваше в света, който той бе създал за мен. Открих го в творението, което имах смелостта да създам. Ако можех да видя красотата му и да я превърна в реалност. Той ми даде силата да пренеса този ключ в илюзорния свят.

„Да го изкова — помисли си Малъри. — С любов.“

— Обзалагам се, че е готов да се изяде от яд.

Тя се засмя.

— Да, още един повод да се чувствам доволна. Чух ви.

— Какво?

— Чух как ме викахте. Особено ти. Не можах да отговоря. Извинявай, зная колко се безпокоеше за мен. Но не биваше да му показвам, че те чувам.

Флин сложи ръката си върху нейната.

— Не можех да стигна до теб. Не знаех какво е истински страх до онзи миг.

— Отначало се боях, че това е поредният му номер. Хрумна ми, че ако се обърна и те видя, ще се пречупя. Болят ли те ръцете? — Малъри вдигна глава и притисна устни към изранените му кокалчета. — Моят герой. Герои — поправи се тя и хвърли поглед назад към Мо.

Задържа ръката си в неговата, докато преминаваха през портите на „Уориърс Пийк“.

Посрещна ги Роуина, облечена с огненочервен пуловер. Малъри забеляза, че в очите ѝ проблясват сълзи, докато върви по площадката към тях.

— Толкова се радвам, че си добре.

Докосна бузата ѝ и най-сетне непоносимият студ, от който все още не бе престанала да трепери, изчезна и я обля приятна топлина.

— Да, добре съм. Нося...

— Не бързай. Ръцете ти. — Роуина сложи своите под дланите на Флин и ги обърна. — Тук ще остане белег — каза тя. — Под третото кокалче на лявата ти ръка. Това е символ, Флин. Вестител и воин.

Сама отвори задната врата на колата и Мо изскочи, за да я поздрави с въртене на опашка и близване.

— Ето го и храбрия страховит герой. — Прегърна го, а след това застана на пети и изслуша внимателно тирадата му от лай и ръмжене. — Да, било е страхотно приключение. — Сложи ръка на главата му и се усмихна на Дейна и Зоуи. — За всички ви. Заповядайте, влезте.

Мо не чака втора покана. Профуча по плочките и право през прага, където стоеше Пит. Той изразително повдигна вежди, когато кучето се втурна покрай него, а после погледна Роуина.

Тя се засмя и хвана Флин под ръка.

— Имам подарък за предания, храбър Мо, ако не възразяваш.

— Разбира се. Вижте, оценяваме гостоприемството ви, но Малъри е доста изтощена, така че...

— Добре съм. Наистина.

— Няма да ви задържим дълго. — Пит ги покани в стаята, където бе портретът. — Задължени сме ви. Никога не бихме могли да ви се отплатим. Каквото и да стане по-нататък, това, което направихте, не ще бъде забравено.

Пит повдигна брадичката на Малъри и докосна устните ѝ със своите.

Зоуи побутна Дейна.

— Щом сме „всички за една“, и ние заслужаваме същото.

Той погледна към тях и чаровно им се усмихна.

— Моята любима е ревниво създание.

— Нищо подобно — възрази Роуина и взе от масата нашийник с ярки ивици. — Това са символи на смелост и преданост. Червеният цвят символизира смелостта, синият приятелството, а черният закрилата.

Приклепна до Мо, свали овехтелия му избелял нашийник и сложи новия. За изненада на Флин, по време на ритуала той зае горда поза, като рицар, удостоен с орден.

— Готово. Какъв красавец. — Роуина целуна Мо по носа и се изправи. — Нали ще го водиш тук понякога? — попита тя Флин.

— Разбира се.

— Кейн ви подцени. Всичките, смелостта, духа и упоритостта ви.

— Едва ли отново ще допусне същата грешка — отбеляза Пит, но Роуина поклати глава.

— Днес е ден за празнуване. Ти си първата — обърна се тя към Малъри.

— Зная. Държах веднага да ви донеса ключа. — Понечи да ѝ го подаде, но се спря. — Почакай. Искаш да кажеш, че съм първата, която някога е откривала ключ?

Роуина мълчаливо се обърна с лице към Пит. Той пристъпи към резбован сандък под прозореца и повдигна капака му. Синята светлина, която засия, накара Малъри да настръхне. Но бе различна от мъглата, по-топла и ярка.

Пит извади стъкленото ковчеже, което я излъчваше, и очите на Малъри се насълзиха.

— Душите на трите дъщери.

— Ти си първата — повтори Пит, когато сложи ковчежето върху мраморен пиедестал. — Първата смъртна, която ще завърти първия ключ.

Отдръпна се встрани и спря на крачка разстояние. „В ролята на воин и пазител“, помисли си Малъри.

Роуина застана от другата страна и сините сияния зад стъклените стени се раздвижиха.

— На теб се полага честта — тихо каза Роуина. — Ти си единствената, която може да завърти ключа.

Малъри го стисна още по-здраво в ръката си. Трудно ѝ бе да овладее препускащото си сърце. Опита се да си поеме дълбоко дъх, но напрежението стягаше гърлото ѝ и въздухът влезе през него на пресекулки. Докато се приближаваше, светлината изпълни цялата стая, а сякаш и целия свят.

Пръстите ѝ затрепериха, но тя стисна зъби. В този съдбовен миг ръката ѝ трябваше да бъде спокойна.

Пъхна ключа в първата от трите ключалки на ковчежето. Сиянието, което се надигна от метала и се вля в пръстите ѝ, издаде надежда. Малъри завъртя ключа.

Стори ѝ се, че дочу звук, подобен на тиха въздишка. Докато тя заглъхваше, ключът се изпари от ръцете ѝ.

Първата ключалка изчезна и останаха две.

— Няма я. Просто вече я няма.

— Нов символ за нас — каза Роуина и сложи ръка върху ковчежето. — Както и за тях. Само още два ключа.

— Сега ли... — „Те плачат вътре“, помисли си Дейна. Почти чуваше риданията им и те разкъсваха сърцето ѝ. — Сега ли ще теглим жребия коя от нас ще бъде следващата?

— Не днес. Нека умовете и сърцата ви си починат. — Роуина се обърна към Пит. — Сигурно в приемната има шампанско. Ще правиш ли компания на другите ни гости? Искам да остана за малко насаме с Малъри. После ще дойдем при вас.

Повдигна стъкленото ковчеже и внимателно го постави обратно на мястото му. Когато с Малъри останаха сами, тя се обърна към нея.

— С Пит наистина сме ти безкрайно задължени и никога не бихме могли да ти се отблагодарим.

— Съгласих се да потърся ключа и бях възнаградена за това — възрази Малъри. Погледна към сандъка и си представи ковчежето в него. — Сега се чувствам виновна, че приех парите.

— Те не означават нищо за нас, уверявам те. Други са ги получавали и не са полагали усилия. Някои опитаха и се провалиха. А ти вложи онези пари в нещо смело и интересно. — Роуина се приближи и хвана ръцете ѝ. — Впечатлена съм. Но когато говоря за дълг, нямам предвид долари и центове. Ако не беше моята грешка, нямаше да има стъклено ковчеже, ключове и ключалки. Нямаше да преживееш онова, с което се сблъска днес.

— Ти ги обичаш. — Малъри посочи към сандъка.

— Като сестри. Скъпи по-малки сестри. Е... — Роуина застана с лице към портрета. — Надявам се, че отново ще ги видя така. Мога да ти направя подарък, Малъри. Имам право. Ти отказа онова, което ти предложи Кейн.

— Не беше истинско.

— Би могло да стане. — Обърна се към нея. — Мога да го превърна в реалност. Това, което чувстваше и знаеше, всичко, което беше дълбоко в теб. Мога да ти дам силата, която притежаваше в неговата илюзия.

Замаяна, Малъри бавно се отпусна на страничната облегалка на едно кресло.

— Можеш да ми подариш рисуването?

— Познавам копнежа, радостта и болката, които напират в теб и търсят израз. — Роуина се засмя. — Дарбата да ги въплътиш в картина носи неизмеримо удовлетворение. Можеш да я имаш. Моят подарък за теб.

За миг тази идея накара Малъри да се замисли. Бе опияняваща като вино, неустоима като обятията на любимия. Роуина я гледаше спокойно и съсредоточено, с лека усмивка.

— Искаш да ми дадеш своята дарба — осъзна тя. — Това имаш предвид. Да ми преотстъпиш таланта, техниката и въображението си.

— Заслужаваш ги.

— Не, никога няма да бъдат мои. И винаги ще го зная. Нарисувах ги... защото ги виждах. Така, както изглеждаха в първия ми сън.

Сякаш бях там, в картината. Нарисувах ключа, успях да го изкова, защото любовта ми беше толкова силна, че бях готова да се откажа от онзи съвършен свят. Избрах светлината, а не сянката. Нали е така?

— Да.

— След като направих избора си и съм убедена, че е правилен, не мога да ти отнема дарбата, която принадлежи на теб. Все пак благодаря — каза тя и стана. — Приятно е да зная, че правя нещо, което ми носи удовлетворение. Ще създам красива галерия и ще постигна успех в бизнеса. И ще имам невероятно щастлив живот — добави тя.

— Не се и съмнявам. Тогава ще приемеш ли това?

Роуина махна с ръка и се усмихна, когато Малъри затаи дъх от удивление.

— „Пеещата богиня“. — Втурна се към платното в рамка, което се бе появило на масата. — Картината, която рисувах, когато Кейн...

— Ти я рисува. — Роуина застана до нея и сложи ръка на рамото ѝ. — Въпреки че той те примами в един илюзорен свят, тази творба е плод на твоето въображение, твоето сърце намери отговора. Но ако изпитваш болка, докато я гледаш, ще я скрия.

— Не, не ми причинява болка. Това е прекрасен подарък. Роуина, ти превърна красивата ми илюзия в реалност. Картината съществува в материалния свят. — Малъри енергично направи крачка назад и погледна Роуина право в очите. — И с... чувствата ли направи същото?

— Съмняваш се, че чувствата ти към Флин са истински?

— Не. Зная, че е така. — Притисна ръка към сърцето си. — Това тук не е илюзия. Но неговите чувства към мен... ако и те са награда, не мога да ги приема. Не би било честно спрямо него.

— Искаш да се откажеш от него?

— Не. — Изражението ѝ издаде решителност. — Не, за бога. Просто ще се боря, докато го накарам да се влюби в мен. Щом успях да намеря един мистериозен ключ, със сигурност мога да накарам Майкъл Флин Хенеси да осъзнае, че аз съм най-хубавото нещо в живота му. В което съм убедена — добави Малъри. — Напълно.

— Много ми харесваш — каза Роуина с усмивка. — Мога да ти обещавам едно. Когато Флин влезе в тази стая, това, което каже и направи, ще бъде отражение на истинските му чувства. Останалото зависи от теб. Почакай тук, ще го изпратя.

— Роуина? Кога ще започне втората част?

— Скоро — извика тя, докато вървеше към вратата. — Много скоро.

„Коя ли ще бъде следващата? — запита се Малъри, загледана в портрета. — И какво ли ще рискува? Какво би могла да спечели или загуби при търсенето? Аз загубих една любов — помисли си тя и повдигна картината, която бе сътворила.“

Бе вкусила от тази любов за кратък миг, а сега, с Флин, рискуваше да загуби и друга. Най-важната любов в живота си.

— Донесох ти малко страхотно шампанско — каза Флин, когато влезе с две високи чаши, пълни до горе. — Изпускаш купона. Дори Пит се смее. Това е събитие.

— Имам нужда от няколко минути да се опомня.

Остави картината на масата и посегна към едната чаша.

— Какво е това? Друго творение на Роуина? — Флин обгърна раменете ѝ и изведнъж застина. — Твоята картина? Онази, която рисува на тавана, с ключа? Тя е тук.

Прокара пръсти по златния ключ, вече само нарисован в краката на богинята.

— Невероятно.

— Още по-невероятно е да протегнеш ръка и да изтръгнеш вълшебния ключ.

— Не. Права си, но имах предвид творбата ти. Прекрасна е, Малъри. Великолепна. Отказала си се от такъв талант. — Извърна глава към нея и прошепна: — Невероятната си ти.

— Мога да я взема. Роуина удари токчетата на обувките си, помръдна нос или направи бог знае какво и я превърна в реалност, за да ми я подари. Това означава много за мен, Флин...

Почувства нужда да отпие глътка, преди да се отдръпне на крачка от него. Каквото и да бе казала на Роуина, сега щеше да направи нещо много по-съдбовно от отказа си да получи талант на художник.

— Беше странен месец, за всички ни.

— Определено — съгласи се той.

— Почти всичко, което се случи, е отвъд представите, които имах до преди четири седмици. То ме промени. В добра посока — добави тя и се обърна към него. — Искане ми се да вярвам, че е добра.

— Ако се каниш да кажеш, че сега, след като завъртя ключа в онази ключалка, вече не ме обичаш, ще съжаляваш. Защото не можеш да избягаш, Мал.

— Не... да избягам? — повтори тя. — От какво?

— От мен, от грозния ми диван и тромавото ми куче. Няма да се измъкнеш, Малъри.

— Не ми говори с такъв тон. — Тя остави чашата си. — И не си въобразявай, че можеш да ме плашиш, че няма да избягам, защото ти си този, който няма да избяга от мен.

Флин сложи чашата си до нейната.

— Така ли?

— Точно така. Победих един зъл келтски бог, така че за мен ти си детска игра.

— Искаш да се бием?

— Може би.

Вкопчиха се един в друг. Устните му се впиха в нейните и спряха дъха ѝ. Целувката продължи цяла вечност. Тя се отдръпна назад, но пръстите ѝ останаха преплетени на тила му.

— Родени сме един за друг, Флин.

— Радвам се, че е така, защото съм влюбен в теб. Ти си моят ключ, Мал. За всички ключалки.

— Знаеш ли какво искам точно сега? Гореща вана, малко супа и да подремна на един грозен диван.

— Днес имаш късмет, защото мога да уредя това.

Хвана ръката ѝ и заедно излязоха от стаята.

По-късно Роуина отпусна глава на рамото на Пит и проследи колите с поглед.

— Днес е хубав ден — каза тя. — Зная, че не е свършило, но денят е хубав.

— Имаме малко време преди следващия етап.

— Няколко дни, а после четири седмици. Кейн вече ще ги следи по-зорко.

— Както и ние.

— Красотата надделя. Сега познанието и смелостта ще бъдат подложени на изпитания. Има толкова малко, с което бихме могли да

помогнем. Но тези смъртни са силни и умни.

— Странни същества — отбеляза Пит.

— Да. — Тя вдигна поглед и му се усмихна. — И безкрайно интересни.

Влязоха обратно в къщата. Железните порти в края на алеята тихо се затвориха. Каменните воители от двете им страни щяха да бдят и през следващата фаза на луната.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.